26

ΙΟΥΛΗΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006

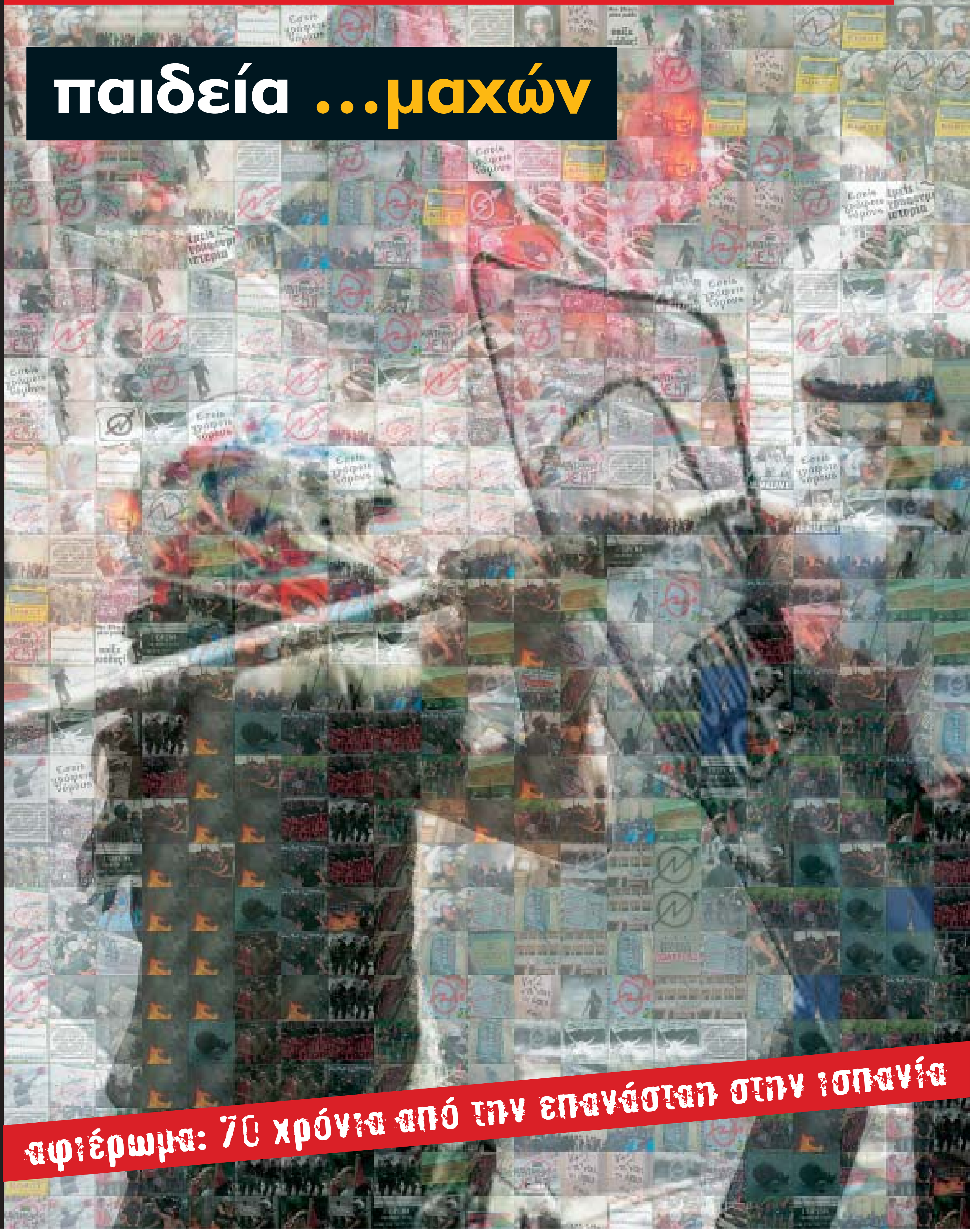
7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκπαίδευση 2006

ισπανία ‘36

παιδεία ...μαχών

αφιέρωμα: 70 χρόνια από την επανάσταση στην ισπανία

της σύνταξης...

Blackwater*

Τον τελευταίο καιρό ανακαλύπτουν αργά αργά οι έλληνες μια πραγματικότητα που θά 'θελαν πολύ να αγνοούν: την ποιότητα των τροφίμων και του πόσιμου νερού.
Στην περίπτωση των τροφίμων τα βέλη στρέφονται προς κάποιους «ασυνείδητους» επιχειρηματίες που χαλούν το «καλό όνομα» της αγοράς και η πλειοψηφία ζητά απ' το κράτος αυτό για το οποίο ετάχθη: περισσότερους ελέγχους.
Στην περίπτωση του νερού όμως, ο κόσμος δείχνει να τά 'χει χαμένα. Από ποιόν να ζητήσει ευθύνες αφού το πόσιμο νερό το παίρνει απ' το ίδιο το κράτος μέσω των κρατικών οργανισμών; Να πιστέψει πως η κρατική εξουσία δεκάρα δε δίνει για την υγεία και τη ζωή των «πολιτών»;
Η κοινωνία αισθάνεται ανασφαλής χωρίς την κάλυψη κάποιου «προστάτη», κάποιας δίκαιης και ορθολογικής δύναμης που φροντίζει να ισχύει το «σωστό». Άλλοτε ήταν ο Θεός, μετά έγινε το Κράτος, τώρα τελευταία ξανά ο Θεός. Οι περισσότεροι γνωρίζουν πως πρόκειται για στρουθοκαμηλισμό, μα δε μπορούν να φανταστούν πώς θα ζήσουν χωρίς αυτή την αίσθηση «προστασίας», αισθάνονται μόνοι κι ανήμποροι σαν ορφανά κλωσσόπουλα.
Αυτήν ακριβώς την κοινωνική «ανάγκη» γνωρίζουν κι εκμεταλλεύονται οι κάθε είδους εξουσίες. Διαψεύδουν, παραπληροφορούν, απειλούν και ξέρουν πως θα γίνουν πιστευτοί εξ ανάγκης. Σ' αυτή την άγνοια – ανασφάλεια – ανωριμότητα – φόβο κι αφέλεια μαζί, ποντάρουν για τη διαιώνιση του παρασιτικού ρόλου τους και του παραλογισμού που τον διαιωνίζει.
Κι αλωνίζουν. Μόνο με τη βία πια, τελείωσαν τα προσχήματα. Απ' το Μεξικό μέχρι την Κίνα, από την Αφρική και το Μαρόκο μέχρι τις φοιτητικές διαδηλώσεις στην Αθήνα, η καταστολή και η κρατική βία θριαμβεύει.
Στο Σαν Σαλβαδόρ Ατένκο και στη Χουάρες η δυναμική των διαδηλώσεων δεν πτοεί τους αποφασισμένους για χοντρά λεφτά εξουσιαστές και τα τρωκτικά που τροφοδοτούνται απ' αυτούς. Οι ανοιχτές δολοφονίες είναι στο πρόγραμμα και καθημερινά αυξάνονται. Δεν δείχνουν να νοιάζονται για τις αντιδράσεις, έχουν προνοήσει. Και όχι μόνο με κρατικούς και ιδιωτικούς στρατούς δολοφόνων.
Η πολιορκία είναι ασφυκτική. Η έκρηξη, ο αγώνας για την ελευθερία, 70 χρόνια μετά την άνοιξη της ισπανικής επανάστασης, είναι η μόνη και η πλέον ορθολογική κίνηση.

** Blackwater: αμερικανική εταιρία που διατηρεί ιδιωτικούς στρατούς δολοφόνων, αποτελούμενους κυρίως από απόστρατους αλλά και ιδιώτες, τους οποίους εκπαιδεύει προς προστασία των ανά τον κόσμο εξουσιαστών. Ευθύνεται για πάμπολλα εγκλήματα, κυρίως στην Αφρική και στην Κεντρική και Νότια Αμερική.*

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 3ος, φύλλο 26
Ιούλιος - Αύγουστος 2006

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938.332.603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: Αράτου 49 - Κέντρο - ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr • www.babylonia.gr

Για εγγραφές συνδρομητών: 6942.935.628

Πανεπιστήμιο:

Right here, right now

Έτσι όπως εξελίχθηκαν οι φοιτητικές κινητοποιήσεις, είμαστε αναγκασμένοι να προχωρήσουμε. Αυτό που προωθείται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι η εκδοχή της νέας επίθεσης του συστήματος σε παγκόσμια κλίμακα, ούτε καν πανευρωπαϊκή (ο ΟΟΣΑ και ο ΠΟΕ δεν περιορίζονται στην Ευρώπη, ούτε και οι επιδιώξεις τους). Δεν έχουμε τίποτα να συζητήσουμε ούτε με αυτούς, ούτε με τους πολιτικούς τους υπαλλήλους στην Ελλάδα. Ειδικά οι συμμετέχοντες στο αντι- παγκοσμιοποιητικό κίνημα φοιτητές, νιώσαμε αυτό που πολεμάμε να μας χτυπάει την πόρτα. Πλέον η συζήτηση έχει μετατεθεί στο πώς συνεχίζουμε και στο τι ζητάμε.

Τι να κάνουμε;

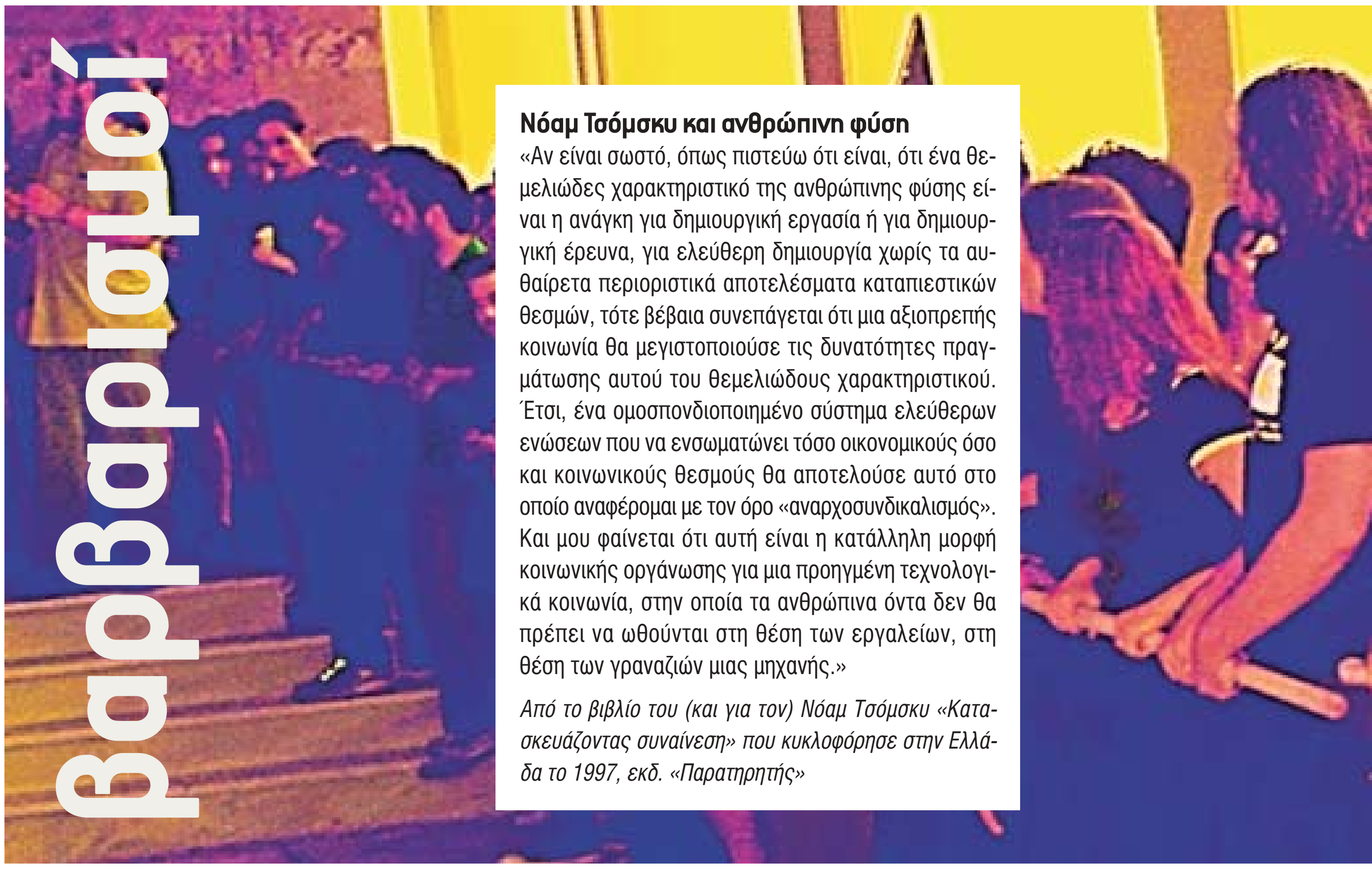
Ό,τι κάνουμε ως αντι- παγκοσμιοποιητικό κίνημα ενάντια στις επιλογές των αφεντικών για την εργασία, για το περιβάλλον, για την «αντι»τρομοκρατική συνεργασία, για την ανάπτυξη, ήρθε η ώρα να το κάνουμε ως φοιτητικό κίνημα και για την παιδεία. Τόσο το σκεπτικό όσο και η πρακτική είναι ίδια, άλλωστε όλοι αντιλαμβάνονται ότι τα γεγονότα σε μια ευρωπαϊκή χώρα επηρεάζουν και τις υπόλοιπες, είτε πρόκειται για τη Γαλλία, είτε για την Ισπανία είτε για την Ελλάδα. Επειδή λοιπόν δεν έχουμε βρει το ευαγγέλιο του επαναστάτη, αλλά απλώς συνεισφέρουμε οπλίζοντας το διάλογο, αυτό που πρέπει να κάνουμε δεν είναι να υλοποιήσουμε κάποια super θεωρία, αλλά απλώς να κρίνουμε οι ίδιοι το τι πρέπει να κάνουμε. Ακούγεται κάπως γενικό, αλλά είναι ειλικρινές και αποτελεσματικό (πάντως το αντι- παγκοσμιοποιητικό κίνημα είναι ένα θετικό αποτέλεσμα).

Έστω, τι να μην κάνουμε;

Η αντίληψη της πρωτοπορίας (= κόμμα ή οργάνωση) που αναλαμβάνει την καθοδήγηση των μαζών (φοιτητών, εργατών) για να οδηγήσει στην επανάσταση[1], θεωρεί ουσιαστικό βήμα προς την αλλαγή της σημερινής κατάστασης την ριζοσπαστικοποίηση των μαζών, δηλαδή την ωρίμανση του υποκειμενικού παράγοντα. Η ωρίμανση αυτή, το πόσο έχει ριζοσπαστικοποιηθεί[2] η μάζα, κρίνεται από την πρωτοπορία. Εφ' όσον φορέας της ριζοσπαστικοποίησης και της επανάστασης είναι αυτή η κομματική πρωτοπορία, η επαναστατικότητα και η ριζοσπαστικοποίηση κρίνονται με κριτήριο το κατά πόσο ταυτίζονται με τις θέσεις της πρωτοπορίας. Επομένως προϋπόθεση για την ενδυνάμωση του κινήματος είναι η ενδυνάμωση της πρωτοπόρου οργάνωσης, όπως κι αν αυτή αυτο- χαρακτηρίζεται (κόμμα, σχήμα, οργάνωση). Αυτός ο πατριωτισμός τους κόμματος είναι ο λόγος που οι αριστεροί ό,τι κι αν κάνουν αποσκοπεί στο να ενδυναμωθεί η γκρούπα τους.

Φοιτητικό κίνημα υπάρχει όσο οι φοιτητές αμφισβητούν τις παραδοσιακές εξουσιαστικές δομές, απ' όπου κι αν προέρχονται αυτές.

Κι έτσι οδηγούμαστε στο εξής συχνό σκηνικό: όταν η μάζα ζητάει δράσεις που οι μεσσίες της αριστεράς δεν μπορούν να ελέγξουν, είτε αρχίζει η γνωστή προβοκατορολογία, είτε αρχίζει το παραμύθι: «δεν είναι ακόμα η ώρα», «θα απομαζικοποιηθεί το κίνημα», «καλά θα δούμε». Πραγματικά, όσες δράσεις δεν κατόρθωσαν να σταματήσουν τα κόμματα εξουσίας, τις σταμάτησαν αριστεράντζες διότι έβλεπαν ότι η κατάσταση δεν ελέγχονταν από αυτούς. Λοιπόν, δεν έχουμε ανάγκη από «ειδικούς». Το τι θα κάνουμε είναι αυτό που εμείς θέλουμε, όχι αυτό που έγραψε ο Λένιν, ο Μάο ή ο ΚΝιτοσπάστης. Το πού και πώς πάμε ως φοιτητικό κίνημα δεν μπορεί παρά

Νόαμ Τσόμσκυ και ανθρώπινη φύση

«Αν είναι σωστό, όπως πιστεύω ότι είναι, ότι ένα θεμελιώδες χαρακτηριστικό της ανθρώπινης φύσης είναι η ανάγκη για δημιουργική εργασία ή για δημιουργική έρευνα, για ελεύθερη δημιουργία χωρίς τα αυθαίρετα περιοριστικά αποτελέσματα καταπιεστικών θεσμών, τότε βέβαια συνεπάγεται ότι μια αξιοπρεπής κοινωνία θα μεγιστοποιούσε τις δυνατότητες πραγμάτωσης αυτού του θεμελιώδους χαρακτηριστικού. Έτσι, ένα ομοσπονδιοποιημένο σύστημα ελεύθερων ενώσεων που να ενσωματώνει τόσο οικονομικούς όσο και κοινωνικούς θεσμούς θα αποτελούσε αυτό στο οποίο αναφέρομαι με τον όρο «αναρχοσυνδικαλισμός». Και μου φαίνεται ότι αυτή είναι η κατάλληλη μορφή κοινωνικής οργάνωσης για μια προηγμένη τεχνολογικά κοινωνία, στην οποία τα ανθρώπινα όντα δεν θα πρέπει να ωθούνται στη θέση των εργαλείων, στη θέση των γραναζιών μιας μηχανής.»

Από το βιβλίο του (και για τον) Νόαμ Τσόμσκυ «Κατασκευάζοντας συναίνεση» που κυκλοφόρησε στην Ελλάδα το 1997, εκδ. «Παρατηρητής»

αντιστέκομαι, άρα υπάρχω

να καθορίζεται μέσα από κινηματικές διαδικασίες- αντιιεραρχικές, αμεσοδημοκρατικές, που δεν αποσκοπούν στην κατάληψη θέσεων εξουσίας.

Πάρε ό,τι θέλεις παλιατζή

«Φοιτητικό κίνημα». Δηλαδή: *φοιτητικό,* άρα, κόμματα, νεολαίες, ΓΣΕΕ και λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις είναι άλλο πράγμα, που συνήθως έχουν το δικό τους σκοπό- πώς να χαλιναγωγήσουν τα πράγματα στην κατεύθυνση που τους συμφέρει. Επίσης: *κίνημα,* άρα, οι ιεραρχικές δομές (κόμμα, οργάνωση, παράταξη, γραμματέας, συντονιστικά κακέκτυπα των κλασικών παρηκμασμένων εργατικών σωματείων κλπ.) είναι ξένες και μόνο κακό μπορούν να κάνουν στους αγώνες των φοιτητών. Διότι όπως οι ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΠΑΜΕ κτλ. έχουν γίνει ταφόπλακα για το εργατικό κίνημα, οι αντίστοιχες δομές θα γίνουν εξίσου ταφόπλακα για τις φοιτητικές κινητοποιήσεις. Αλχημείες που μετατρέπουν τις κινητοποιήσεις σε έδρες, ιδεολογίες, ψήφους και μέλη, οδεύουν στο τυπικό ξεπούλημα των κοινωνικών αγώνων. Συνεπώς, το καλύτερο που έχει να κάνει η γραφειοκρατική παρακαταθήκη της αριστεράς και του αριστερισμού, είναι να καταλήξει επιτέλους στο παλιατζίδικο της ιστορίας.

Και τι ζητάω

«Τίποτε λιγότερο από τα πάντα».
Αφ' ενός δεν διαπραγματευόμαστε κανένα από τα κεκτημένα, αφ' ετέρου για να μπορέσουμε να διατηρήσουμε τη λιγοστή ελευθερία που έχουμε ακόμα, απαιτείται να επαυξήσουμε τα κεκτημένα μας. Οι μηχανισμοί διείσδυσης της νέας επίθεσης του νεοφιλελευθερισμού στο πανεπιστήμιο έχουν αναβαθμιστεί ποιοτικά και χρειαζόμαστε περισσότερα απ' όσα μας παρέχονται. Π.χ. το πανεπιστημιακό άσυλο: όχι μόνο δεν το διαπραγματευόμαστε, αλλά προτείνουμε και την επέκτασή του. Στόχος του ασύλου είναι πρωτίστως η διαφύλαξη της ακαδημαϊκής ελευθερίας. Όμως η τελευταία δεν απειλείται αποκλειστικά από τα ΜΑΤ. Όταν δηλαδή ο manager ή μια εταιρία - χρηματοδότης πιέζει να αλλάξει το περιεχόμενο μιας μελέτης γιατί δεν ταυτίζεται με τα συμφέροντα των μετόχων, καταστέλλεται η ακαδημαϊκή ελευθερία του φοιτητή που εκπόνησε την εργασία ή του καθηγητή που έκανε την έρευνα, μέσω του οικονομικού εκβιασμού που υφίσταται από την εταιρία ή/και τον manager. Άλλο παράδειγμα: ανατίθεται η εσωπανεπιστημιακή καταστολή σε security, ή τοποθετούνται κάμερες ηλεκτρονικής παρακολούθησης στις σχολές. Καταστολή και φακέλωμα νέου τύπου, που η επιτροπή ασύλου δεν μπορεί να ανακόψει. Τα παραπάνω παραδείγματα αρκούν για να θεμελιώσουν την αναγκαιότητα της επέκτασης του θεσμού του ασύλου. Ομοίως και για άλλα ζητήματα.

Εν τέλει όμως ζητάμε τα πάντα. Αυτό που ζητάμε δεν είναι μόνο να μην ψηφιστεί ένας νόμος ή (ακόμα και) να καταργηθεί ο προηγούμενος περί αξιολόγησης και ΔΟΑΤΑΠ. Εναντιωνόμαστε στο να ελέγχεται η ζωή μας από την εξουσία, προς τα παρόν σε επίπεδο παιδείας, αλλά τα περισσότερα αιτήματα είναι συνυφασμένα και με παραπέρα ζητήματα όπως η εργασία και η υγεία -επιβεβαιώνοντας ουσιαστικά το ότι αγωνιζόμαστε για ένα κοινωνικό κι όχι συντεχνιακό κι επιμέρους ζήτημα. Δηλαδή ζητούμενο για το φοιτητικό κίνημα είναι να αρχίσει να αμφισβητεί και τις ήδη υπάρχουσες δομές: το τι διδασκόμαστε, γιατί, από ποιον και με ποια διαδικασία. Δηλαδή τα πάντα.

Άγγελος Φελεσάκης

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) Οι ιδεολογίες της αριστεράς θυμίζουν βιβλικά κείμενα για τη Γη της επαγγελίας. Θεός και Κράτος. Και οι μεν και οι δε είδαμε πού οδήγησαν.
2) Συνήθως στα αμφιθέατρα η φρασεολογία είναι «πολιτικοποίηση» και «ζύμωση». Όχι Γιάννης, Γιαννάκης, λες και ο δραστήριος ανεξάρτητος φοιτητής είναι λιγότερο πολιτικοποιημένος από το κομματόσκυλο που παπαγαλίζει την κομματική γραμμή.

"Τρίγκι - Τράγκα, τρίγκι - Τράγκα"!

Για να δυσφημίσουν τις φοιτητικές κινητοποιήσεις, τα κυρίαρχα ΜΜΕ επιστράτευσαν, εκτός του πρώην ΚΥΠατζή, εκδότες και δημοσιογράφους που πριν λίγα χρόνια αποκαλύφθηκε ότι χρηματοδοτούνταν ("χαρτζηλίκι")από επιχειρηματίες. Άλλα βγάζουν οι δημοσκοπήσεις ("η πλειοψηφία των φοιτητών επιθυμεί παύση των καταλήψεων") κι άλλα τα αμφιθέατρα.

Η εξήγηση είναι απλή: τα κανάλια επιθυμούν να ιδρύσουν Ανώτατες Σχολές Δημοσιογραφίας και ΜΜΕ. Πρύτανης: Χατζηνικολάου, κοσμήτορας: Τράγκας, καθηγητής: Ρίζος, λέκτορας: Κύρτσος. Ουστ....

Α.Φ.

Η μνήμη της εξουσίας

Ο καθηγητής Βένιος Αγγελόπουλος συλλαμβάνεται και χειροπόδαρα δεμένος ανακρίνεται στις ΗΠΑ πριν μερικά χρόνια. Ο πρώην πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ, δημοσιογράφος Νίκος Κιάος στερείται εισόδου στη χώρα προκειμένου να τιμηθεί από πανεπιστήμιο. Στέλεχος του ΠΑΣΟΚ απάγεται στη Βουλγαρία κι ανακρίνεται. Ο καθηγητής και μέλος του ΣΥΡΙΖΑ Γιάννης Μηλιός συλλαμβάνεται κι ανακρίνεται επί εδάφους ΗΠΑ για 5 ώρες! Τέλος, ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Γιάννης Δραγασάκης συλλαμβάνεται, ξυλοκοπείται στο Ορλύ της Γαλλίας κι ανακρίνεται! Προφανώς δεν πρόκειται για πακισταvούς ούτε ανακρίνονταν από τους Βουλγαράκηδες! Για μια ακόμη φορά ο πλανητικός επικυρίαρχος δείχνει τα δόντια του κι εκδικείται είτε την αντιδικτατορική κι αντιΗΠΑ δράση, είτε την κριτική στάση στο δόγμα Μπους, είτε την αντίσταση στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», είτε την αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους ή διωκόμενους των υποθέσεων ΕΛΑ-17Ν. Το σχέδιο είναι δοκιμασμένο από παλιά: να εμφυσήσουν τον τρόμο και να υπενθυμίζουν διαρκώς ότι η «δημοκρατία» δεν ξεχνά κι εκδικείται!

Σ.Κ.

Χάντρες,καθρεφτάκια και φυσικό αέριο...

...ή πως κατασκευάζεται συναίνεση. Ο λόγος για τα Μέγαρα, που διαμαρτύρονταν για την κατασκευή εργοστασίου ηλεκτρικής ενέργειας από τα ΕΛΠΕ και την υποβάθμιση της περιοχής. Βγήκαν στους δρόμους για να πουν όχι και στη διέλευση αγωγού φυσικού αερίου απ' τον κάμπο των Μεγάρων. Οι κονκισταδόρες του Υπουργείου ανάπτυξης με επικεφαλής τον Δημήτρη Σιούφα, έχουν σοβαρούς λόγους να επιμένουν για το αέριο... Πήγαν λοιπόν με καθρεφτάκια και χάντρες (δεν θα κάνουμε το εργοστάσιο, πάρτε στη δικαιοδοσία του δήμου σας τη νησίδα Ρεβυθούσα, πάρτε και 50.000 ευρώ για την ομάδα σας το "Βύζα", πάρτε 300.000 ευρώ κατά έτος, πάρτε ένα ευαγές ίδρυμα να σχωρεθούν οι ψυχούλες σας, θα πάρουμε 20 νέους Μεγαρείς στη ΔΕΠΑΑ κι αφήστε μας ήσυχους, ο αγωγός θα περάσει!) κι η δημοτική αρχή με οριακή πλειοψηφία 9-8 είπε ΝΑΙ!
Η Επιτροπή Αγώνα τρέχει και δε φτάνει τώρα!

Α.Κ.

Η εξουσία δεν είναι αήττητη

Οι μαζικές καταλήψεις των πανεπιστημίων και η απόφαση των δασκάλων για απεργία διαρκείας από τις 18 Σεπτέμβρη δημιουργούν σοβαρές ρωγμές στην εξουσία. Ανάγκη για μια γενικευμένη κοινωνική και εργατική ανταρσία σε όλα τα πεδία των μαχών.

Η εξουσία είχε τα πανεπιστήμια –οι φοιτητές της τα πήραν

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι στα δύο χρόνια διαχείρισης της εξουσίας από την κυβέρνηση της Ν.Δ. δεν υπήρχε καμιά αντίσταση από τις καθεστωτικές αντιπολιτευόμενες πολιτικές δυνάμεις και τους κρατικοσυνδικαλιστές των ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ απέναντι στις, αλά ντε Βιλπέν, αντεργατικές και αντικοινωνικές πολιτικές της (απελευθέρωση ωραρίου, ιδιωτικοποιήσεις, ΔΕΚΟ, εργασιακές σχέσεις, ασφαλιστικό). Αντίθετα, θέλοντας να συμβάλλουν με την αντιπολιτευτική τακτική τους στο στερέωμα και στη διεύρυνση του καθεστώτος, πρότειναν λύσεις που συνταυτίζονταν με τις κυβερνητικές πολιτικές και ενίοτε τις ενίσχυαν.

Είναι ενδεικτικό ότι οι πολιτικές του ΠΑΣΟΚ για την εργασία, παιδεία, υγεία, δε διαφέρουν σε τίποτα απ' αυτές της ΝΔ, γιατί έχουν προμετωπίδα τους τις ιδιωτικοποιήσεις, την αγορά και τις αποφάσεις της Ε.Ε. Μάλιστα, αιχμή του Προγράμματος Παιδείας του ΠΑΣΟΚ είναι η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Πρόσφατα σε συζήτηση στη βουλή, στις 26-5-06, ο Γ. Παπανδρέου επαναεπιβεβαίωσε τη θέση του για την ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ, καλώντας δημόσια την κυβέρνηση να αναθεωρήσει το άρθρο 16.

Σήμερα μπορούμε να πούμε ότι η κυβέρνηση της Ν.Δ, των ΜΑΤ και της απροκάλυπτης κρατικής τρομοκρατίας, υπέστη την πρώτη ήττα της - και μαζί μ' αυτήν η πολιτική του ΠΑΣΟΚ, αλλά και το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ που δεν στήριξαν τις μορφές πάλης του φ.κ. –από τη μοναδική πραγματική ανατρεπτική αντιπολίτευση του φοιτητικού κινήματος και την πρωτόγνωρη μαζική ανάπτυξη των τετρακοσίων είκοσι καταλήψεων.

Η υποταγμένη καθεστωτική αριστερά (ΚΚΕ-ΣΥΝ) ήταν ενάντια στην εμφάνιση ενός χειραφετημένου κινήματος που δεν ελέγχει. Οι δυνάμεις της ΠΚΣ (ΚΚΕ) στα πανεπιστήμια, συκοφαντώντας τον αυτοοργανωμένο αγώνα των φοιτητών, τάχθηκαν εχθρικά προς τις καταλήψεις από την πρώτη στιγμή και συνταυτίστηκαν με το υπουργείο παιδείας, που μιλούσε για μειοψηφίες καταληψιών φοιτητών στα πανεπιστήμια... Ο δε ΣΥΝ εξακολουθεί να μετατοπίζει την ουσία των φοιτητικών κινητοποιήσεων σε συναινετικές τακτικές, επιζητώντας τον διάλογο, χωρίς να υπολογίζει τους φοιτητές που από την αρχή τον απέρριπταν.

Κυρίως όμως, το φ.κ. απάντησε με τον πιο κατηγορηματικό πολιτικό τρόπο, όχι μόνο στην καθεστωτική αριστερά που το έβλεπε με καχυποψία και δεν ήθελε να υπάρξει, αλλά και στην κουστωδία των κρατούντων, που αντιμετωπίζουν εργαλειακά τους νέους εργαζόμενους σαν πεδίο δοκιμής των ευέλικτων μορφών εργασίας και εργασιακής περιπλάνησης, των απάνθρωπων συνθηκών εργασίας και των εξοντωτικών ωραρίων, με καταστρατήγηση των εργατικών δικαιωμάτων για τους νεοεισερχόμενους εργαζόμενους.

Η απονομιμοποίηση του νόμου-πλαισίου, η υποχώρηση της υπουργού παιδείας και της κυβέρνησης, που έδωσαν στη δημοσιότητα το νομοσχέδιο και μετατόπισαν την ψήφισή του μετά τις δημοτικές εκλογές για να κερδίσουν πολιτικά οφέλη, χρόνο και εντυπώσεις, αποτελούν την πρώτη νίκη των φοιτητών, που μπορούν πλέον να θέτουν από καλύτερες θέσεις την οριστική απόσυρση του νόμου-πλαισίου.

Το «όπλο της κριτικής», όπλο στα χέρια της γενιάς του άρθρου 16

Ο νόμος–πλαίσιο της κυβέρνησης κινείται στα προσδιορισμένα γενικά πλαίσια των αποφάσεων της Ε.Ε (βλ. Μπολόνια, Λισσαβόνα κλπ), ακολουθεί τις εκθέσεις του ΟΟΣΑ για την εκπαιδευτική πολιτική στην Ελλάδα, του 1995 και 1998, αποκηρύσσει τη δημόσια δωρεάν παιδεία και θέλει το πανεπιστήμιο μια μεγάλη φυλακή, υπό τον έλεγχο των επιχειρηματιών και ένα φοιτητικό κίνημα υποταγμένο και συμβιβασμένο στα κελεύσματα της εξουσίας και του κεφαλαίου.

Ο γ.γ. του ΟΟΣΑ, κατά τη διάρκεια της συνόδου των υπουργών παιδείας στο Λαγονήσι, ήταν αποκαλυπτικός: «Το πανεπιστήμιο που στηρίζεται οικονομικά από το κράτος δεν είναι η αποδεκτή λύση». Συγκεκριμένα προωθείται η ιδιωτικοποίηση των ΑΕΙ και η λειτουργία τους με βάση τα αναπτυξιακά-επιχειρηματικά προγράμματα, τους managers, τις συμμαχίες-συμπράξεις με τις βιομηχανίες και τις επιχειρήσεις (όπως ΣΕΒ, ΔΟΛ, ΔΕΛΤΑ, INTRACOM, ERICSSON κ.α.) και την αγορά.

Παράλληλα, κατακερματίζονται τα πτυχία και αφαιρείται κάθε εργασιακό δικαίωμα που απορρέει απ' αυτά, καταργείται η δωρεάν παροχή συγγραμμάτων και εισάγονται δίδακτρα. Κατ' αυτό τον τρόπο η εκπαίδευση γίνεται πιο ταξική, αποκλείοντας τους φοιτητές των ασθενέστερων οικονομικά κοινωνικών ομάδων και των λαϊκών στρωμάτων. Στην προσπάθειά της η κυβέρνηση να διασπάσει το φοιτητικό κίνημα σε παλαιούς και νέους φοιτητές (βλ. ΔΕΚΟ), προτείνει για τους νεοεισερχόμενους φοιτητές τα ν +ν/2 έτη φοίτησης, αλλιώς διαγράφονται από το Πανεπιστήμιο. Ταυτόχρονα επιδιώκει την άρση του πανεπιστημιακού ασύλου και τον έλεγχο - ποινικοποίηση - καταστολή των φοιτητικών αγώνων. Μ' αυτό τον τρόπο, οι σημερινές καταλήψεις των φοιτητών και οι ανατρεπτικές ιδέες που διακινούνται, θα θεωρούνται παράνομες.

Με την εισαγωγή της αξιολόγησης - χειραγώγησης σε όλο το φάσμα της κρατικής εκπαίδευσης και την κατηγοριοποίηση σχολείων και πανεπιστημίων, με την κατάργηση και αντικατάσταση των ΤΕΕ (βλ. ΕΠΑγγελ. Λύκεια και ΕΠΑγγελ. Σχολές), με την επαναπροώθηση της ευέλικτης ζώνης, την εισαγωγή των νέων βιβλίων, την επέκταση της λειτουργίας των ολοήμερων, υποχρεωτικά για όλα τα παιδιά μέχρι τις 3.30 - 4.00, στο δημοτικό σχολείο, προωθείται ο ανταγωνισμός, η κατηγοριοποίηση, η απόρριψη, η προσαρμογή της εκπαίδευσης στις ανάγκες της αγοράς, η εντατικοποίηση μαθητών-φοιτητών (βλ. ταχύρρυθμη κατάρτιση) και η υποταγή των εκπαιδευτικών (σύνδεση μισθού απόδοσης - αξιολόγησης, πειθάρχηση κλπ).

«Το τσουνάμι πίσω δε γυρνά... ανατρεπτικά νικά..!»

Η κριτική των αγωνιζομένων φοιτητών, οι καταλήψεις των πανεπιστημίων, οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις διαμορφώνουν ένα νέο σκηνικό, που οι κομματικοί γκαουλάιτερ θα επιχειρήσουν να ελέγξουν και να χαλιναγωγήσουν, ώστε να το προσαρμόσουν στις ψηφοθηρικές επιλογές τους εν όψει των δημοτικών εκλογών και της πολιτικά ορθής τακτικής.

Η αλήθεια όμως είναι ότι οι φοιτητικές κινητοποιήσεις απόκτησαν ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά λόγω της ύπαρξης, μέσα στις σχολές, ενός συνειδητού ανατρεπτικού δυναμικού, που με επιμονή και για μεγάλο χρονικό διάστημα έδινε τη μάχη του αντικαπιταλιστικού αγώνα, απέναντι στην επιχειρηματοποίηση της εκπαίδευσης και πρόβαλλε την αμεσοδημοκρατική λειτουργία των Γενικών Συνελεύσεων, το συντονισμό τους και την κλιμάκωση του αγώνα σε μια συνολική αντιπαράθεση με τα ιερά και τα όσια της εξουσίας και το καθηγητικό κατεστημένο της καμαρίλας.

Πρωτίστως όμως, τα σταθερά βήματα αλλαγής συσχετισμών και ριζοσπαστικοποίησης του κινήματος αναπτύχθηκαν στους δρόμους και γι' αυτό δεν μπορούν να υποκατασταθούν από εικονικά πολιτικά προγράμματα, κλειστά πλαίσια και διαλόγους συναίνεσης, αλλά χρειάζεται να ενισχυθούν κινηματικά όλο το καλοκαίρι με μεγάλες καμπάνιες ενημέρωσης της κοινωνίας και των εργαζομένων για τον δίκαιο αγώνα των φοιτητών, με κοινές συντονισμένες παρεμβάσεις μαθητών - φοιτητών - δασκάλων - καθηγητών, με καταλήψεις πρυτανειών και πολύμορφες δράσεις στη ΔΕΘ, ώστε από τις αρχές φθινοπώρου να διευρυνθεί περισσότερο η βάση τους με νέες «εφορμούσες δημοιρίες διαδηλωτών».

Αδιάλλακτος παρατεταμένος αγώνας διαρκείας!

Το γεγονός ότι οι φοιτητές δεν περιόρισαν τον αγώνα τους μόνο ενάντια στον νόμο-πλαίσιο, αλλά τον επέκτειναν ενάντια στη συνολική αντιεκπαιδευτική και αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης, αποκτά ιδιαίτερη σημασία για τις αρχές Φθινοπώρου, όπου οι δάσκαλοι ξεκινούν απεργία διαρκείας από τις 18 Σεπτεμβρίου.

΄Ενας πανεκπαιδευτικός-πανεργατικός μάχιμος συντονισμός, που θα συμπαρασύρει ευρύτερες κοινωνικές και εργατικές δυνάμεις σε μια μαζική ανεξέλεγκτη, ανειρήνευτη πολιτική σύγκρουση με την κυβέρνηση και τα «ακούνητα και αμίλητα» όργανά της , όπως έγινε με τον 815, με τον Αρσένη το 97, με τον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ το 98, τα μαθητικά του 2000, είναι αυτό που πραγματικά τρέμουν η Γιαννάκου, η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση και η καθεστωτική αριστερά..

Το αγωνιζόμενο φοιτητικό κίνημα της Ελλάδας, όπως και η νεολαϊστική εξέγερση στη Γαλλία, οι εργατικές ταξικές συγκρούσεις των λιμενεργατών στην Ευρώπη, η βίαιη απεργία διαρκείας των δασκάλων, στην πόλη Οαχάκα του Μεξικού, ο αγώνας των φοιτητών στην Αργεντινή και η μεγάλη νίκη των Χιλιανών μαθητών ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας, επαναφέρουν στο προσκήνιο τη συζήτηση για τους ανατρεπτικούς ακηδεμόνευτους αγώνες της εποχής μας, τους στόχους τους και το περιεχόμενό τους. Ιδιαίτερα όμως, επαναφέρουν στο προσκήνιο την ανάγκη ύπαρξης ενός συνολικού κοινωνικοπολιτικού και εργατικού απειλητικού κινήματος, που θα εκβιάζει μαζικά την πολιτική εξουσία, θα αποσπά νίκες, θα αποτελεί το αντίπαλο δέος και παράλληλα την αντικαπιταλιστική-αντικρατική διέξοδο στην ολοκληρωτική κυριαρχία και εξουσία του αγοραίου κρατισμού και των δεξιών, σοσιαλδημοκρατικών, αριστερών στηριγμάτων του καθεστώτος.

Μπορεί η εξουσία να έχει το προνόμιο του αποφασίζομεν και διατάσσομεν και να επεξεργάζεται από τώρα ένα καλά οργανωμένο σχέδιο για την εκτόνωση των κινητοποιήσεων του φθινοπώρου, αλλά το προνόμιο των φοιτητών και των εργαζομένων είναι η άμεση συλλογική αντίσταση και δράση, η κινηματική ανταρσία στα πεζοδρόμια και η εξέγερση. **Οι αγώνες τους δε χωράνε σε κανένα διάλογο και συνδιαλλαγή με την εξουσία, δικαιώνονται και νικούν με τη συνέχισή τους...**

Κι όπως χαρακτηριστικά έλεγε ένας φοιτητής για τη σιδερένια πυγμή των κυβερνώντων: **«...τώρα θα μάθουν να μας φοβούνται».**

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Πρακτικές εργατοπατέρων...

Σε αντιδημοκρατική συμπεριφορά και προπηλακισμούς προχώρησε η διοίκηση του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας σε βάρος μελών του συνδικάτου. Η υπόθεση εκτυλίχθηκε ως εξής:

Με τη στήριξη της Πρωτοβουλίας Οικοδόμων είχαν μαζευτεί 350 υπογραφές μελών του συνδικάτου που απευθύνονταν προς το Δ.Σ. και ζητούσαν την πραγματοποίηση Γενικής Συνέλευσης με θέμα την οργάνωση της πάλης για αύξηση 10 ευρώ σε όλα τα μεροκάματα. Στις 20 Ιούνη συνεδρίασε το Δ.Σ. του συνδικάτου με θέμα τη Συλλογική Σύμβαση που υπογράφτηκε πρόσφατα από την Ομοσπονδία Οικοδόμων και την παραπέρα δράση του συνδικάτου. Στη συνεδρίαση παραβρέθηκε και μια 12μελής αντιπροσωπεία από τους 350 που είχαν υπογράψει το αίτημα σύγκλισης της Γενικής Συνέλευσης.

Μετά την εισήγηση του Προέδρου έγιναν ερωτήσεις από μέλη της διοίκησης. Ερωτήσεις θέλησαν να κάνουν και τα παρευρισκόμενα μέλη του συνδικάτου, αλλά αυτό το απαγόρευσε ο Πρόεδρος, λέγοντας ότι, «αν είναι να κάνουν ερωτήσεις όλα τα παρευρισκόμενα μέλη, τότε να συνεδριάζουμε στην πλατεία Κοτζιά», ενώ αρνήθηκε αίτημα του εκπροσώπου της Πρωτοβουλίας στη διοίκηση να δοθεί ο λόγος σε όποιον επιθυμεί να μιλήσει μετά την ολοκλήρωση των παρεμβάσεων των μελών της διοίκησης.

Οι παρευρισκόμενοι διαμαρτυρήθηκαν έντονα για την απαγόρευση, όπως διαμαρτυρήθηκαν επίσης για την υπογραφή της Σύμβασης, το ύψος των αυξήσεων της οποίας κινείται στα όρια της σύμβασης που υπέγραψε και η ΓΣΕΕ, καθώς προβλέπει αύξηση στο κατώτερο μικτό μεροκάματο από 40,50 ευρώ σε 43,50 ευρώ και στο καθαρό από 32,50 ευρώ σε 34,80 ευρώ, δηλαδή καθαρή αύξηση 1,83 ευρώ.

Στη συνέχεια μίλησε ο Γραμματέας του συνδικάτου που επιχείρησε να λασπολογήσει ενάντια στη δράση της Πρωτοβουλίας Οικοδόμων και φυσικά συνάντησε την έντονη διαμαρτυρία των παρευρισκομένων μελών.

Τότε ο Πρόεδρος έδωσε το σύνθημα, **ΟΛΟΙ ΕΞΩ** και η πλειοψηφία της διοίκησης με σπρωξιές, χειροδικίες και προπηλακισμούς έσπρωξαν τους οικοδόμους-μέλη έξω από τα Γραφεία του συνδικάτου, **συμπεριφερόμενοι για μια ακόμα φορά ως κοινοί τραμπούκοι και ως ιδιοκτήτες του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας.**

Η επίθεση αυτή πιστεύουμε ότι έγινε για δύο βασικούς λόγους:

α. Για να τρομοκρατήσει και να καταστείλει κάθε διαφορετική άποψη

β. Για να μην πάρουν σαφή θέση στο αίτημα που κατατέθηκε.

Οι πρακτικές αυτές, οι προπηλακισμοί και οι τραμπουκισμοί καμιά σχέση δεν έχουν με την εσωτερική συνδικαλιστική δημοκρατία, είναι πρακτικές που θυμίζουν τις εποχές της Μακρηθεοδωρικής περιόδου στα συνδικάτα, όπου οι εργατοπατέρες, όπως οι διάφοροι Λυκιαρδόπουλοι στους οικοδόμους, διέγραφαν, χειροδικούσαν και πετούσαν έξω από τα συνδικάτα τους κομμουνιστές και τους ταξικούς συνδικαλιστές.

Αυτές τις πρακτικές των εργατοπατέρων υιοθετούν τώρα τα μέλη της Κεντρικής Διοίκησης του Συνδικάτου οικοδόμων Αθήνας, τα οποία, εκτός από έναν, είναι και στελέχη του ΠΑΜΕ!

Αυτές οι πρακτικές είναι ίδιες με εκείνες των πιο αντιδραστικών δυνάμεων της αστικής επιρροής μέσα στο κίνημα και καμιά σχέση δεν έχουν με τον ταξικό συνδικαλισμό, με την εργατική δημοκρατία που πρέπει να διέπει τη ζωή, τη δράση και τη λειτουργία των συνδικάτων, με ελεύθερη έκφραση των διαφορετικών απόψεων που υπάρχουν έτσι κι αλλιώς μέσα στα συνδικάτα, τα οποία είναι πλατιές οργανώσεις των εργατών ανεξάρτητα από ιδεολογικές και πολιτικές απόψεις.

Οι οργανώσεις των εργατών πρέπει να αναπτύσσουν στις γραμμές τους την πιο πλέρια εργατική δημοκρατία και φυσικά δεν είναι τσιφλίκι των γραφειοκρατών. Τα κινήματα έχουν ανάγκη από τον εσωτερικό διάλογο και την αντιπαράθεση και όχι απ' την περιχαράκωση. Δεν εξουσιοδοτήσαμε κανένα να υποκαθιστά το δικό μας ρόλο. Οι εκπρόσωποί μας πρέπει να είναι αιρετοί και ανακλητοί, να δρουν μαζί μας για τα συμφέροντα των οικοδόμων και όχι να καταστέλλουν την διαφορετική άποψη.

Αυτή η αντίληψη και πρακτική της διοίκησης είναι που έδιωξε μαζικά τους εργάτες-οικοδόμους από το συνδικάτο και το κατάντησε έρμαιο των κατασκευαστών.

Συνάδελφοι οικοδόμοι!

Σας καλούμε να καταδικάσετε απερίφραστα τους τραμπουκισμούς της πλειοψηφίας της κεντρικής διοίκησης του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας καθώς και την πολιτική της, που από τη μία υπογράφει εξευτελιστικές αυξήσεις, όπως και η ΓΣΕΕ, χωρίς να ρωτήσει τα μέλη του συνδικάτου, και από την άλλη πετάει έξω από τα Γραφεία του τους οικοδόμους-μέλη που διαμαρτύρονται.

Σας καλούμε να πάρετε την υπόθεση στα χέρια σας, για να τους αφαιρέσουμε με την αγωνιστική - ενωτική μας δράση τη δυνατότητα να μιλούν εξ ονόματος των οικοδόμων, να μετατρέψουμε το συνδικάτο σε ένα αγωνιστικό - ταξικό μετερίζι με πλατιά δημοκρατία στη λειτουργία και δράση του, να το μετατρέψουμε σε φρούριο πάλης όλων των οικοδόμων.

Αθήνα 21 Ιούνη 2006

Κοινή δράση στα εγκαίνια της ΔΕΘ το Σεπτέμβρη

Με έντονα τα ανταγωνιστικά κι όχι τα συναγωνιστικά χαρακτηριστικά συνεχίστηκαν και τον Ιούνη οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων στην Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων (ΒΦΛ) σε Θεσσαλονίκη και Καβάλα. Στη σκιά των δηλώσεων Γκαργκάνα (3/7) ότι *«πρέπει να κλείσει η ΒΦΛ, αφού εισάγουμε λίπασμα από την Αργεντινή στο 1/10 της εγχώριας τιμής»*, οι εργαζόμενοι αναμένουν την Δευτέρα 10 Ιούλη απόφαση του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών Θεσσαλονίκης το οποίο ήδη απέρριψε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων της εταιρείας κατά του Σωματείου Εργαζομένων Θεσσαλονίκης με την οποία ζητούνταν να αποδοθούν οι αναλυτικές καταστάσεις μισθοδοσίας κι ασφάλισης. Η πλευρά των εργαζομένων αρνείται να τις παραδώσει (επικαλούμενη απόφαση του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας περί μη υποχρεωτικής απόδοσης των καταστάσεων) στη διοίκηση της ΒΦΛ εκφράζοντας το φόβο ότι θα χρησιμοποιηθούν για να υπολογιστούν αποζημιώσεις επικείμενων απολύσεων στην μονάδα Θεσσαλονίκης. Εκβιαστικά η διοίκηση της ΒΦΛ θεωρεί προαπαιτούμενη την επίδοση των καταστάσεων προκειμένου να προχωρήσει στην καταβολή των δεδουλευμένων, μολονότι ως τώρα η καταβολή τους γινόταν κανονικά και παρά την κατάληψη του εργοστασίου Θεσσαλονίκης από τις 10 Γενάρη. Στις 28 Ιούνη πραγματοποιήθηκε συνέλευση των μετόχων της ΒΦΛ χωρίς ωστόσο να δοθεί ουσιαστική λύση στο πρόβλημα, λύση που δεν δόθηκε ούτε στη συνάντηση Καραμανλή-Τσιτουρίδη την ίδια μέρα για τη ΒΦΛ κι εργασιακά ζητήματα γενικότερα. Το πάγωμα μισθοδοσιών όμως κι αγοράς πρώτων υλών έβγαλε ουκ ολίγες φορές στο δρόμο και τους εργαζόμενους της μονάδας Καβάλας της ΒΦΛ οι οποίοι εμμένουν στο αίτημά τους να κλείσει το εργοστάσιο Θεσσαλονίκης προκειμένου να επιβιώσει της Καβάλας. Μάλιστα, ήρθαν στα χέρια με την διοίκηση του Σωματείου τους που κρατά μετριοπαθή στάση με ολιγόωρους αποκλεισμούς εθνικής οδού και κέντρου της πόλης της Καβάλας ζητώντας μαχητικότερες κινητοποιήσεις. Αξίζει να σημειωθεί ότι ενώ διέρρευσε πως τα 2 εργοστάσια θα συνεχίσουν την λειτουργία τους με μείωση προσωπικού και διαχωρισμό παραγωγής χημικών και λιπάσματος, εν τέλει φαίνεται πώς όλα θα κριθούν από την απόφαση πώλησης της Εμπορικής Τράπεζας βασικού μετόχου της ΒΦΛ, η μεταβίβαση της οποίας σε ιδιώτη θα άνοιγε τον δρόμο των απολύσεων και του λουκέτου στις 2 μονάδες απουσία πια πολιτικού κόστους για τη ΝΔ ενόψει και των δημοτικών/νομαρχιακών εκλογών. Πάντως, το Σωματείο Θεσσαλονίκης έχει αποχωρήσει ήδη από τις 21 Ιούνη από την 3μερη επιτροπή που συζητούσε τους όρους επαναλειτουργίας του εργοστασίου καταγγέλλοντας την κυβέρνηση για μεροληπτική στάση υπέρ της μονάδας Καβάλας στην οποία επικουρικά θα λειτουργούσε αυτή της Θεσσαλονίκης. Μοναδικό αισιόδοξο σημείο ήταν η -μικρή μεν ουσιαστική δε- συμμετοχή εργαζομένων της ΒΦΛ στις φοιτητικές πορείες της 15ης και 22ας Ιούνη καθώς κι η ανταπόκριση τους να ενημερώσουν για τον αγώνα τους σε αρκετές συνελεύσεις κι εκδηλώσεις φοιτητικών συλλόγων και του Συντονιστικού Καταλήψεων Θεσσαλονίκης. Εκείνο που παραμένει ζητούμενο είναι η υπέρβαση των μετριοπαθών χειρισμών της διοίκησης του Σωματείου, η σύνδεση του αγώνα της ΒΦΛ με άλλους τοπικούς (πχ ΒΙΑΜΥΛ, HELEXPO ΔΕΘ κλπ) κι όχι μόνο (ΣΕΒΑΘ, Εργοστάσια Ζάχαρης, Καπνικές κλπ) αλλά κι η από κοινού κινητοποίηση με φοιτητές, μαθητές, δασκάλους, καθηγητές εν όψει των εγκαινίων της Διεθνούς Εκθέσεως Θεσσαλονίκης στις 9 Σεπτέμβρη.

Σ. Κ.

Κούρδοι: απελάσεις & βασανιστήρια

Πολύ δυσάρεστη η εξέλιξη για τους 3 κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες (βλ. Β#25) που κρατούνταν στην Θεσσαλονίκη. Σύμφωνα με την Ομάδα Προσφύγων και Μεταναστών Θεσσαλονίκης: «Ο Μεχμέτ Σιδίκ Κέσιτζι το Σάββατο 1/7 ξεκίνησε απεργία πείνας και την Κυριακή 2/7 και απεργία δίψας διαμαρτυρόμενος για την απόφαση απέλασης που εκδόθηκε σε βάρος του. Την Δευτέρα 3/7 πριν τον απελάσουν 10 μπάτσοι φρόντισαν να τον ξυλοκοπήσουν άγρια, σπάζοντας του ένα πλευρό με αποτέλεσμα να έχει πρόβλημα στην αναπνοή, και γεμίζοντάς τον μώλωπες σε όλο του το σώμα. Από τη στιγμή που μπήκε στην Τουρκία βρίσκεται συνεχώς υπό παρακολούθηση. Σε επικοινωνία μαζί του μας είπε ότι αν όλα πάνε καλά, αύριο σε συνεννόηση με το Σύνδεσμο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων θα προσφύγει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο εναντίον του ελληνικού κράτους, κατηγορώντας το για βασανιστήρια.

Ο Φικρέτ Γιουκσέκ Καγιά συνεχίζει την απεργία πείνας από 1/7 στο τμήμα Μεταγωγών της ΓΑΔΘ και η αστυνομία συνεχίζει να τον βασανίζει αρνούμενη να του χορηγήσει ζάχαρη (που είναι απαραίτητη για έναν απεργό πείνας).

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΤΩΡΑ ΟΙ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΑΙΟΣ

Για επικοινωνία: Θεσσαλονίκη: 6948798784

e-mail: allos.alli@gmail.com

Για τη δίκη των 7 του Ιούνη 2003

Για τις 9 Γενάρη 2007 αναβλήθηκε η δίκη των 7 διαδηλωτών του Ιούνη 2003 που αντιμετώπιζαν πλημμελήματα. Η δίκη είχε οριστεί κατόπιν έφεσης του δικαστηρίου αλλά αναβλήθηκε λόγω αδυναμίας προσέλευσης κατηγορουμένων από το εξωτερικό.

Φασιστικές...καταλήψεις

Απετράπη φέτος η συγκέντρωση των φασιστών της Χρυσής Αυγής -λέγε με Πατριωτική Συμμαχία- όχι όμως κι αυτή του νομάρχη Ψωμιάδη στη Θεσσαλονίκη. Σε μια κίνηση απελπισίας 48 νεοναζί προχώρησαν το Σάββατο 17 Ιούνη σε κατάληψη της ΕΤ3 διαμαρτυρόμενοι για την άρνηση της αστυνομίας να τους δώσει το χώρο στο άγαλμα του Αλέξανδρου στην παραλία. Μετά από επέμβαση των ΜΑΤ οδηγήθηκαν στην Αστυνομική Διεύθυνση αφού πρώτα κατασχέθηκαν ασπίδες, κράνη, ρόπαλα και κοντάρια με καρφιά και βίδες! Οι φασίστες αφέθηκαν ελεύθεροι πλην ενός που εκκρεμούσαν καταδίκες σε βάρος του για παράβαση ΚΟΚ! Ζήτησαν κι έλαβαν 48ωρη διορία να απολογηθούν την Τετάρτη 21 Ιούνη ενώ το αυτόφωρο μετά από πολύωρη δίκη κεκλεισμένων των θυρών κι υπό αστυνομική κατοχή της περιοχής αποφάσισε: αθώωση αναφορικά με τα αδικήματα της αντίστασης, της διατάραξης οικιακής ειρήνης, της παράνομης βίας και της πρόκλησης φθοράς κατά ξένης ιδιοκτησίας. Το δικαστήριο έθεσε υπό γονική κηδεμονία 4 ανήλικους νεοναζί. Σε 7 αναγνώρισε το ελαφρυντικό της μετεφηβικής ηλικίας και του πρότερου έντιμου βίου και τους επέβαλε ποινή φυλάκισης 6 μηνών. Στους υπόλοιπους 37 επέβαλε ποινές φυλάκισης 7 μηνών και χρηματική ποινή 1000 ευρώ. Όλοι κρίθηκαν ένοχοι για παράνομη οπλοφορία. Άσκησαν έφεση κι αφέθηκαν ελεύθεροι, ανάμεσά τους και 2 κύπριοι αλλά κι ένας που δήλωσε βορειοηπειρώτης! Για την ιστορία να αναφερθεί ότι από την Παρασκευή 16/6 υπήρχε κάλεσμα της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας στο χώρο του αγάλματος προκειμένου να μην πραγματοποιηθεί την επομένη η σύναξη των φασιστών ενώ η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης με αφίσα κάλεσε σε συγκέντρωση και πορεία το απόγευμα του Σαββάτου με συμμετοχή 200 ατόμων που κατευθύνθηκε στην παραλία ενάντια στις φασιστικές προκλήσεις στην πόλη.

Αποφυλάκιση Ασπιώτη - Καρασαρίνη

Κάλλιο αργά παρά ποτέ, θετική ήταν η εξέλιξη για τους Πέτρο Καρασαρίνη και Παναγιώτη Ασπιώτη, όχι όμως και για τον Γιώργο Καλαϊτζίδη. Το Συμβούλιο Εφετών αποφάσισε την αποφυλάκισή τους μέχρι την δίκη με την παράλληλη καταβολή αποζημίωσης 2.000 ευρώ έκαστος.

Να θυμίσουμε ότι οι 3 προφυλακισμένοι, που είναι από τον περσινό Ιούλιο, κατηγορούμενοι για την υπόθεση των ασπίδων των ΜΑΤ στα Εξάρχεια, είχαν καταθέσει εκ νέου αιτήσεις αποφυλάκισης. Αυτές συζητήθηκαν την 1η Ιούνη κι αρχικά η γνωμοδότηση του εισαγγελέα ήταν θετική και για τους 3. Στην πορεία φαίνεται πως κάπου ξεχώρισαν τον τρίτο. Πάντως, σύντομα πρέπει να οριστεί και η δίκη των 3 αφού σε περίπου 6 μήνες συμπληρώνεται το 18μηνο προβλεπόμενο χρονικό όριο προφυλάκισης. Κουράγιο Γιώργο!

Σ.Κ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΤΕΚΙ - ΣΤΕΚΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΓΚΡΟΜ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Καμιά ζωή δεν είναι λαθραία

Κλείνει ένας χρόνος που στο κέντρο της πόλης των Χανίων λειτουργεί το **ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΤΕΚΙ – ΣΤΕΚΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ.** Μια φιλόδοξη απόπειρα για ένα **ανοιχτό, αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο,** μια στέγη για τις ανάγκες έκφρασης και δημιουργίας, αλληλεγγύης και συλλογικής δράσης των μεταναστών/τριών, της νεολαίας και των κοινωνικών κινημάτων της πόλης.

Η λειτουργία του Στεκιού βασίζεται μόνο στην **ελεύθερη και ισότιμη συμμετοχή** όσων εμπνέονται από αυτό. Την ευθύνη έχει η Συνέλευση με διαδικασίες **ανοιχτές και αντιιεραρχικές, με όρους δημοκρατίας βάσης και στόχο τη συναίνεση σε κάθε απόφαση.** Λειτουργώντας σαν χώρος συνάντησης και όσμωσης δεν επιδιώκουμε κοινή πολιτική άποψη και έκφραση προς τα έξω. Επιδιώκουμε να στεγάσουμε δράσεις και λειτουργίες, οργανωμένες από πρόσωπα και συλλογικότητες, ανεξάρτητα αν συμμετέχουν στο Στέκι, στο βαθμό βέβαια που στηρίζουν τη λειτουργία του και σέβονται τις υπόλοιπες δράσεις.

Το Κοινωνικό Στέκι – Στέκι Μεταναστών έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό τις προετοιμασίες για το **1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Χανίων** τον ερχόμενο Σεπτέμβρη. Ο στόχος είναι η ανάδειξη όλων των μορφών του ρατσισμού που μπορεί να φωλιάζει στις κοινωνικές και προσωπικές σχέσεις των ανθρώπων, ως μέσο και επιλογή κοινωνικής χειραγώγησης, και κυρίως η ανάδειξη της αλληλεγγύης και της έμπρακτης συντροφικότητας ως των μοναδικών αξιών που θα πρέπει να διέπουν τις σχέσεις Ελλήνων και μεταναστών ενάντια στο ρατσισμό και την ξενοφοβία. Στο πλαίσιο της προετοιμασίας του Φεστιβάλ οργανώθηκε μια γιορτή στην πλατεία της Δημοτικής Αγοράς το Σάββατο 10 του Ιούνη. Το κεντρικό σύνθημα της εκδήλωσης ήταν "Απελάστε το ρατσισμό - νομιμοποιήστε τους μετανάστες".

Απελάστε το ρατσισμό Νομιμοποιήστε τους μετανάστες

Η συμμετοχή τόσο μεταναστών όσο και Ελλήνων, ήταν πρωτόγνωρη για τα δεδομένα των Χανίων. Φαίνεται, ωστόσο, ότι για κάποιους παραήταν προκλητικό να βλέπουν την κεντρική πλατεία της πόλης να κατακλύζεται από διαφορετικές μουσικές, γεύσεις και εκατοντάδες ανθρώπους τους οποίους έχουν συνηθίσει να λογαριάζουν μόνο ως φτηνό εργατικό δυναμικό χωρίς φωνή και δικαίωμα επαφής με την τοπική κοινωνία. Το μήνυμα ήταν τόσο ηχηρό και δύσπεπτο για τους συντηρητικούς κύκλους της πόλης ώστε μετά το τέλος της εκδήλωσης εξαπολύθηκε πρωτοφανές πογκρόμ συλλήψεων μεταναστών κυρίως αραβικής καταγωγής που «τόλμησαν» να χορέψουν στο κέντρο της πόλης. Ανθρώπων που αψήφησαν μια πραγματικότητα που τους θέλει διαχωρισμένους σε «νόμιμους» και «παράνομους» ανάλογα με τα κριτήρια που θέτουν οι εκάστοτε (αντί)μεταναστευτικοί νόμοι. Κριτήρια που υπαγορεύονται από τα συμφέροντα των οικονομικών αφεντάδων, οι οποίοι σπεύδουν να διαχειριστούν τους μετανάστες ως πρόβλημα ενώ στην πραγματικότητα είναι οι ίδιοι που προκαλούν την προσφυγιά, λεηλατώντας τον «τρίτο κόσμο» προς όφελος των προνομιούχων του «πρώτου».

Εκτιμούμε ότι το πογκρόμ που έχει εξαπολυθεί στην πόλη μας τις τελευταίες μέρες έχει ως κύριο στόχο την αποδυνάμωση κινήσεων που στοχεύουν σε μια πόλη ανοιχτή, στην οποία άνθρωποι «λαθραίοι» ή «νόμιμοι», άνθρωποι «χωρίς χαρτιά» ή «με χαρτιά» μπορούν να ζουν, να δουλεύουν και να διασκεδάζουν μαζί και ελεύθερα, απαλλαγμένοι από ξενοφοβικά και ρατσιστικά συμπλέγματα, σεβόμενοι διαφορετικές κουλτούρες και πολιτισμούς, σε ένα κοινό αγώνα για πλήρη νομιμοποίηση και ίσα δικαιώματα.

Η απάντηση σε τέτοιου είδους τακτικές τρομοκράτησης μεταναστών με σκοπό την αποτροπή συμμετοχής τους σε συλλογικές διαδικασίες όπως αυτές που προκύπτουν μέσα από τη δράση μας στο Κοινωνικό Στέκι – Στέκι Μεταναστών θα είναι η ενδυνάμωση του συλλογικού αγώνα για αξιοπρέπεια, συντροφικότητα και αλληλεγγύη.

Προχωράμε στην διοργάνωση του 1ου Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Χανίων για

Ένα κόσμο που να χωράει πολλούς κόσμους

Απαιτούμε:

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ

ΙΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Ραντεβού στο 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Χανίων
16-17 Σεπτέμβρη στο Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας

Κοινωνικό Στέκι – Στέκι Μεταναστών

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ του Γιώργου Καλαϊτζίδη

Υπήρξα πολλά χρόνια στόχος

Με τη μετατροπή μερικών πλημμελημάτων σε σωρεία κακουργημάτων και μιας αναρχικής οργάνωσης, που στόχο είχε να συγκεντρώνει χρήματα για καταβολή εγγυήσεων σε διωκόμενους αναρχικούς σε "τρομοκρατική οργάνωση", προφυλακίστηκαν πριν ένα χρόνο και βρίσκονται ακόμη στον Κορυδαλλό ο Παναγιώτης Ασπιώτης, ο Γιώργος Καλαϊτζίδης και ο Πέτρος Καρασαρίνης. Και οι τρεις διώκονται με τον αντιτρομοκρατικό με ανυπόστατες κατηγορίες. Χαρακτηριστική, αυτή για τη ρίψη όσων μολότοφ έπεσαν στην Αθήνα από το 1998 και μετά.

Για τις συνθήκες σύλληψης ακούστηκαν πολλές ανακρίβειες, *μας λέει ο* ***Γιώργος Καλαϊτζίδης.*** Μας συνέλαβαν αστυνομικοί της αντιτρομοκρατικής με προτεταμένα όπλα. Αρχικά οδηγηθήκαμε στη ΓΑΔΑ για απλή εξακρίβωση, αφού στο αυτοκίνητο δεν βρέθηκε τίποτα. Τις προηγούμενες μέρες είχα αντιληφθεί παρακολούθηση αλλά δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία για ανά τακτά χρονικά διαστήματα με παρακολουθούσαν. Τη συγκεκριμένη μέρα χρησιμοποιήθηκε μεγάλος αριθμός αστυνομικών με οχήματα. Είχαν ουσιαστικά κυκλώσει όλη την περιοχή. Δεν ακολουθήθηκε η κλασική μέθοδος παρακολούθησης δηλαδή ασφαλίτες πίσω από τους παρακολουθούμενους με εναλλαγές και σε παράλληλο δρόμο. Παρ' όλα αυτά βέβαια σε καμιά περίπτωση δεν με συνέλαβαν να πετάω ασπίδες. Η εμπλοκή μου με το συγκεκριμένο υλικό προέκυψε από έρευνες που ακολούθησαν.

Β: ***Στόχος από πριν λοιπόν, λόγω της παρουσίας σου στον αναρχικό χώρο;***

Γ.Κ.: Νομίζω πως ναι. Όπως και πολλοί άλλοι στο παρελθόν ουσιαστικά είναι πλέον δεδομένο ότι η αναρχική δράση παράγει δικαστικές περιπέτειες και διώξεις που η ερώτηση είναι φαντάζομαι ρητορική. Με παρακολουθούσαν συνέχεια τα τελευταία επτά χρόνια. Γίνονταν εισβολές στο σπίτι μου μετά από "ανώνυμα τηλεφωνήματα", ξυλοδαρμοί σε τμήματα και στη ΓΑΔΑ και συλλήψεις. Απόρρητα χαρτιά της ασφάλειας (που είχαν βρεθεί) με το όνομά μου. Κλήσεις "δι' υπόθεσίν μου" από διάφορα αστυνομικά τμήματα. Στο δε τμήμα των Εξαρχείων είχαν φωτογραφία μου που την έδειχναν για αναγνώριση για οτιδήποτε γινόταν στην περιοχή. Σε μια περίπτωση περικυκλώθηκε φίλος μου από έξι εντούρο μηχανές που τον πέταξαν κάτω με το μηχανάκι του και τον ξυλοκόπησαν γιατί είχε μιλήσει σε έναν ασφαλίτη σε μια από τις παρακολουθήσεις που μου έκαναν. Το Δεκέμβρη του '99 με απήγαγαν έξω από το σπίτι μου, μου πέρασαν χειροπέδες και με ανάκριναν παράνομα δύο ώρες απειλώντας και την οικογένειά μου. Και τέλος, από διαρροή που είχε φθάσει στα αυτιά μου από δημοσιογράφο, το όνομά μου ακουγόταν μέσα σε πρεσβείες. Όλα τα παραπάνω και πολλά άλλα νομίζω πως παραπέμπουν άμεσα σε αυτό που λέμε στοχοποίηση. Ανήκω σε μια ομάδα ατόμων που χαρακτηρίζονται πλέον ως οι καινούργιοι συνήθεις ύποπτοι, με τα κριτήρια που βάζει ο κάθε ασφαλίτικος εγκέφαλος.

Μια δικογραφία που διογκώθηκε, ένα κατηγορητήριο μαμούθ, ποινικοποίηση φιλικών σχέσεων, επιστράτευση της «συλλογικής ευθύνης»

Η διόγκωση ήρθε με άνωθεν εντολές. Δεν είναι τυχαίο πως στο "Κυριακάτικο Βήμα" ανέφερε πως το υπουργείο Δημόσιας Τάξης θεωρούσε ως πολύ σοβαρή την υπόθεση και με άγνωστες προεκτάσεις. Και επίσης κάποιος έπρεπε να πληρώσει για το διασυρμό των ΜΑΤ και τις παραιτήσεις των επικεφαλής τους, λόγω των απαλλοτριώσεων του αστυνομικού εξοπλισμού. Αποδείχθηκε βέβαια και στη συνέχεια πως η ανακρίτρια που μας ανέλαβε, η Μ.Κουτέρη, είναι για "ειδικές αποστολές" αφού ήταν και σε διατεταγμένη υπηρεσία μαζί με τον Διώτη την ημέρα της πορείας του Ευρωπαϊκού Φόρουμ όπου είχαμε άλλες τέσσερις προφυλακίσεις.

Σε πανευρωπαϊκό επίπεδο έχει πλέον οριστεί από τις υπηρεσίες ασφαλείας και τη Europol η νέα "τρομοκρατική" απειλή. Η αναρχική "τρομοκρατία". Είδαμε πρόσφατα τη σχετική έκθεση της Europol που προβάλλει μάλιστα και το τρίγωνο Ελλάδας - Ιταλίας - Ισπανία ως αυτό που οριοθετεί περισσότερο την "τρομοκρατία των αναρχικών". Οι υπηρεσίες ασφαλείας συνεχίζουν να διέπονται από την παλιά καλή ασφαλίτικη λογική που λέει πως κάθε αναρχικός είναι ύποπτος για τρομοκρατική δράση. Αυτός ο τρόπος σκέψης γέννησε τα τελευταία τριάντα χρόνια και τους συνήθεις ύποπτους. Εδώ βέβαια πρέπει να τονίσω πως για μένα δεν υφίσταται τρομοκρατική δράση αλλά δίκαιη επαναστατική αντιβία. Αυτή η λογική λοιπόν κυριαρχεί και σε πεδίο σκέψης του δικαστικού σώματος. Κι εφόσον αυτό είναι γνώμονας και για το πως θα κινηθούν οι υπηρεσίες στο σύνολό τους εύκολα φθάνουμε και στην ποινικοποίηση των προσωπικών και πολιτικών σχέσεων. Εκεί εντάσσω εγώ την εμπλοκή Ασπιώτη. Η γνωστή εδώ και χρόνια πρωτογενής σκέψη ασφαλιστών - δικαστών, το ισχύον κάθε δίωξης. Ποινικοποίηση του πιο κοντινού κύκλου γνωριμιών του "τρομοκράτη". Ο στενός κύκλος του διωκόμενου θα ποινικοποιηθεί και θα εμπλακεί στην υπόθεση πολύ ή λίγο. Δείτε τα "στοιχεία' για τον Ασπιώτη. Ανύπαρκτα, το μόνο υπαρκτό ήταν η πολύ στενή σχέση που είχε μαζί μου ως φίλος και ως σύντροφος στον αναρχικό χώρο. Κάθε σύλληψη και το πως θα δρομολογηθεί στη συνέχεια επηρεάζεται από μια σειρά από παράγοντες. Από τα "στοιχεία", από τη συγκυρία πολιτική και κοινωνική και την πολιτική βούληση. Και φυσικά το αντιστάθμισμα, το αντίπαλον δέος της κάθε δίωξης, την αλληλεγγύη.

Β: ***Πως βλέπεις την πρόταση του εισαγγελέα, που κάνει δεκτή την αίτηση αποφυλάκισης του Παναγιώτη Ασπιώτη και του Πέτρου Καρασαρίνη;***

Γ.Κ.: Στην ασφάλεια, στην ανακρίτρια, στο εξάμηνο συμβούλιο, αλλά και στο συμβούλιο βουλευμάτων ήμουν ξεκάθαρος. Οποιαδήποτε ποινική ευθύνη προκύπτει αφορά μόνο εμένα κι όχι τους Ασπιώτη - Καρασαρίνη. Χαρακτηριστικά στο εξάμηνο συμβούλιο πρότεινα να κρατηθώ εγώ ως εγγύηση για τη συνέχιση του παράλογου δικαστικού έργου. Ελπίζω η εισαγγελική πρόταση να γίνει δεκτή και να αποφυλακιστούν οι δύο σύντροφοι. Όσον αφορά εμένα και την πρόταση να συνεχιστεί η κράτησή μου, δεν μου κάνει καμιά εντύπωση και δεν με επηρεάζει καθ' οιονδήποτε τρόπο. Είναι πάντως αστείος ο συλλογισμός του εισαγγελέα που σε κάποιο σημείο αναφέρει πως ένα από τους λόγους που πρέπει να συνεχιστεί η κράτησή μου είναι γιατί είχα αρνητική στάση στην ανάκριση. Ουδέν σχόλιο. Είναι γνωστό πως η πλειοψηφία του δικαστικού σώματος διακατέχεται από εμμονές για εν δυνάμει τρομοκράτες στα πρόσωπα αναρχικών αγωνιστών. Στην πρόταση του εισαγγελέα αποτυπώνεται μια τέτοια λογική.

Β: ***Πως είναι η κατάσταση στις φυλακές Κορυδαλλού;***

Γ.Κ.: Οι συνθήκες κράτησης στις ελληνικές φυλακές είναι άθλιες. Η βελτίωση των συνθηκών που ευαγγελίζεται το υπουργείο Δικαιοσύνης δεν πρόκειται να τελεστεί ποτέ. Αντίθετα συνεχώς θα χειροτερεύει και τα προβλήματα θα διογκώνονται. Ο υπερπληθυσμός (τέσσερα άτομα σ' ένα κελί 2,5Χ5) οι ανύπαρκτες υγειονομικές υπηρεσίες, (τέσσερις άνθρωποι έχουν πεθάνει τον τελευταίο χρόνο στην πτέρυγα που είμαι λόγω καθυστερημένης μετάβασης σε νοσοκομείο) είναι απ' τα κυρίαρχα προβλήματα. Ο υπερπληθυσμός βέβαια έχει και γενεσιουργό αιτία το δικαστικό σουρεαλισμό που βιώνουμε το τελευταίο διάστημα με το καθεστώς της εύκολης προφυλάκισης. Ξέχωρα από τις άθλιες συνθήκες αυτή καθαυτή η φύση του εγκλεισμού είναι εγκληματική και απαξιώνει την ανθρώπινη φύση και τις ανάγκες της. Οι φυλακές αυτή τη στιγμή είναι το πιο "παραμορφωμένο παιδί" της σύγχρονης ελληνικής δημοκρατίας. Όσον αφορά εμένα προσωπικά, το γεγονός πως δύο φορές έχει ισοπεδωθεί το κελί που μένω και έχω περάσει εισαγγελέα και εδώ μέσα, νομίζω πως τα λέει όλα.

Τα προβλήματα των κρατούμενων έχουν δύο παραμέτρους. Αυτά που αφορούν το δικαστικό σκέλος (4/5, άδειες αναστολής, μείωση ισοβίων και εκτισθείσας ποινής) κι οι συνθήκες διαβίωσης, ό,τι στοιχειοθετεί την καθημερινότητα ενός κρατούμενου είναι προβληματικό. Όλα είναι σε αντιπαράθεση με μια έστω υποφερτή και στα όρια του ανθρώπινου διαβίωση. Άθλιο φαγητό σε μικρές μερίδες, παγωμένο νερό στα ντους χειμωνιάτικα, άθλιες υγειονομικές υπηρεσίες, εχθρική κι εριστική συμπεριφορά υπαλλήλων, υπερπληθυσμός. Οι δε μεταγωγές γίνονται με λεωφορεία όπου οι κρατούμενοι τοποθετούνται ανά τέσσερις σε κουτιά 2Χ1.

Β: ***Τέσσερις άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους κάτω από φρικτές συνθήκες στον Κορυδαλλό πριν λίγο καιρό...***

Γ.Κ.: Το ότι κάηκαν ζωντανοί τέσσερις άνθρωποι αναδεικνύει τη φρίκη του σύγχρονου Άουσβιτς. Κατ' αρχήν το κελί ανοίχτηκε με καθυστέρηση 50 λεπτών, ενώ όλη η Δ' πτέρυγα φώναζε καθ' όλη τη διάρκεια της φωτιάς. Η φωτιά δεν σβήστηκε από υπαλλήλους αλλά από κρατούμενους με κουβάδες νερού που είχαν μαζέψει για τις ανάγκες τους, αφού και το νερό ήταν κομμένο. Οι κρατούμενοι βρέθηκαν απανθρακωμένοι και γατζωμένοι στα κάγκελα του παραθύρου. Αυτό αντικρούει το σενάριο που εντέχνως διοχετεύθηκε πως οι κρατούμενοι πέθαναν στα κρεβάτια τους αδυνατώντας να αντιδράσουν αφού ήταν υπό την επήρρεια ναρκωτικών.

Β: ***Πως αντέδρασαν οι υπόλοιποι κρατούμενοι σε αυτό;***

Γ.Κ.: Η αντίδραση των κρατούμενων ήταν άμεση. Αρχικά η Δ' ξεκίνησε αποχή συσσιτίου κι αργότερα αρνήθηκαν να μπουν στα κελιά και κατέλαβαν την πτέρυγα. Ακολούθησε η Γ' και η Β'. Στην Α' αρχικά κάναμε αποχή συσσιτίου και μετά αρνηθήκαμε να μπούμε στα κελιά. Στο τέλος καταλάβαμε κι εμείς την πτέρυγα. Συγκεντρωθήκαμε όλοι στην κυκλίδα και αποκλείσαμε την είσοδο με διάφορα αντικείμενα. Ανακοινώσαμε στη διεύθυνση πως δεν πρόκειται να μπούμε στα κελιά σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τους θανάτους και ότι η Α' πτέρυγα παραμένει κι αυτή έξω. Εδώ πρέπει να τονίσω πως η συμβολή των αναρχικών κρατούμενων ήταν καθοριστική στο να πραγματοποιηθεί η διαμαρτυρία στην Α' πτέρυγα. Επίσης η ανακοίνωση των δώδεκα αιτημάτων που δημοσιεύσαμε στον Τύπο είχε την πλήρη συμφωνία όλων των κρατούμενων, όπως και κάποια άλλα κείμενα της Επιτροπής Κρατουμένων Κορυδαλλού. Ας επανέλθω τώρα στις αντιδράσεις. Όσο οι πτέρυγες ήταν "στο πόδι", τα ΜΑΤ είχαν προωθηθεί μέχρι το αρχιφυλακείο. Η εντολή που είχαν ήταν να επέμβουν σε περίπτωση που οι κρατούμενοι δεν μπαίναν στα κελιά τους. Με εντολοδόχο φυσικά τον ίδιο τον υπουργό Δικαιοσύνης, που τη στιγμή που έδινε αυτή την εντολή έξω στα κανάλια εξαπέλυε μύδρους εναντίον των γενικά και αφηρημένα υπεύθυνων, ασκώντας μια δήθεν επιθετική ρητορική προς χάριν των επικοινωνιακών εντυπώσεων. Στο τέλος η Δ' πτέρυγα επέστρεψε στα κελιά και αφού το επιβεβαιώσαμε και εμείς στέλνοντας αντιπροσώπους να δουν ιδίοις όμμασι, σταματήσαμε. Απ' την επόμενη μέρα είχαμε το "μεγαλείο" του δρώντος κράτους. Μαζικές μεταγωγές των κρατούμενων που πρωτοστάτησαν στις διαμαρτυρίες, συνοδευόμενες από ξυλοδαρμούς. Φυσικά οι προαναγγελθείσες αλλαγές προς το καλύτερο δεν έγιναν ποτέ. Κανείς δεν τιμωρήθηκε για τους θανάτους και η ασφυκτική τρομοκρατία της διεύθυνσης του Κορυδαλλού αποκλιμάκωσε τις αντιδράσεις "εν μια νυκτί" κι η αποσιώπηση για άλλη μια φορά θριάμβευσε.

Επιμέλεια: Μ.Μ.

Ματ και Βία σε ...παιδεία μάχης

Μ' ένα πραγματικό κρεσέντο κάθε είδους κινητοποιήσεων σχεδόν σε όλη την χώρα, κορυφώθηκαν και ολοκληρώθηκαν τον Ιούνη οι καταλήψεις και κινητοποιήσεις φοιτητών/σπουδαστών και καθηγητών ενάντια στο νέο νόμο πλαίσιο της υπουργού Παιδείας Μαριέτας Γιαννάκου.

Από την 1η του μήνα όλα έδειχναν ότι τα πράγματα γίνονται σοβαρά κι η θέληση των φοιτητών δυναμώνει. Μεγάλες πορείες σε όλη τη χώρα.

Στην Αθήνα τραυματίζεται σοβαρά στο πόδι ένας φοιτητής και συλλαμβάνεται όταν προκαλούνται επεισόδια από τα ΜΑΤ μπροστά από το υπουργείο Παιδείας με υπερβολική χρήση χημικών! Την ίδια ώρα στα Χανιά γίνεται απόπειρα κατάληψης του κτιρίου Παπαδοπέτρου ώστε να μετατραπεί σε κέντρο ενημέρωσης του αγώνα τω φοιτητών. Τα ΜΑΤ χτυπούν με κλομπς και χημικά, αν κι ο χώρος είναι πανεπιστημιακό άσυλο. Το κτίριο τελικά θα καταληφθεί με νέα πορεία το ίδιο απόγευμα.

Πιο δίπλα στο Ηράκλειο σφοδρή είναι η σύγκρουση φοιτητών κι ανδρών των ΟΠΚΕ και ΜΑΤ όταν γίνεται προσπάθεια κατάληψης της περιφέρειας Κρήτης. Αρκετοί τραυματισμοί εκατέρωθεν, χρήση σπρέι και φυσούνας εξ επαφής.

Τρεις τραυματίες φοιτητές ήταν το αποτέλεσμα της απόπειρας κατάληψης και στη νομαρχία Ξάνθης όπου υπήρξε συμπλοκή με ΜΑΤ και ΟΠΚΕ.

Στην Πάτρα η μεγάλη πορεία των φοιτητών θα πραγματοποιήσει τελικά αποκλεισμό στη νομαρχία ενώ στο Βόλο και Γιάννενα οι πρωτόγνωρες σε συμμετοχή και παλμό πορείες θα κινηθούν η πρώτη στο κέντρο της πόλης κι η άλλη στη νομαρχία.

Στη Θεσσαλονίκη πάνω από 7000 θα διαδηλώσουν την αντίθεσή τους στο νέο νόμο πλαίσιο κι αφού αναρτήσουν πανό στην Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, απέναντι από το Λευκό Πύργο, δια μέσου κεντρικών οδών θα καταλήξουν στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης.

Πέμπτη 8 Ιούνη κι ένα μπλοκ 1000 και πλέον ατόμων, στην Αθήνα, στρίβει την Μητροπόλεως και κατευθύνεται στα ΜΑΤ που κλείνουν τον δρόμο προς το υπουργείο Παιδείας. Μάχες σώμα με σώμα με ρίψη άφθονων χημικών. Ανασύνταξη, επιστροφή στον κύριο κορμό της πορείας κι η πρώτη αμφισβήτηση της παντοδυναμίας των πραιτόρων του Βύρωνα Πολύδωρα. Ακολουθούν οδομαχίες ως το Πολυτεχνείο, καίγεται ΙΧ στα Προπύλαια ενώ πολλοί είναι οι τραυματισμοί, πάνω από 40 προσαγωγές και 4 συλλήψεις. Το απόγευμα πορεία κατευθύνεται στη ΓΑΔΑ ζητώντας την άμεση απελευθέρωσή τους.

Παρά την απογευματινή βροχή πάνω από 10.000 άτομα θα πορευθούν στη Θεσσαλονίκη με κατάληξη το ΥΜΑΘ. Σε αλληλεγγύη της καταστολής στην Αθήνα πραγματοποιείται πορεία στο Ηράκλειο ενώ πορεία θα γίνει και στην Ερμούπολη Σύρου προς τη Νομαρχία Κυκλάδων.

Παρασκευή 9 Ιούνη κι οι 4 συλληφθέντες (για πλημμελήματα) της πορείας στις 8/6 θα περάσουν το αυτόφωρο παρουσία πολλών συμπαραστατών τους. Θα αφεθούν τελικά ελεύθεροι με τακτική δικάσιμο για τις 21 Ιούνη.

Σάββατο 10 Ιούνη μεγάλη πορεία στο Ηράκλειο με κατάληψη των γραφείων της ΝΔ σε ένδειξη αλληλεγγύης στους 4 φοιτητές της Αθήνας. Την ίδια ώρα και για τον ίδιο λόγο φοιτητές της ΑΣΟΕΕ καταλαμβάνουν τον ρ/σ SPORT FM κι εκπέμπουν ενάντια στο νέο νόμο πλαίσιο.

Κυριακή 11 Ιούνη πορεία ενάντια στην καταστολή και σε συμπαράσταση στους 4 της 8/6, πραγματοποιείται στην Κομοτηνή.

Τετάρτη 14 Ιούνη και στη Θεσσαλονίκη καταλαμβάνεται το Κτίριο Επιτροπής Ερευνών επί της Ν. Εγνατίας. Στα χέρια των φοιτητών θα περάσουν και θα φωτογραφηθούν πολλά αρχεία με τις δραστηριότητες του ΑΠΘ ΑΕ και τις ρεμούλες καθηγητών μέσω προγραμμάτων. Εντελώς τυχαία από την προηγουμένη έχουν απομακρυνθεί όσα στοιχεία αφορούσαν προγράμματα χρηματοδοτούμενα από το ΝΑΤΟ.

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι όλο αυτό το διάστημα ο αριθμός των σχολών ΑΕΙ-ΤΕΙ που τελούν υπό κατάληψη αυξάνεται διαρκώς ξεπερνώντας τις 400 ενώ μέγιστης σημασίας είναι κινήσεις αλληλεγγύης σε όλη την Ευρώπη έξω από κτίρια ελληνικών συμφερόντων με σημαντικότερες αυτές στην Γαλλία.

Πέμπτη 15 Ιούνη και νέα μαζικά και δυναμικά πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια σε όλη τη χώρα. Στην Αθήνα η πορεία με συμπαράσταση της ΓΣΕΕ ξεπερνά τις 20.000. Αντιπροσωπεία φοιτητών επισκέπτεται τον υφυπουργό παιδείας ενώ, κυρίως οικονομικοί στόχοι, θα τυλίγονται στη φωτιά επί τη Συγγρού.

Στη Θεσσαλονίκη 12.000 διαδηλώνουν δυναμικά παρουσία πολλών εργαζομένων όπως αυτών της ΒΦΛ με κατάληξη και πάλι το ΥΜΑΘ. Στην Κομοτηνή καταλαμβάνεται το κτίριο της περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας & Θράκης με έξωση των ΜΑΤατζήδων από το εσωτερικό του! Και στην Πάτρα με συμμετοχή εργαζομένων πορεία 3000 και πλέον φοιτητών.

Κατάληψη της τοπικής της ΝΔ στο Βόλο και μεγάλη πορεία το απόγευμα της ίδιας μέρας. Πορεία στη Μυτιλήνη από φοιτητές του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Πανό αλληλεγγύης στους φοιτητές από εργαζόμενους και πορεία στη νομαρχία στα Γιάννενα.

Ανταλλαγή λιθαριών και δακρυγόνων στο Ηράκλειο μπροστά στο κτίριο της περιφέρειας Κρήτης όπου κατέληξε η παγκρήτια πορεία 2000 ατόμων.

Παρασκευή 16 Ιούνη και βίαια επεισόδια θα συνοδεύσουν την επίσκεψη του Προκόπη Παυλόπουλου στη νομαρχία Κοζάνης. Φοιτητές συγκρούονται με τα ΜΑΤ κι εισβάλλουν στην αυλή της νομαρχίας. Ο Παυλόπουλος φυγαδεύεται. Ελαφρά τραυματίες αρκετοί φοιτητές.

Τετάρτη 21 Ιούνη κι οι 4 φοιτητές της 8/6 θα πάρουν αναβολή της δίκης τους για τις 4 Δεκέμβρη λόγω μη παρουσίας των αστυνομικών μαρτύρων κατηγορίας! Στα δικαστήρια Ιωαννίνων πραγματοποιείται συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 4.

Πέμπτη 22 Ιούνη. Προπύλαια: πανεπιστημιακό άσυλο και τα ΜΑΤ θα δείξουν ότι είναι το κράτος! Καταλύουν το άσυλο επιτίθενται τυφλά με ξύλο και δακρυγόνα διαλύοντας την πορεία σε πολλά μικρά κομμάτια. Η προσπάθεια σύγκρουσης για την υπεράσπιση του ασύλου καταλήγει με 2 συλλήψεις εντός αυτού! Η πορεία καταλήγει στο Πολυτεχνείο όπου προκλητικά τα ΜΑΤ θα συνεχίσουν τις επιθέσεις με χημικά. Η απόπειρα κατάληψης του υπουργείου στη Θεσσαλονίκη θα μετατραπεί σε χημικό πόλεμο από την αστυνομία και μικροσυμπλοκές με φοιτητές. Γκρεμίζεται τμήμα της περίφραξης και πόρτες του υπουργείου. Οι αλυσίδες περιφρούρησης βοηθούν στη μη διάλυση της πορείας από τη δεύτερη επίθεση των ΜΑΤ στην Ιασωνίδου.

Πορεία και στην Πάτρα με συμμετοχή εργαζομένων. Συμβολική κατάληψη μιας ώρας στη νομαρχία Ιωαννίνων κι αντεγκλίσεις με το νομάρχη!

Τρίτη 27 Ιούνη: πανελλαδική πανεκπαιδευτική πορεία στην Αθήνα με στόχο την διαμαρτυρία και ενάντια στη σύνοδο των υπουργών παιδείας του ΟΟΣΑ που για λόγους ασφαλείας πραγματοποιείται το 2ημερο 27-28/6 στο Λαγονήσι. Πολύ η ζέστη αλλά κι η συμμετοχή! Η πορεία κοντεύει στο υπουργείο παιδείας. Πάνω από 600 άτομα φοιτητές και μη ετοιμάζουν αλυσίδες έμπροσθεν για να διασπάσουν τον κλοιό των ΜΑΤ στη Μητροπόλεως. Ποτέ δεν θα μάθουμε τι θα γινόταν. Η πορεία γυρνάει στα Προπύλαια. Προκλητικοί μπάτσοι καταπατούν ακόμη μια φορά το άσυλο. Από την περιφρούρηση ζητείται η αποχώρησή τους αλλιώς θα απομακρυνθούν με τη βία. Φοιτητές επιτίθενται στα ΜΑΤ για να τους διώξουν από το άσυλο. Αμέτρητα δακρυγόνα, ασφυξιογόνα και αέρια φυσούνας θα οδηγήσουν μεγάλο μέρος της πορείας στη Νομική Σχολή ευτυχώς συγκροτημένα. Στήνονται πύρινα οδοφράγματα για τα δακρυγόνα. Τα ΜΑΤ θα χτυπήσουν εκ νέου πριν αρκετά μπλοκ εισέλθουν στη Νομική. Βίαια απομακρύνονται περίοικοι αυτόπτες μάρτυρες καθώς και δημοσιογράφοι, εικονολήπτες και φωτορεπόρτερ που καταγράφουν πρωτοφανή ντελίριο βίας κατά παντός. Συλλαμβάνεται και ξυλοκοπείται φοιτήτρια από Κοζάνη. Η Νομική θα μετατραπεί σε θάλαμο αερίων εντός κι εκτός. Αποφασίζεται πορεία προς τα Προπύλαια όπου ο κόσμος διαλύεται.

Νωρίτερα μέλη της ΚΝΕ και του ΠΑΜΕ επιχειρούσαν να πλησιάσουν τον χώρο όπου γινόταν η σύνοδος. Αντιμετωπίστηκαν επίσης με δακρυγόνα και διαλύθηκαν.

Πέμπτη 29 Ιούνη κι η φοιτήτρια που αντιμετωπίζει πλημμελήματα αφήνεται τελικά ελεύθερη με τακτική δικάσιμο.

Σάκης Κηπουρός

Το φοιτητικό κίνημα στις πιο δυνατές στιγμές των τελευταίων χρόνων

Οι καταλήψεις του φετινού Μαΐου-Ιουνίου αναδείχτηκαν στις πιο μαζικές φοιτητικές κινητοποιήσεις των τελευταίων 15 χρόνων. Για περισσότερο από ενάμιση μήνα, σχεδόν το σύνολο των σχολών πανελλαδικά τελούσε υπό κατάληψη.

Αρχικά, οι σχολές της Αθήνας και της Πάτρας έδωσαν το έναυσμα για την απαρχή των κινητοποιήσεων. Σταδιακά οι φοιτητικές συνελεύσεις μαζικοποιήθηκαν σε όλη την Ελλάδα και ξεπερνώντας τα στενά όρια του φοιτητικού συνδικαλισμού προχωρούσαν σε καταλήψεις. Την αφορμή έδωσε ο νόμος πλαίσιο που λειτούργησε ως κόκκινο πανί αλλά η κουβέντα και ο αγώνας επεκτάθηκαν τόσο στο θέμα της ιδιωτικοποίησης της παιδείας όσο και στην αξία και τα επαγγελματικά δικαιώματα που κατοχυρώνουν τα πτυχία. Η προϋπάρχουσα αγανάκτηση για την κατάσταση στα ανώτατα ιδρύματα, την εντατικοποίηση και την απαξίωση των πτυχίων εκφράστηκε στις γενικές συνελεύσεις, στις καταλήψεις και στους δρόμους.

Σιγά-σιγά, σχολές που είχαν χρόνια να κάνουν συνέλευση (π.χ. ΤΕΦΑΑ Α.Π.Θ. 17 χρόνια χωρίς να κάνουν συνέλευση) ή με παντοδυναμία της ΔΑΠ (π.χ. ΤΕΙ) προχώρησαν μαζικά σε κατάληψη. Την πρώτη εβδομάδα του Ιουνίου σχεδόν το σύνολο των ιδρυμάτων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ήταν κατειλημμένα από τους φοιτητές. Κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων οι σχολές ήταν πιο ζωντανές από ποτέ με συνεχείς κουβέντες, εκδηλώσεις και αντιμαθήματα. Όλη αυτή η δραστηριότητα εκφράστηκε στο δρόμο με δυναμικές και μαζικές πορείες με πολλές φορές συγκρουσιακό χαρακτήρα που αντιμετωπίστηκε με σκληρή καταστολή από το κράτος.

Η σκληρή καταστολή και η πολιτική της αστυνομίας για διάλυση των πορειών της Αθήνας δεν έκαμψε τους φοιτητές που συνέχισαν τον αγώνα εξαναγκάζοντας το υπουργείο παιδείας σε υπαναχώρηση μεταθέτοντας τη ψήφιση του επίμαχου νομοσχεδίου για το Φθινόπωρο. Στις εκκλήσεις της υπουργού για «διάλογο» με τους φοιτητές η απάντηση ήταν ξεκάθαρη: ο δικός μας κοινωνικός διάλογος είναι αυτός που γίνεται στους δρόμους και στις κατειλημμένες σχολές και όχι η στημένη φαρσοκωμωδία με τους επίσημους «εκπροσώπους» των φοιτητών και τους πρυτάνεις. Ο κοινωνικός διάλογος δεν μπορεί να γίνει στη βάση του τι έχει να χάσει το φοιτητικό κίνημα αλλά στη βάση του τι μπορεί να επιβάλλει στην εξουσία και τις νεοφιλελεύθερες επιλογές της.

Οι κινητοποιήσεις κορυφώθηκαν με τις διαδηλώσεις ενάντια στην σύνοδο των υπουργών παιδείας των χωρών του ΟΟΣΑ που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 27-28 Ιουνίου και αντιμετωπίστηκαν με σκληρή καταστολή από την αστυνομία.

Οι καταλήψεις ανεστάλησαν προς το παρόν ενόψει καλοκαιριού αλλά ανανεώθηκε το ραντεβού για το Σεπτέμβριο για συνέχιση των κινητοποιήσεων. Χρησιμοποιώντας την κινηματική εμπειρία αυτής της φάσης των κινητοποιήσεων ευελπιστούμε σε μια νικηφόρα πορεία ενάντια στις αντιεκπαιδευτικές και νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις».

Ο αγώνας συνεχίζεται…

Α.Θ.

Ο διάλογος γίνεται στο δρόμο…

Αυτό το οποίο έχει μονοπωλήσει τις τελευταίες εβδομάδες την επικαιρότητα είναι οι καταλήψεις που λαμβάνουν χώρα στα πανεπιστήμια, καθώς και η μάχη που δίνουν οι φοιτητές για την επίτευξη των αιτημάτων που έχουν θέσει. Το φαινόμενο των καταλήψεων, με δεδομένο την κατάσταση που επικρατούσε στα πανεπιστήμια, έχει ξεπεράσει κάθε προσδοκία, αφού η συντριπτική πλειοψηφία των σχολών τελεί υπό κατάληψη. Η μετεξέλιξη της παθητικότητας και της συναίνεσης, σε συμμετοχή και άρνηση έχει δημιουργήσει ρήγμα ώστε να προσδιοριστούν οι νέοι όροι που προκύπτουν από το αναδυόμενο κίνημα των φοιτητών.

Η προβολή του όχι από τη μεριά της πλειοψηφίας των φοιτητών απέναντι στο νέο πακέτο νόμων που προωθεί η κυριαρχία, αποτέλεσε τη βάση δημιουργίας ενός κλίματος αντιπαράθεσης ανάμεσα στους εκφραστές των νέων μέτρων και τους φοιτητικούς συλλόγους. Η αδιαλλαξία της εξουσίας στον ούτως η άλλως υποκριτικό «κοινωνικό διάλογο» έσπασε τις όποιες τάσεις για διαδικασίες συναίνεσης δημιουργώντας ένα ισχυροποιητικό μηχανισμό άμυνας και πόλωσης των φοιτητών. Με αυτά τα δεδομένα η παράκαμψη των πολιτικών διαφορών, σε πρώτο στάδιο τουλάχιστον, καθίσταται αναγκαία ενώ το χτίσιμο μιας ευρύτερης συμμαχίας δυνάμεων αποτελεί μονόδρομο, χωρίς να αποκλείεται η πολιτική αντιπαράθεση εντός των φοιτητικών συλλόγων και των εκάστοτε σωμάτων λήψης αποφάσεων.

Για να γίνει αντιληπτό το εύρος της επίθεσης στην εκπαίδευση, πρέπει να ειδωθεί κάτω από το πρίσμα της γενικευμένης επίθεσης της κυριαρχίας στο κοινωνικό σύνολο και τα κεκτημένα του. Η επιδίωξη της καθολικής ταύτισης της εκπαίδευσης με την αγορά και τις συνθήκες ανταγωνισμού, ο επαναπροσδιορισμός των όρων εργασίας μέσω της ευελιξίας και της εξειδίκευσης καθώς και η περιστολή των κοινωνικών ελευθεριών και αντιστάσεων(βλ. κατάργηση ασύλου) αποκρυσταλλώνονται μέσα από την επιβαλλόμενη εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Εξάλλου η έκφραση και η αναπροσαρμογή στα νέα δεδομένα από την μεριά της εξουσίας έγινε σε διεθνή συνέδρια π.χ Μπολόνια καθιστώντας φανερή τη νέα μεταβολή σε απόλυτη σύμπλευση με την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας της αγοράς. Για αυτό τον λόγο δεν πρέπει το ζήτημα να αντιμετωπίζεται μεμονωμένα και σε εθνικό επίπεδο αλλά να ειδωθεί ως γενικό όλο του υπάρχοντος.

Το «κίνημα» των φοιτητών που δημιουργήθηκε για την αντιμετώπιση της επίθεσης αυτής είναι εμφανέστατα ετερογενές μέσω της ευρύτερης συμμετοχής πολιτικών δυνάμεων και χώρων αλλά και την μεγάλη συμμετοχή πολλών ανένταχτων και ανεξάρτητων πολιτικά φοιτητών, γεγονός απόλυτα ενθαρρυντικό για τον αναγκαίο μετασχηματισμό της επικρατούσας μέχρι πρότινος κατάστασης στα πανεπιστήμια. Η απόρριψη της πλειοψηφίας στις ελεγχόμενες συνδικαλιστικές παρατάξεις και η απαξίωση τους δημιουργούν νέους όρους για την συνέχεια. Ο αγώνας θα πρέπει να είναι ακηδεμόνευτος και οποιαδήποτε τάση καπήλευσης από παρατάξεις ή αριστερίστικα σχήματα θα πρέπει να καταδικάζεται από το ίδιο το σώμα των φοιτητών. Το μεταπολιτευτικό ιδεολόγημα της συνδιοίκησης των πανεπιστημίων έχει από καιρό καταρρεύσει ενώ οι συνδικαλιστικές και θεσμικές αγκυλώσεις θα πρέπει να παραμεριστούν με την ευρύτητα της συμμετοχής και τις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες λήψης των αποφάσεων.

Προς το παρόν, για να δοθεί η μάχη, οι φοιτητικές δυνάμεις έχουν πάρει αμυντική διάταξη. Οι όροι έχουν τεθεί από την πλευρά της κυριαρχίας κι αυτό δείχνει να λειτουργεί περιοριστικά για τους φοιτητές. Η απλή έκφραση ενός γενικευμένου όχι δεν είναι ικανή να δώσει τις απαντήσεις που χρειάζονται. Η μερικότητα των αιτημάτων που τοποθετούνται και η μη διεύρυνσή τους δεν μπορούν να δημιουργήσουν ένα μηχανισμό αντεπίθεσης. Είναι αναγκαίο να θέσει το ίδιο το κίνημα τους δικούς όρους ώστε να αποτελέσει έναν ουσιαστικό κίνδυνο για τις αποφάσεις της εξουσίας. Η επιδίωξη της κάθετης ρήξης με τους μηχανισμούς της εκπαιδευτικής διαδικασίας αλλά και τον θεσμό της εκπαίδευσης στην ολότητα του, με τα γνωστικά αντικείμενα, τα ελεγχόμενα προγράμματα σπουδών και την παραγόμενη κυρίαρχη ιδεολογία θα αποδώσει ένα ευρύτερο και ουσιαστικότερο νόημα στον αγώνα που διεξάγεται. Ένα νόημα που καμία εξουσία η μηχανισμός εκπροσώπευσης εντός των πανεπιστημίων δεν μπορεί να καλύψει. Ένα νόημα το οποίο θα ενισχύσει τις αντιστάσεις που έχουν δημιουργηθεί αλλά και θα δημιουργήσει εκείνες τις συνθήκες ώστε οι φοιτητές να περάσουν στην επίθεση και να διευρύνουν την σύγκρουση με τους μηχανισμούς της κυριαρχίας αποτελώντας και στην ουσία του ένα δυναμικό φοιτητικό κίνημα.

Ο διαχωρισμός της ταυτότητας που έχει επιβληθεί πρέπει να σπάσει οριστικά ώστε να πραγματωθεί η ουσιαστική σύνδεση των αγώνων των φοιτητών με τους αγώνες των εργαζομένων. Κι αυτό όχι εξαιτίας ενός φετιχισμού που ενυπάρχει σε αρκετή μερίδα φοιτητών, ιδιαίτερα της αριστεράς, που με κενά λογύδρια εργατισμού επιδιώκουν την σύνδεση με τους εργαζομένους αλλά επειδή το ζήτημα της νέας εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης, αλλά και της εκπαίδευσης εν γένει, είναι απόλυτα κοινωνικό ζήτημα. Αφορά τους μαθητές, τους φοιτητές, τους εργαζομένους(που κι αυτοί πλήττονται με τα νέα μέτρα) κι όλα τα κομμάτια της κοινωνίας. Η ανάγκη αμφίδρομων σχέσεων αλληλεγγύης καθίσταται επιτακτική, ενισχύοντας έτσι τις κοινωνικές αντιστάσεις απέναντι στην γενικευμένη επίθεση της κυριαρχίας.

Η μετεξέλιξη του αναβρασμού που επικρατεί στα πανεπιστήμια σε κίνημα ρήξης των φοιτητών πρέπει να αποτελεί στόχο, τη στιγμή που οι φοιτητικοί σύλλογοι έχουν απολέσει πλήρως οποιοδήποτε στοιχείο σύγκρουσης με το υπάρχον. Οι φοιτητικές παρατάξεις, πιστές στο ισχύον θεσμικό πλαίσιο των πανεπιστημίων, δείχνουν αδύναμες να εκφράσουν μεμονωμένα την πολιτική της ρήξης με την κυριαρχία. Αντίθετα η ευρύτερη συμμετοχή έξω από μηχανισμούς αντιπροσώπευσης και οι αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες λήψεις των αποφάσεων συμβάλουν στην πολιτική ζύμωση και στη συνδιαμόρφωση των προτάσεων, ενισχύοντας την έννοια του συλλογικού. Το μήνυμα προς τα κέντρα εξουσίας δεν μπορεί να είναι η συναίνεση και ο διάλογος. Ο μόνος διάλογος που μπορεί να γίνει είναι στο δρόμο… για να γίνει ο δρόμος νόμος.

Νίκος Κατσιαούνης

Το Φοιτητικό Κίνημα & η αναγκαιότητα της ταξικής αυτόνομης δράσης

Από τη «Σκύλλα της Ψευδαίσθησης»
(έρχεται super μέτωπο φοιτητών-εργατών)
ή τη «Χάρυβδη της Υποτίμησης»
(οι εργαζόμενοι είμαστε αδύναμοι,
οι φοιτητές θα είναι μόνοι),
να προκρίνουμε το Φθινόπωρο
τη συμμαχία και κοινή δράση
των ριζοσπαστών εργατών-φοιτητών.

Οι φοιτητές ξεσηκώθηκαν! Ξεσηκώθηκαν αυτόβουλα αφού είδαν άμεσα και ωμά πόσο ζημιώνονται από τη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση που έρχεται κατά πάνω τους. Ανασυνθέθηκαν σε κοινωνικό αγωνιστικό σώμα εκμεταλλευόμενοι τη θέση/συνθήκη τους: δηλαδή το ότι έχουν συνδικαλιστική ελευθερία (άσυλο), ηλικιακή/ πολιτισμική συνοχή, στήριξη από την οικογένεια (και όχι έντονο άγχος για την παρούσα αναπαραγωγή τους όπως οι εργαζόμενοι), πρόσβαση σε ερεθίσματα, εμπειρίες, γνώσεις και κυρίως: προσδοκίες και όνειρα για τη ζωή τους, όνειρα που δεν θέλουν να πέσουν στο «καναβάτσο».

Το φοιτητικό κίνημα, ως προς τα χαρακτηριστικά του, φάνηκε μέχρι τώρα να είναι αυθόρμητο, ανεξάρτητο, άμεσο-δημοκρατικό, δυναμικό. Οι πολιτικές συνιστώσες μέσα του, αν και σίγουρα βοήθησαν στην ενημέρωση και ανάδειξη του ζητήματος της αναδιάρθρωσης, είχαν μέχρι τώρα δεύτερο ρόλο: το κίνημα έδειξε σε μεγάλο βαθμό αυτόνομο, έδειξε ότι δεν ηγεμονεύεται, έδειξε στοιχεία πλουραλισμού, ανεξάρτητης σκέψης, ροής αλλά και ενωτικής αγωνιστικότητας. Σημαντικό ρόλο για τα παραπάνω χαρακτηριστικά παίζουν σίγουρα οι πολιτικοποιημένοι «ανένταχτοι»: οι φοιτητές δηλαδή που έχουν πολιτικοποιηθεί από «πλάγιες» διαδρομές, έξω από τις οργανώσεις των «μεγάλων παρατάξεων», και οι φοιτητές που πολιτικοποιήθηκαν άμεσα, από το πρόβλημα και από το κίνημα.

Το φοιτητικό κίνημα έκλεισε τα πανεπιστήμια και κέρδισε συνειδήσεις μέσα σε αυτό. Προσπάθησε να ανοιχτεί στην κοινωνία, να συνδεθεί με τον εργαζόμενο κόσμο. Αλλά τελικά στις πορείες του η συμμετοχή μη-φοιτητών ήταν πολύ μικρή, *σε πλήρη αναντιστοιχία με τη δυναμική των φοιτητών.* Γιατί; Τα αίτια πρέπει να τα ψάξουμε στην κατάσταση του εργατικού κινήματος.

Η νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση που θέλει να περάσει στα πανεπιστήμια πέρασε ήδη τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια στον κόσμο της μισθωτής εργασίας[1]. Με κύριο εκβιαστικό μοχλό την υψηλή ανεργία, που άρχισε να αναπτύσσεται ραγδαία από τις αρχές της δεκαετίας του '90, οι εργαζόμενοι καθηλώθηκαν στην αναδιάρθρωση. Σε αυτό βοήθησε φυσικά η ασφυκτική πολιτική στους μισθούς, η σταδιακή αποψίλωση της κρατικής πρόνοιας αλλά το πιο σημαντικό (που θα εμπόδιζε όλα τα παραπάνω), *η ήττα των αγώνων ενάντια στην αναδιάρθρωση.* Οι συσχετισμοί δύναμης άλλαξαν όμως και επειδή έγιναν αλλαγές στην ταξική σύνθεση, *αλλαγές που απαιτούσαν και ακόμα απαιτούν νέες οργανωτικές μορφές του εργαζόμενου κόσμου.* Επιγραμματικά σημειώνουμε τη μεγάλη είσοδο γυναικών και μεταναστών στην αγορά εργασίας, τη συρρίκνωση του πρωτογενή και δευτερογενή τομέα και την ανάπτυξη του τριτογενή, και ειδικά των ευέλικτων δουλειών, τη σταδιακή αύξηση των εργαζομένων που είναι απόφοιτοι τριτοβάθμιας εκπαίδευσης κ.α. Η εργατική τάξη λοιπόν, τα τελευταία 15 χρόνια άλλαξε, εκβιάστηκε, αγωνίστηκε και έχασε, απορρυθμίστηκε, καθηλώθηκε. *Δεν βρήκε και δεν βρίσκει ακόμα τις οργανωτικές απαντήσεις στην επίθεση του κεφαλαίου (και τη συναίνεση του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού). Αυτοί που εξεγείρονται είναι τελικά **«τα ελεύθερα παιδιά των καθηλωμένων γονιών».*** Είναι οι φοιτητές που ακόμα χαίρουν ελευθερία δράσης, ελευθερία που δεν έχουν οι εργαζόμενοι γονείς τους (ή οι εργαζόμενοι συνομήλικοί τους).

Με τα παραπάνω δεδομένα, καταλαβαίνουμε την αδυναμία του εργατικού κινήματος να ανταποκριθεί στα κελεύσματα κοινής δράσης με τους φοιτητές. Ο ιδιωτικός τομέας είναι σε κατάσταση συντριβής και αποσύνθεσης ενώ στο δημόσιο τομέα το ριζοσπαστικό ρεύμα είναι μειοψηφικό και επικρατούν συναινετικές τάσεις. Για να το πούμε ωμά, έτσι όπως έχει η κατάσταση, και γενική απεργία να καλούσαν οι γραφειοκρατικές ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ (τις μέρες που έκαναν πορείες οι φοιτητές), η συμμετοχή θα ήταν αποψιλωμένη, συμβολική παρά ουσιαστική.

Τα παραπάνω σημαίνουν άραγε πως πρέπει να κάτσουμε (όσοι δεν είμαστε φοιτητές) με σταυρωμένα τα χέρια; Να κοιτάξουμε πως θα κάνουμε εισοδισμό από το κίνημα (αν ανήκουμε σε κάποια πολιτική οργάνωση) ή να προσπαθήσουμε να περάσουμε τη «γραμμή» νίκης μέσα στους φοιτητές; Όχι. Το φθινόπωρο, αν η κυβέρνηση επιμείνει στο να περάσει το νόμο και αν το φοιτητικό κίνημα πάει να αναδυθεί ξανά, η κατάσταση θα είναι σίγουρα πιο δύσκολη. Καταρχήν η κυβέρνηση δεν θα πιαστεί στον ύπνο (όπως έγινε τώρα σε ένα βαθμό). Μέσω των ΜΜΕ, θα έχει ιδεολογικά προετοιμάσει πολύ περισσότερο την κοινωνία για «την ανάγκη της μεταρρύθμισης». Επιπλέον θα έχει προετοιμάσει τους αντιδραστικούς της μηχανισμούς μέσα στα πανεπιστήμια (πλειοψηφία των καθηγητών, ΔΑΠ) για να παλέψουν ενάντια στο ενδεχόμενο κινητοποιήσεων. Ακόμα μπορεί να ασκήσει (με τα ΜΑΤ) ωμή τρομοκρατία στις πρωταρχικές κινητοποιήσεις για να αποθαρρύνει τη μαζική συμμετοχή των φοιτητών και για να υπονομεύσει τον κοινωνικό χαρακτήρα του αγώνα («είναι οι λίγοι γνωστοί ταραξίες, όχι οι φοιτητές»).

Σε όλη αυτή την πιθανή επίθεση από-νομιμοποίησης του αγώνα των φοιτητών χρειάζεται να δώσουμε, με τις λίγες μας δυνάμεις, την αντίστροφη μάχη: να νομιμοποιήσουμε τον αγώνα σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικού, να ζητήσουμε στήριξη και όσο το δυνατόν συμμετοχή. Να πάμε σε εργοστάσια, καταστήματα, πλατείες. Να ενημερώσουμε τους καθημερινούς εργαζόμενους, τους καθημερινούς ανθρώπους. Χωρίς να υποτιμούμε το ρόλο των πρωτοβάθμιων σωματείων ή των ομοσπονδιών, ξέρουμε καλά πως η συσπείρωση τους είναι σήμερα πολύ μικρή[2]. ***Απαιτείται λοιπόν και αυτόνομη άμεση δράση*** (παράλληλα με την όποια συνδικαλιστική μας δράση στους χώρους εργασίας μας, στις συνελεύσεις μας), ***απαιτούνται κοινές επιτροπές ριζοσπαστών εργατών/ανέργων και φοιτητών,*** που θα γυρίσουν τους εργασιακούς και κοινωνικούς χώρους, που θα δώσουν βάρος στην ενημέρωση, την επικοινωνία, το κάλεσμα για συμμετοχή σε κοινές δράσεις, ***όσο μικρές ή μεγάλες θα είναι αυτές.*** Αποφεύγοντας τη «Σκύλλα της Ψευδαίσθησης» (ότι έρχεται δηλαδή το φθινόπωρο ένα φοβερό μέτωπο εργατών-φοιτητών, ότι θα γίνουν γενικές απεργίες με μεγάλη συμμετοχή κτλ.) και τη «Χάρυβδη της Υποτίμησης» (αφού το εργατικό κίνημα είναι σε κακή κατάσταση, οι φοιτητές θα είναι τελικά μόνοι, δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά, αφού δεν λειτουργεί το σωματείο μου για να συμμετάσχω από εκεί δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο κτλ.), οι ριζοσπάστες εργαζόμενοι και φοιτητές να αντανακλάσουμε το κίνημα όσο μπορούμε στο κοινωνικό, να φυσήξουμε την πνοή του κινήματος στον καθηλωμένο κόσμο γύρω μας. Μόνο έτσι το κίνημα μπορεί να βρει σύμμαχο ένα πραγματικό μέρος της κοινωνίας και μόνο έτσι οι εργαζόμενοι θα κερδίσουν μια πνοή, μια σπίθα για να ανασυνθεθούν και να αγωνιστούν.

Κωνσταντίνος Ιωάννου

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) Επί το πλείστον στον ιδιωτικό τομέα που αποτελεί περίπου το 75% της μισθωτής εργασίας και που κλονίστηκαν τα πάντα (μισθοί, ωράρια, εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, συνδικαλιστική ελευθερία, ρυθμοί παραγωγής, σχέσεις-καθεστώτα εργασίας). Στο στενό δημόσιο τομέα και στις ΔΕΚΟ η αναδιάρθρωση ήταν πιο ισχνή, χαρακτηρίστηκε από το καθήλωμα των μισθών, την εισαγωγή νέων εργασιακών καθεστώτων για τους νεοπροσλαμβανόμενους (αναπληρωτές, ωρομίσθιοι), την αμφισβήτηση κάποιων δικαιωμάτων.

2) Πρόσφατα η ΔΟΕ (ομοσπονδία δασκάλων και νηπιαγωγών) αποφάσισε να υιοθετήσει την πρόταση των Παρεμβάσεων-Συσπειρώσεων για πενθήμερες απεργίες το Σεπτέμβρη, και μάλιστα με αιτήματα που έχουν άμεση συνάφεια με αυτά που ζητούν οι φοιτητές (άρθρο 16). Παρολαυτά δεν είναι καθόλου σίγουρο, με την εικόνα που δείχνει τα τελευταία χρόνια ο κλάδος, ότι οι απεργίες θα συσπειρώσουν κόσμο και θα μπουν σε νικηφόρα τροχιά.

Το κίνημα των καταλήψεων και οι προοπτικές του

Το κύμα των καταλήψεων που ξεκίνησε με αφορμή το νέο νόμο-πλαίσιο έδωσε μια νέα ώθηση στον εδώ και πολλά χρόνια αδρανή κινηματικό χώρο του πανεπιστημίου. Κουρασμένοι οι φοιτητές από αλλεπάλληλους αντιεκπαιδευτικούς νόμους, από την καθημερινή πίεση και την εντατικοποίηση των σπουδών και επηρεασμένοι από την ευρύτερη κοινωνική δυσαρέσκεια βγήκαν στους δρόμους.

Αρχικά νιώσανε ότι απειλούνται από ένα νόμο αλλά εν συνεχεία κατανόησαν ότι όλο αυτό είναι απλά μια αφορμή ενάντια σ' όλο το νεοφιλελεύθερο σχεδιασμό στην εκπαίδευση που θέλει να παράγει υπηκόους αντί για ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους. Επί της ουσίας ο πολιτικός στόχος που εκφράζεται σ'αυτήν την κινηματική διεργασία ξεπερνάει τις επί μέρους ιδεολογικές διαφορές και τάσεις, επικεντρώνεται στην υπεράσπιση και την επέκταση του δημοσίου (όχι κρατικού) και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Σ' αυτό το πλαίσιο οι έτοιμες λύσεις και συνταγές για μια «καλύτερη» παιδεία δεν μπόρεσαν να σταθούν κινηματικά καθώς αποτελούν εργαστηριακά συμπεράσματα τα οποία δεν έχουν διυλισθεί μέσα από την κοινωνική πραγματικότητα και τον αγώνα.

Σε όσες σχολές έγινε αυτό κατανοητό ήταν δυνατόν να συσπειρωθεί κόσμος έξω από ιδεολογικά στεγανά και χωρίς πολιτικές κηδεμονίες και αποδείχθηκε ότι αυτό αποτελεί σοβαρή προϋπόθεση ούτως ώστε να αναδειχθεί μια τεράστια δυναμική και μια δημιουργικότητα που κρυβόταν μέσα σε μια σιωπηρή πλειοψηφία που επειδή δεν αποκτούσε μια κοινωνική ταυτότητα δεν εκφραζόταν. Δηλαδή όσο περισσότερο δίνεται η δυνατότητα συμμετοχής και ενεργού ρόλου χωρίς προαπαιτούμενα αλλά με οδηγό τις ανάγκες μας και τους πόθους μας, τόσο μεγαλύτερη είναι η ριζοσπαστικοποίηση αλλά και τα αποτελέσματα που επιτυγχάνονται.

Πάνω σ' αυτό το διαμορφωμένο σκηνικό το κράτος ανίκανο να κατανοήσει αλλά και να αντιμετωπίσει τους ενωμένους πόθους χιλιάδων ανθρώπων απαντά με τους δύο τρόπους που ξέρει να λειτουργεί: την καταστολή και την υπονόμευση του κινήματος με διασπαστικές κινήσεις. Όσον αφορά στην καταστολή το μόνο που κατάφερε με τη βοήθεια των ΜΑΤ ήταν να συσπειρώσει τους φοιτητές και να αναδείξει το ζήτημα των κινητοποιήσεων που τόσο καιρό απαξιωνόταν και αποσιωπούνταν από τα ΜΜΕ. Στο σκέλος της υπονόμευσης υπάρχει προσπάθεια για εκτόνωση της κατάστασης μέσα από το «διάλογο». Ένα διάλογο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους για να μπορέσουν να ελέγξουν και να παγιδέψουν όλον αυτόν τον κόσμο σε μερικές υπογραφές αυτόκλητων εκπροσώπων, κυβερνητικών στελεχών και αφεντικών.

> **Εν τέλει για να υπάρξει μια ουσιαστική νίκη είναι αναγκαία η γενίκευση ενός αγώνα *(για ένα μερικό σε πρώτη ανάγνωση ζήτημα)* σε ευρύτερο κοινωνικό επίπεδο αλλά και σε πανευρωπαϊκό όσο αυτό είναι δυνατό πλήττοντας καίρια την καρδιά του νεοφιλελευθερισμού στην Ευρώπη.**

Αλλά αυτή η ιστορία είναι γνωστή από πολύ παλιά. Γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχει διάλογος αλλά επιβολή συμφερόντων. Υπό αυτό το πρίσμα ο δικός μας διάλογος γίνεται μαζικά στους δρόμους και τις κατειλημμένες σχολές που αποτελούν κυψέλες δημιουργικότητας και εκκολαπτήρια νέων δομών και ιδεών. Όταν θεωρήσουμε ότι έχουμε τη δυνατότητα τότε θα επιβάλλουμε τους όρους για μια καλύτερη εκπαίδευση.

Βέβαια το ζήτημα της εκπαίδευσης στον καπιταλισμό κάθε άλλο παρά φοιτητικό είναι. Έχει προηγηθεί μια επίθεση στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση και είναι σε εξέλιξη μια επίθεση στην εργασία. Το πανεπιστήμιο ως ενδιάμεσος κρίκος δεν μένει ανεπηρέαστο από αυτήν την κατάσταση. Ακριβώς για αυτόν το λόγο η επίθεση που δέχεται το πανεπιστήμιο είναι συνδεδεμένη με τη νεοφιλελεύθερη επίθεση που δέχεται όλη η κοινωνία.

Όπως ακριβώς συνολική είναι η επίθεση έτσι συνολική πρέπει να είναι και η αντίσταση. Αν σε πρώτο επίπεδο συσπειρώθηκαν οι φοιτητές είναι γιατί στην παρούσα φάση είναι οι άμεσα θιγόμενοι και δεν αντιμετωπίζουν τη δαμόκλειο σπάθη της ανάγκης που αντιμετωπίζει πχ ένας εργαζόμενος ή το σκληρά ανταγωνιστικό και αποστειρωμένο περιβάλλον που αντιμετωπίζει ένας μαθητής. Παρουσιάζεται όμως ως ανάγκη και η δραστηριοποίηση και αυτών των κομματιών τόσο των εργαζομένων όσο και των μαθητών προκειμένου να υπάρξει γενικευμένη και ουσιαστική αντίσταση.

Από εκεί και πέρα υπάρχει ένα άλλο επίπεδο δραστηριοποίησης που μπορεί να επιφέρει καίριο πλήγμα στη νεοφιλελεύθερη επέλαση. Επειδή τα όσα αντιμετωπίζουμε σήμερα στην Ελλάδα δεν είναι μια φαεινή ιδέα μιας κυβέρνησης αλλά υλοποίηση πανευρωπαϊκών κατευθύνσεων θα πρέπει να γίνουν προσπάθειες επέκτασης του αγώνα πανευρωπαϊκά. Σε όλη την Ευρώπη ο πυρήνας των προβλημάτων είναι κοινός τόπος και σε άλλες περιπτώσεις οι μεμονωμένες κινητοποιήσεις είτε φέραν αποτέλεσμα (Γαλλία) είτε όχι (Γερμανία, Ιταλία). Αυτό που δεν έγινε όμως είναι μια προσπάθεια διάγνωσης και συνειδητοποίησης του κοινού τόπου του αγώνα μας και σύνδεσή τους.

Εν τέλει για να υπάρξει μια ουσιαστική νίκη είναι αναγκαία η γενίκευση ενός αγώνα (για ένα μερικό σε πρώτη ανάγνωση ζήτημα) σε ευρύτερο κοινωνικό επίπεδο αλλά και σε πανευρωπαϊκό όσο αυτό είναι δυνατό πλήττοντας καίρια την καρδιά του νεοφιλελευθερισμού στην Ευρώπη.

Ανδρέας Θεοδωρίδης

Δύο από τις εισηγήσεις που έλαβαν χώρα στο τριήμερο εκδηλώσεων τον Ιούνη στο κοινωνικό κέντρο Nosotros στην Αθήνα, με αφορμή τα 70 χρόνια από την ισπανική επανάσταση του 1936. Η τρίτη (λόγω έλλειψης χώρου) θα δημοσιευτεί στο φθινοπωρινό τεύχος της Βαβυλωνίας.

Η κραυγή της ελευθερίας 70 χρόνια μετά

Δεν μπορούμε να εναποθέσουμε την κραυγή αυτή της ελευθερίας, που επέδρασε τόσο πολύ στο φαντασιακό του 20ου αιώνα, που κουβαλούσε στο DNA της τον Σπάρτακο, το Μίντσερ, την παρισινή κομμούνα, τους δανδήδες των αρχών του περασμένου αιώνα, που στάθηκε πλάι στον Μάη του 68, στα χέρια της ιστορικής αφήγησης. Τόσο γιατί όπως έχει λεχθεί, η ιστορία είναι μια επινόηση όπου η πραγματικότητα προσκομίζει τα υλικά και στηρίζεται στα συμφέροντα αυτών που την διηγούνται, όσο και γιατί το θέμα είναι που θέλεις να επικεντρωθείς. Δεν θα σταθώ στα λάθη και τις παραλείψεις, που είναι πράγματι εξαιρετικά διδακτικά, αλλά κυρίως στο πώς φτάσαμε στην δυνατότητα διεξαγωγής αυτής της επανάστασης, στα ερωτήματα που αυτή εκτόξευσε προς τα κινήματα ανατροπής, τον πολιτισμό του όχι, τη μη συναίνεση, και στο γιατί η κραυγή αυτή ηχεί ακόμα και σήμερα τόσο οικεία.

Η ιδιαιτερότητα της Ισπανίας εκείνης της περιόδου αν και έχει αναλυθεί επαρκώς είναι απαραίτητη για τη διεξαγωγή οποιασδήποτε συζήτησης. Αυτή η πληγωμένη αυτοκρατορία αναγκαζόμενη πλέον να ζήσει στα όρια των συνόρων της, πειραματίζεται διαρκώς με το πολιτικό της σύστημα. Με μόνο ενοποιητικό στοιχείο την καταστολή όπως αυτή εκφράζεται από το στρατό και την εκκλησία, παραμένει μέχρι και τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο μια καθαρά αγροτική χώρα. Το 1843 η ίδρυση του κοινοβουλευτισμού επικυρώνει την κυριαρχία των τσιφλικάδων που διαμένουν στις πόλεις και φέρονται στις επαρχίες σαν να ήταν αποικίες. Μια χώρα με αντιθέσεις τόσο ακραίες και απροκάλυπτες όπου το μόνο που πραγματικά τρέφεται είναι το μίσος. Η αστική τάξη αδυνατεί να παίξει τον πρωτοποριακό ρόλο για το σύστημα που έπαιξε σε άλλες χώρες. Το μικροαστικό σώμα είναι τόσο πολιτικά όσο -και κυρίως- κοινωνικά σχεδόν ανύπαρκτο. Αν εμφανίζεται κάπου είναι ως μέρος των γραφειοκρατικών δομών. Έτσι σχηματίζεται ένα τεράστιο υποπρολεταριάτο γης.

Η κεντρική εξουσία εμφανιζόταν κυρίως ως ένας στρατός κατοχής και το αίτημα της αυτονομίας καθίσατε κυρίαρχο ήδη από την ταραγμένη περίοδο του 1868-74. Καμπή αποτέλεσε η ίδρυση της πολιτοφυλακής, της μισητής guardia civil, που αρχικά έδρασε ενάντια σε μία ατομική μορφή αντίστασης, τη ληστεία και αργότερα έγινε ένας δολοφονικός μηχανισμός στα χέρια του κράτους. Η βίαιη καταστολή προσέδωσε έναν βαθιά κοινωνικό χαρακτήρα στην αντίσταση καθώς επιβεβαιώνοντας την απέχθεια προς την κεντρική κυβέρνηση.

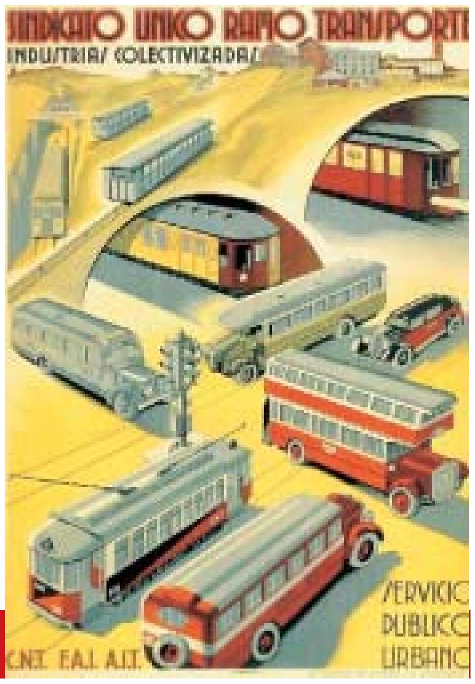
Στην Καταλωνία τα πράγματα ήταν διαφορετικά, είναι μια γοργά αναπτυσσόμενη περιοχή, προγεφύρωμα των καπιταλιστικών δομών στην Ιβηρική χερσόνησο. Από το 1870 και μετά δημιουργείται ένα βιομηχανικό προλεταριάτο στην περιοχή που στηρίζεται σε έντονη εσωτερική μετανάστευση από το νότο (φορέα ανελέητου μίσους) και με γοργούς ρυθμούς αναπτύσσει αυτονομιστικές τάσεις που αγγίζουν, λόγω πλούτου, και κομμάτια της ανερχόμενης αστικής τάξης. Η ισπανική εργατική τάξη δεν διακρίθηκε ποτέ για τον σεβασμό της στην ατομική ιδιοκτησία, και επειδή καταπιέστηκε βίαια με τα όπλα θεώρησε την ένοπλη αντίσταση μέρος της δράσης της.

Αν θες να είσαι ευτυχισμένος
που να πάρει ο διάολος
κρέμασε τον ιδιοκτήτη σου
κάνε κομματάκια τους παπάδες
που να πάρει ο διάολος
γκρέμισε τις εκκλησίες
και ρίξε τον θεούλη στα σκατά

Το τραγούδι με το οποίο συνόδεψαν τον Ραβασόλ, οι σύντροφοί του, το πρωινό της εκτέλεσής του στο Μονπριτόν στις 11 Ιουλίου το 1892 είναι και ένα από τα νήματα που συνέδεσαν τις Ισπανικές μάζες με τον αναρχισμό. Η διάθεση αυτονομίας, το μίσος για την κεντρική εξουσία, η επιμονή σε μια ριζοσπαστική διάλυση των δομών μαζί με το αίτημα για κολεκτιβοποίηση και την αποδοχή της έννοιας του κοινοτισμού έκαναν τον αναρχικό λόγο τόσο ελκυστικό. Είναι πολύ ενδιαφέρουσα η εικόνα του Φανέλλι, να επισκέπτεται ως πρώτος "απόστολος" του αναρχισμού ένα καφενείο και χωρίς να γνωρίζει καθόλου Ισπανικά να πει πράγματα που χαρακτηρίστηκαν από τους θαμώνες "τόσο ξεκάθαρα". Ο Ισπανικός αναρχισμός είχε επιρροή στο περισσότερο καταπιεσμένο και απελπισμένο κομμάτι του πληθυσμού, στους ακτήμονες εργάτες γης και τους μικρογεωργούς του νότου. Αυτός ο συνδυασμός των αναδυόμενων προλετάριων στις πόλεις με τις απελπισμένες αγροτικές μάζες πρόσφερε στο αναρχικό κίνημα λαϊκή βάση και βαθιά επιρροή. Οι αναρχικοί ήταν βαθιά ριζωμένοι στην κοινωνία, μια κοινωνία που έβραζε από οργή.

Οι μαρξιστές θεωρητικοί κάνουν λάθος όταν ανάγουν την επιρροή των αναρχικών απλώς στην μη εκπλήρωση από την Ισπανία των σταδίων της ανάπτυξης. Η οικονομικίστικη λογική, η αντικατάσταση των ανθρώπων από την μεταφυσική κίνηση της ιστορίας, η αγνόηση του παράγοντα της παραγωγής ταυτοτήτων ήταν αιτία πολλών συντριβών για την Αριστερά. Αγνόησαν ότι η επανάσταση του 1936 ήταν μόνο ένας κρίκος σε μια αλυσίδα βίαιων, υπέροχων εξεγέρσεων απελπισίας και ρομαντισμού. Είναι ενδεικτικό το παράδειγμα του Αλκόυ, όπου το 1873 οι εξεγερμένοι έκαψαν τα εργοστάσια, σκότωσαν τον δήμαρχο και τριγυρνούσαν επιδεικνύοντας τα κομμένα κεφάλια των αστυνομικών, μια επίδειξη δύναμης και ανηλεότητας. Η διαχείριση αυτής της οργής ήταν αδύνατη για τη σοσιαλδημοκρατία και τους κομμουνιστές. Πράγματι το κίνημα εξέφρασε τη βαθιά του αντίσταση στην έλευση του καπιταλισμού, μια ανελέητη αντίσταση στην υλική πρόοδο, μια απέχθεια προς την κεντρική διεύθυνση, που ερμηνεύει και το χαμηλό επίπεδο του κομμουνισμού στις εξαθλιωμένες μάζες. Η πειθαρχία, η συγκεντροποίηση και η ενοποιητική ταυτότητα που έπρεπε να είναι ο κανόνας της πρωταρχικής καπιταλιστικής συσσώρευσης έγιναν εχθρικά σύμβολα για τις μάζες της Ισπανίας.

Προχωρώντας μέσα από διαρκείς εξεγέρσεις και άγριες καταστολές φτάνουμε το 1936 με όλες τις δυνάμεις έτοιμες. Ο Φράνκο που είχε ανδρωθεί στην άγρια καταστολή της εξέγερσης στις Αστούριες, βρισκόταν στο Μαρόκο (διατηρημένος στη θέση του από την "αριστερή" κυβέρνηση) και συγκέντρωνε το μπλοκ εξουσίας που θα οικοδομούσε με τον πλέον αυταρχικό τρόπο την ενοποίηση του πολιτικού χώρου της Ισπανίας στα πρότυπα της Ιταλίας - Γερμανίας. Η CNT είχε αποκαταστήσει έναν δίαυλο επικοινωνίας με την UGT, η νίκη των δημοκρατικών στις εκλογές του 1936 στηρίχθηκε στην, για πρώτη φορά, όχι και τόσο σθεναρή άρνηση συμμετοχής των αναρχικών σε αυτές (η πολιτική αμνηστία που αφορούσε 30.000 αγωνιστές ήταν κάτι που δεν μπορούσε να αγνοηθεί). Όμως όλες οι πολιτικές διεργασίες δεν ήταν έτοιμες γι αυτό που τελικά καθόρισε τις εξελίξεις. Στο πραξικόπημα του Φράνκο η δεξιά είχε εναποθέσει τις ελπίδες της για γρήγορη και συντριπτική επικράτηση. Είναι μια αδυναμία της δεξιάς να μπορέσει να κατανοήσει ότι η εξέγερση πάντα θα είναι πιο αδύναμη στρατιωτικά, αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα για την έκβαση μιας μάχης

που κρίνεται κοινωνικά. Όμως καθώς την ώρα του πραξικοπήματος οι θεσμοί καταργήθηκαν, ο δρόμος έγινε νόμος και ο λαός επέβαλε με μια ανήκουστη δύναμη την αντίσταση. Είναι εκπληκτική η σκηνή που περιγράφουν, ο Μαλρώ στο βιβλίο του «Η Ελπίδα» όσο και ο Εντσενμπέργκερ στο «Σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας». Όταν κινήθηκε ο στρατός στη Βαρκελώνη ήχησαν οι σειρήνες των εργοστασίων και ξεχύθηκαν οι εργάτες με τις φόρμες όπου στην αρχή έπεφταν χωρίς καμία τακτική πάνω στους στρατιώτες. Η ελευθερία βρήκε την έκφρασή της σε ένα απίθανο οργιαστικό πανηγύρι. Οι λίγοι μήνες που φαινόταν ότι ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθεί η ουτοπία ενός κόσμου χωρίς αρχηγούς, όπου οι ίδιοι οι άνθρωποι θα είχαν τον έλεγχο της ζωής τους, θα μείνει για πάντα μια ενεργή δυνατότητα.

Οι δομές με τις οποίες οι αναρχικοί εμπέδωσαν την κοινωνική τους απεύθυνση, ήταν οι CNT-FAI. Η CNT (1911) ήταν μια αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση. Ναι αλλά με μοναδικό όπλο την απεργία και τον κλεφτοπόλεμο. Από την απεργία όμως μέχρι την εξέγερση το βήμα που έμενε να διανυθεί ήταν μικρό. Το διεκδικητικό πλαίσιο είχε αφοριστεί, οι πολλές βελτιώσεις της ζωής των εργατών δεν έρχονταν μέσα από συμβάσεις, που ποτέ δεν υπέγραφε, αλλά από την δυναμική του αδιαμεσολάβητου αγώνα και της σύγκρουσης. Η FAI (1927) στην ουσία συγκρότησε σε μια πολιτική αναφορά την πολιτική επιρροή των αναρχικών. Και οι δύο έδειξαν ότι η ιδεολογική κυριαρχία επί ενός λαού είναι μια φενάκη, και όταν αποκόπηκαν από το κοινωνικό σώμα υπέπεσαν σε τραγικά σφάλματα.

«Φεύγουμε, το να φεύγεις σύμφωνα με ένα ποιητή σημαίνει κάτι σαν να πεθαίνεις, κι όμως για εμάς που δεν είμαστε ποιητές, η αναχώρηση ήταν πάντα σύμβολο της ζωής. Συνέχεια σε πορεία διαρκώς μέσα στο δρόμο, σαν αιώνιοι εβραίοι χωρίς πατρίδα. Έξω από το περιθώριο μιας κοινωνίας που για εμάς δεν έχει κανένα χώρο καλό για να ζήσουμε, ανήκουμε στην τάξη των καταπιεσμένων, δεν έχουμε θέση σε αυτό τον κόσμο, για εμάς το ταξίδι είναι πάντα μια ένδειξη ζωτικότητας».

Αυτά είναι τα λόγια με τα οποία ο Ασκάσο υποδέχθηκε την εξορία του στην Αφρική. Για άλλη μια φορά παρέα με τον Ντουρούτι. Στα λόγια αυτά έπρεπε να συμπυκνώνεται κάθε λόγος για τον Ισπανικό εμφύλιο.

Λύνουν και την δική μου εναγώνια απορία για τον άνθρωπο που στέκει χωρίς φόβο απέναντι στα όπλα που τον σκοπεύουν. Η εκτελέσεις του Λόρκα και του Φερέρ, η Γκουέρνικα, ο θάνατος των εργατών με τις φόρμες, ο Ασκάσο καθώς πέφτει κτυπημένος από σφαίρα εκείνη την πρώτη μέρα της επανάστασης, ένα ατελείωτο πάνελ μαρτύρων στολίζουν αυτόν τον απολύτως μη-μεταφυσικό ξεσηκωμό. Οι αναρχικοί έπαιξαν τεράστιο ρόλο στην δημιουργία ατμόσφαιρας εμφυλίου πολέμου, τον συνέδεσαν μάλιστα και με την γενική απεργία. Ο Δον Κιχώτης είχε περάσει την μαυροκόκκινη σημαία στη λόγχη του καθώς, εξηγώντας την εναγώνια αναζήτησή του, είπε ότι αυτή γίνεται «για να κτυπήσει την αδικία, να σώσει αυτούς που υποφέρουν και να φέρει το βασίλειο της δικαιοσύνης στη γη».

Οι αναρχικοί δεν ήταν απολύτως αρνητικοί απέναντι στην δημοκρατία μόνο για ιδεολογικούς λόγους, αλλά κυρίως για κοινωνικούς. Οι μάζες ήταν που αρνούνταν να αποσύρουν από τον τρόπο που σκέφτονταν τη δυνατότητα ολικής ρήξης. Η αδυναμία των αριστερών να αναδιανείμουν τη γη ήταν μια σαφής ένδειξη τόσο ορίων όσο και πολιτικής στόχευσης. Η επανάσταση του 36 δεν ήταν πολιτική αλλά κοινωνική, ένα πείραμα αυτοδιεύθυνσης, αυτοοργάνωσης που ξεπερνούσε κατά πολύ το NO PASARAN. Οι διεθνής ταξιαρχίες ήρθαν στην Ισπανία σε μια πρωτοφανή ένδειξη αλληλεγγύης, κυρίως γιατί ήταν η πρώτη ορατή αντίσταση στην φαιά επέκταση. Καθώς στο βάθος του ουρανού χτίζονταν τα κρεματόρια των στρατοπέδων συγκέντρωσης δόθηκε η ευκαιρία ενός ηχηρού, ως εδώ. Το λάθος όμως βρίσκεται στην κυριαρχία του διλήμματος "φασισμός ή δημοκρατία". Οι αναρχικοί από τη διαχείριση του μίσους, την έκφραση της οργής που είχαν πάρει πλέον υλικές μορφές ενός κοινωνικού πειραματισμού της ελευθερίας, έμειναν άναυδοι μπροστά στο ερώτημα: γίνεται ταυτόχρονα επανάσταση και πόλεμος; Ο κομουνισμός απαντώντας καταφατικά σε αυτή την ερώτηση εξαπέλυσε μία ανείπωτη καταπίεση που αργότερα βάφτισε αποτελεσματική. Η Πράβδα στις 17 Δεκέμβρη 1936 σημειώνει πως ήρθε επιτέλους η ώρα του ξεκαθαρίσματος της Ισπανίας από αναρχικούς και τροτσκιστές που θα γίνει με τον ίδιο ζήλο που επιδείχθηκε στην Ε.Σ.Σ.Δ. Οι αναρχικοί όμως πολιτικοποιώντας την εξέγερση βρέθηκαν μπροστά σε μια διαχείριση που δεν τους αναλογούσε. Δεν πίστεψαν οι

ίδιοι στην τεράστια δύναμη της αυθόρμητης έκφρασης της οργής και της ανάγκης για ολική ρήξη, κάθε βήμα λοιπόν από εκεί και πέρα θα συνοδεύεται από λάθη που θα καλύπτουν άλλα λάθη κ.λ.π. Η ισπανική εξέγερση εμπεριέχε το κορυφαίο δίλημμα όλων των εξεγέρσεων που ενώ στην αρχή είναι έκφραση μιας μοναδικής ατομικής επιβίωσης, η επιβίωσή της ωστόσο εξαρτάται από την ικανότητά της να γίνει συλλογική χωρίς να χαθεί. Ο Καμύ θα πει πως υπάρχει ένα όριο στην καταπίεση πέρα από το οποίο αρχίζει η κοινή για όλους τους ανθρώπους έννοια της αξιοπρέπειας. Μίλησε για το είδος εκείνο της αλληλεγγύης που αναπτύσσεται στα δεσμά. Η αλληλεγγύη στηρίζεται πάνω στο κίνημα της εξέγερσης και αυτό με τη σειρά του δικαιώνεται με αυτή τη συνενοχή. Έτσι η Ισπανική επανάσταση είναι δικαιωμένη.

Σήμερα που τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ξανάνοιξαν, που η ζωή επαναορίζεται με όρους χρησιμότητας, που οι προληπτικοί πόλεμοι έγιναν το δόγμα της υπεροχής του δυτικού πολιτισμού, που ολόκληρες ζώνες τίθενται στο περιθώριο της ζωής (γαλλικά προάστια, μετανάστες, άνεργοι, Αφρική), που η έννοια της συλλογικής ευθύνης ξαναέρχεται στο προσκήνιο από τα πρώην θύματά της (Ισραήλ-Παλαιστίνη), που η καταστολή διευρύνει τον χώρο δράσης της μέχρι την σκέψη, που η κρίση της σοσιαλδημοκρατίας είναι δομική και η ήττα του κομουνισμού ιστορική, που οι μηχανισμοί ενσωμάτωσης εκπροσώπησης έχουν διαλυθεί και οι -ισμοί έχουν χάσει κάθε ρόλο η κραυγή του Ισπανικού εμφυλίου δείχνει επίκαιρη όσο ποτέ. Βλέποντας μια νέα μορφή ριζοσπαστικοποίησης να ενώνει τους Ζαπατίστας με τα γαλλικά προάστια και την νεολαιίστικη εκδοχή της μη-συναίνεσης, όπως αυτή εκδηλώθηκε σε Γαλλία και Ελλάδα, νιώθουμε ότι υπάρχει μια οικειότητα 70 χρόνων. Μη εγκαθίδρυση, διάλυση της ιδεολογίας της προόδου, της ηθικής της αποτελεσματικότητας, αλληλεγγύη, αξιοπρέπεια, μη συναίνεση είναι στοιχεία όπου το ρεύμα αυτό της ριζοσπαστικοποίησης μπορεί να αντλήσει από εκείνες τις στιγμές. Η οσμή της υπόκωφης οργής ας γίνει οδηγός ώστε όταν ξαναηχήσουν οι σειρήνες των εργοστασίων να ξαναακουστεί το σύντροφοι εμπρός!!

Φιλήμονας Πατσάκης

Το διαχρονικό καλοκαίρι της αναρχίας

70 χρόνια από το μεγαλύτερο κοινωνικό πείραμα του 20ου αιώνα που έκανε πράξη την ανθρώπινη χειραφέτηση και ελευθερία

ΤΑ ΚΥΡΙΑ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

1. ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ:

– Χειραφέτησε την γυναίκα, που, για πρώτη φορά, συμμετέχει ισότιμα μαζί με τον άνδρα στον πόλεμο, στην βιομηχανία και στην λήψη των αποφάσεων.

– Καταπολέμησε τον αναλφαβητισμό και δημιούργησε νέο απελευθερωμένο σύστημα εκπαίδευσης.

– Δημιούργησε κοινωνικό σύστημα υγείας, μειώνοντας την παιδική θνησιμότητα, την φυματίωση και δημιούργησε προγράμματα ενημέρωσης για την ατομική υγιεινή.

– Πραγματοποίησε τον κοινωνικό μετασχηματισμό όχι στα λόγια ούτε στα χαρτιά αλλά στην πράξη, αλλάζοντας τις κοινωνικές σχέσεις και τους επιμέρους ρόλους του ανθρώπου στην κοινωνική οργάνωση, ενδυναμώνοντας την συμμετοχή του ανθρώπου στην λήψη των αποφάσεων

2. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ:

– Πέτυχε το απόλυτο οικονομικό θαύμα: Πλήρη απασχόληση με ταυτόχρονη εκμηδένιση του πληθωρισμού.

– Πέτυχε άνθιση της οικονομίας και βελτίωσε δραματικά το βιοτικό επίπεδο των ανθρώπων.

3. ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΑ:

– Έκανε πράξη το μοντέλου του Επαναστατικού Βιομηχανικού Συνδικαλισμού.

– Επιβεβαίωσε στην πράξη ότι μια κοινωνία αποκεντρωμένη και αυτοδιευθυνόμενη είναι βιώσιμη και εφικτή.

– Απέδειξε ότι η κολεκτιβοποίηση και ο αναρχοκομμουνισμός αποτελούν ένα ρεαλιστικό μοντέλο οργάνωσης όχι μόνο σε τοπικό αλλά και σε ευρύτερο γεωγραφικό επίπεδο.

4. ΠΟΛΙΤΙΚΑ:

– Απέδειξε ότι η αναρχία δεν είναι ουτοπία.

– Απέδειξε ότι ο αναρχισμός είναι μια πραγματική και συστηματική ιδεολογία με ξεκάθαρο και συντεταγμένο τρόπο και μέθοδο για την οργάνωση της κοινωνίας και την αντιμετώπιση συνολικών προβλημάτων όπως η παιδεία, οι μεταφορές, ο πολιτισμός, η εκπαίδευση, η περίθαλψη η βιομηχανία, η αγροτική παραγωγή, κλπ. Μα, πιο σημαντικό, κατέδειξε ότι ο αναρχισμός μπορεί να επιτύχει μόνο όταν είναι κοινωνικός, πολύπλευρος και όχι εξατομικευμένος. Ότι η κοινωνική αλλαγή είναι δυνατή μόνο όταν αποτελεί μέρος ενός γενικότερου συλλογικού κοινωνικού οράματος, μέσα στην κοινωνία και από την κοινωνία, και όχι όταν είναι μέρος μια πεφωτισμένης αλήθειας των λίγων ή ενός εξατομικευμένου τρόπου ζωής ή μονοσήμαντου life style.

Ο ισπανικός εμφύλιος πόλεμος ανήκει σε μια από τις πιο ιδεολογικές και ριζοσπαστικές περιόδους στην ιστορία της Ευρώπης. Οι πολιτικές ιδεολογίες της δεκαετίας του 1920 και του 1930 θεώρησαν ότι είχαν την ικανότητα να αλλάξουν τον κόσμο, και ότι ήταν καθήκον τους να το φέρουν εις πέρας. Για τον λόγο αυτό ο ισπανικός εμφύλιος δεν είναι μόνο πόλεμος του δημοκρατίας ενάντια στον φασισμό, αλλά και ένας αγώνας για την πραγμάτωση του αναρχικού ιδεώδους, που ζητά άμεση δράση για την κοινωνική επανάστη, σε αντίθεση με τον πολιτικό μετασχηματισμό, που ζητούσαν τα σοσιαλιστικά ή κομουνιστικά κόμματα της Ισπανίας.

Η Ισπανική επανάσταση ακολούθησε το αποτυχημένο φασιστικό πραξικόπημα του Φράνκο στις 18 Ιουλίου του 1936. Το πραξικόπημα, που υποστηρίχθηκε από συντηρητικούς κύκλους του κεφαλαίου και της εκκλησίας, απέτυχε στο μεγαλύτερο μέρος της Ισπανίας όπου αντιμετώπισε την ένοπλη αντίσταση αγροτών και εργατών. Στη μέση ενός φοβερού εμφύλιου πολέμου, πάνω από εξήντα εκατομμύρια στρέμματα εδάφους απαλλοτριώθηκαν και τουλάχιστον δυο χιλιάδες αυτοδιοικούμενες κολεκτίβες σχηματίστηκαν μεταξύ του Ιουλίου του 1936 και του Ιανουαρίου του 1938. Περίπου εφτά με οκτώ εκατομμύρια ανθρώπων άμεσα ή έμμεσα επηρεάστηκαν από την κολεκτιβοποίηση και σχεδόν 60 τοις εκατό του εδάφους της Ισπανίας επηρεάστηκε από αυτήν την διαδικασία.

Συνεπώς, ο Ισπανικός εμφύλιος δεν ήταν μόνο ένας πόλεμος μεταξύ φασιστών και «δημοκρατικών», όπως επιδιώκεται να εμφανιστεί. Ήταν, για την Καταλονία, την Αραγονία, την Ανδαλουσία, ένας πόλεμος, κυρίως των αναρχικών, κατά των φασιστικών και των άλλων δυνάμεων της αντίδρασης, στον οποίο ο ρόλος των κομμουνιστών είναι ξεκάθαρα εχθρικός. Οι αναρχοσυνδικαλιστές του συνδικάτου της CNT με το ξέσπασμα του εμφυλίου βρήκαν την ιδανική ευκαιρία για να επιτευχθεί ένας μακρόχρονα επιδιωκόμενος στόχος: Μια συνολική κα γενικευμένη κοινωνική επανάσταση. Προς αυτόν τον σκοπό συγκρούστηκαν και πάλεψαν με άλλες πολιτικές οργανώσεις στη δημοκρατική πλευρά, που καθοδηγούνταν από τους κομμουνιστές. Στη μέση μιας μη ελεγχόμενης και συχνά επικίνδυνης επαναστατικής ευφορίας, τα συνδικάτα και τα πολιτικά κόμματα προώθησαν ανταγωνιστικές εκστρατείες, εκδίδοντας πολυάριθμες αφίσες, καλώντας τους πολίτες να ενταχθούν στις δυνάμεις τους. Η προπαγάνδα έπαιξε έναν σημαντικό ρόλο σε αυτόν τον πόλεμο μέσα στον πόλεμο. Οι πολιτικές αφίσες των αναρχικών είναι αποκαλυπτικές: απαιτούν την κατάργηση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και ζητούν από τους εθελοντές «να παλέψουν για την επανάσταση». Το ισπανικό Κομμουνιστικό Κόμμα (PCE) απάντησε με το σύνθημα: «Πρώτα ο πόλεμος, έπειτα η επανάσταση», δείχνοντας τον ρεφορμιστικό τρόπο σκέψης και αντίληψης που κυριαρχούσε στο κομμουνιστικό στρατόπεδο.

Οι αναρχικές κολεκτίβες

Πολύ συχνά, ο Ισπανικός Εμφύλιος Πόλεμος περιγράφεται μόνο ως μια σύγκρουση ανάμεσα στην αριστερά και τη δεξιά, αλλά αυτή είναι μια παραπλανητική υπεραπλούστευση. Εμφανίστηκαν δυο άξονες σύγκρουσης: ο κρατικός καπιταλισμός εναντίον της περιφερειακής ανεξαρτησίας και ο αυταρχισμός εναντίον της ελευθερίας του ατόμου. Οι εθνικιστικές δυνάμεις της δεξιάς ήταν πολύ πιο συναφείς επειδή, με ελάχιστες εξαιρέσεις, συνδύαζαν τρία συνεκτικά άκρα: Ήταν ταυτόχρονα δεξιές, συγκεντρωτικές και αυταρχικές. Από την άλλη πλευρά, η «Δημοκρατία» αντιπροσώπευε ένα καζάνι από ασυμβατότητες και αμοιβαία καχυποψία, με τους οπαδούς του συγκεντρωτισμού και του αυταρχισμού, ιδίως τους κομουνιστές, απέναντι σε αυτούς που ήθελαν την κοινωνική επανάσταση διαμέσου της αυτοδιεύθυνσης, της αποκέντρωσης και της κολεκτιβοποίησης, δηλαδή τους αναρχικούς.

> «Υπάρχουν μόνο δύο δρόμοι. Εκείνος της ελευθερίας και νίκης της εργατικής τάξης και εκείνος της νίκης και τυραννίας που θα επιβάλλουν οι φασίστες»
>
> *Μπουεναβεντουρα Ντουρρούτι*

Η κολεκτιβοποίηση ακολουθούσε συνήθως μετά από μια συνεδρίαση του χωριού, στην οποία λαμβάνονταν η απόφαση να συγκεντρωθούν τα μέσα της παραγωγής και το έδαφος που διέθεταν οι κάτοχοι των κτημάτων σε μια ενιαία μονάδα παραγωγής. Η συμμετοχή στην κολεκτίβα ήταν εθελοντική. Οι τεχνίτες, οι κουρείς και άλλοι μη γεωργικοί εργαζόμενοι ομαδοποιήθηκαν επίσης σε κολεκτίβες. Μέσα σε αυτήν την ενιαία μονάδα, το έδαφος διαιρέθηκε σε ομάδες εργασίας (brigada) που αποτελούνταν από δέκα έως δεκαπέντε άτομα. Μέσα στη brigada, οι λιγότερο ευχάριστες εργασίες μοιράζονταν και εκτελούνταν εκ περιτροπής και κάθε ένας ενθαρρυνόταν να εκτελέσει εκείνη την εργασία στην οποία είχε ειδική ικανότητα. Διαχειριστικές επιτροπές με τακτικά περιστρεφόμενα μέλη εκλέχτηκαν για να επιτηρούν τις οικονομικές και κοινωνικές δραστηριότητες σε κάθε κολεκτίβα. Οι μηνιαίες γενικές συνελεύσεις εργαζομένων και μη εργαζομένων γινόντουσαν για να αναθεωρήσουν τα σχέδια παραγωγής, να αξιολογήσουν την πρόοδο και να ξανασχεδιάσουν τα στάδια της παραγωγής. Η συνέλευση επέβλεπε τις δραστηριότητες των συμβούλων και συζητούσε για τις ειδικές περιπτώσεις και τα απρόβλεπτα προβλήματα. Όλοι οι κάτοικοι, άνδρες και γυναίκες, παραγωγοί και μη-παραγωγοί, συμμετείχαν στη συζήτηση και τις αποφάσεις. Κανένας δεν είχε θέση πάνω από άλλους και κανένας δεν πληρωνόταν για να κάνει διοικητική εργασία. Στις περισσότερες κολεκτίβες η πληρωμή γινόταν σύμφωνα με τις ανάγκες καθενός. Όλα τα μέλη εξασφάλιζαν τα τρόφιμα, τον ιματισμό και τη στέγη τους. Αυτά τα αγαθά έγιναν διαθέσιμα μέσω των εκλεγμένων επιτροπών των καταναλωτών που οργάνωναν τον ανεφοδιασμό και τη διανομή των αγαθών μέσω των "συνεταιριστικών αποθηκών εμπορευμάτων", πολλές από τις οποίες τοποθετήθηκαν στις παλαιές εκκλησίες. Οι εκκλησίες, οι μονές, τα παλαιά κτίρια του στρατού και τα μέγαρα μετατρεπόντουσαν συνήθως σε σχολεία, κινηματογράφους, βιβλιοθήκες, γκαράζ, σπίτια ηλικιωμένων ή νοσοκομεία, κανένα από τα οποία δεν ήταν προηγουμένως κοινόχρηστα στην επαρχία. Σχεδόν όλες οι κολεκτίβες ίδρυσαν βιβλιοθήκες, σχολεία και πολιτιστικά κέντρα. Οι ομοσπονδίες των κολεκτίβων συντόνισαν την κατασκευή των δρόμων, των σχολείων, των γεφυρών, των καναλιών και των φραγμάτων.

Η εμπειρία των κολεκτίβων στην επαναστατημένη Ισπανία δείχνει ότι οι στόχοι της κατάργησης των τάξεων, της εργατικής αυτοδιοίκησης, της διανομής της παραγωγής σύμφωνα με τις ανάγκες και ο δημοκρατικός οικονομικός προγραμματισμός είναι πραγματοποιήσιμοι και συμβατοί με την οικονομική αποτελεσματικότητα, την αυξημένη απόδοση, τον νεωτερισμό και τις περιβαλλοντικές ανησυχίες.

Ελεύθερες γυναίκες της Ισπανίας

Ο Ισπανικός εμφύλιος ήταν πρωτίστως κοινωνική επανάσταση διότι άλλαξε ριζικά τον τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας, αλλά και των μελών της. Χειραφέτησε την γυναίκα, ή οποία, για πρώτη φορά στην ιστορία, πολεμάει ισότιμα δίπλα στους άντρες. Η θέση των γυναικών στην Ισπανία τις δεκαετίες του 1920 και του 1930 ήταν άσχημη, δεν είχαν ανεξαρτησία και μπορούσαν να "χαριστούν" σαν δώρα σε προσυμφωνημένους γάμους. Ο μέσος μισθός ενός άνδρα που εργαζόταν στον αγροτικό τομέα ήταν 3 πεσέτες, μια γυναίκα έπαιρνε τα μισά (1,5 πεσέτα) για ωράρια που άρχιζαν την αυγή και τελείωναν το σούρουπο. Οι διάφορες μεταρρυθμίσεις δεν ωφέλησαν καθόλου τις εργαζόμενες γυναίκες. Για παράδειγμα ,η δημοκρατική κυβέρνηση του 1931 καθιέρωσε το 8ωρο· αυτό απλά σήμαινε πως η γυναίκες μπορούσαν να γυρίζουν στο σπίτι τους στις 5 το απόγευμα για να καθαρίσουν και να μαγειρέψουν. Παρόλα αυτά, λίγο πριν το στρατιωτικό πραξικόπημα του Μαΐου του 1936, δύο μικρές ομάδες αναρχικών γυναικών από τη Μαδρίτη και τη Βαρκελώνη συγχωνεύτηκαν για να σχηματίσουν την οργάνωση ***Mujeres Libres*** (Ελεύθερες Γυναίκες).

Στόχευαν να ενισχύσουν τις γυναίκες, να τους δώσουν την αυτοπεποίθηση για να εμπλακούν περισσότερο με τον αναρχισμό. Πίστευαν πως είναι κρίσιμο για τις γυναίκες να εμπλακούν οι ίδιες στον αγώνα για την απελευθέρωσή τους. Δεν έβλεπαν τους εαυτούς τους ως φεμινίστριες, μάλιστα μια από αυτές, η Soledad Estorach δήλωνε πως οι περισσότερες δεν είχαν ακούσει καν για τον φεμινισμό. Πίστευαν πως το τέλος της κυριαρχίας των αντρών επί των γυναικών ήταν μέρος ενός ευρύτερου αγώνα για το τέλος κάθε μορφής κυριαρχίας. Με την επανάσταση όλα αλλάζουν: *«Ηταν σαν να ήμασταν όλοι αδέλφια. Πάντα με ενοχλούσε το ότι οι άνδρες σε αυτή τη χώρα δεν έβλεπαν τις γυναίκες σαν όντα που πρέπει να απολαμβάνουν όλα τα δικαιώματα του ανθρώπου. Αλλά τώρα είχε έρθει μια μεγάλη αλλαγή. Πιστεύω πως αυτή η αλλαγή πήγαζε αυθόρμητα από το επαναστατικό κίνημα»* (Margarita Balagar).

Μέσα στην σύντομη δίχρονη παρουσία της, η οργάνωση Mujeres Libres έφτασε σε αριθμό τις 30.000 γυναίκες και κατάφερε πολλά στην δημοκρατική περιφέρεια της χώρας. Μεγάλη προσπάθεια έγινε στο θέμα της παιδείας. Στη Βαρκελώνη στήθηκε η Casa de la Dona, ένα μεγάλο γυναικείο κολέγιο, το 1937. Μέχρι τον Δεκέμβριο του 1938, το κολέγιο αυτό δεχόταν 600-800 γυναίκες την ημέρα. Λειτούργησαν ακόμα πολυάριθμα σχολεία με μαθήματα σχεδιασμένα για να εκπαιδεύσουν τις γυναίκες ώστε να εργαστούν στις βιομηχανίες της Μαδρίτης και της Βαρκελώνης. Εκτός από την τεχνική εκπαίδευση που προσέφεραν, παρακινούσαν τις εκπαιδευόμενες να παλέψουν για την πλήρη ισότητα μέσα στον χώρο εργασίας. Πραγματοποιούσαν επίσης στρατιωτική εκπαίδευση, στήνοντας ένα πεδίο βολής στην Μαδρίτη. Άνοιξαν γυναικολογικές κλινικές στην Terrasa και τη Βαρκελώνη, καθώς και πολλά σχολεία για νεαρά παιδιά. Αυτά τα σχολεία βασίζονταν στην αναρχική θεώρηση της εκπαίδευσης ως μια διαδικασία ανάπτυξης και αναζήτησης, αντί της πλύσης εγκεφάλου. Πάλεψαν και κέρδισαν τη νομιμοποίηση της έκτρωσης, της αντισύλληψης και του διαζυγίου και, σε τοπικό επίπεδο, κάποια δικαιώματα για τις εργαζόμενες μητέρες. Καθώς ο πόλεμος συνεχιζόταν, πολλά μέλη της οργάνωσης ασχολήθηκαν όλο και πιο ενεργά στην στέγαση και την εκπαίδευση των προσφύγων.

Οι γυναίκες ήταν παντού στο αρχικό κύμα της αντίστασης και αγωνίστηκαν σαν πλήρη και ισότιμα μέλη των αντιφασιστικών πολιτοφυλακών μέχρι και το Νοέμβριο του 1936, όταν η δημοκρατική κυβέρνηση διέταξε την απομάκρυνση όλων των γυναικών από την πρώτη γραμμή. Πολλές γυναίκες σκοτώθηκαν στην μάχη για τη Μαδρίτη. Υπήρξαν αλλαγές στις συνθήκες εργασίας, στον ελεύθερο χρόνο και γενικά στη συμπεριφορά απέναντι στις γυναίκες. Οι γυναίκες συμμετείχαν σε όλα τα επίπεδα στην κολεκτιβοποίηση των βιομηχανιών και της γης. Οι γυναίκες παράτησαν τα οικιακά και γέμισαν τα εργοστάσια. Ήταν μια εποχή απίστευτου ενθουσιασμού καθώς η επανάσταση απλωνόταν στις ελεύθερες περιοχές. Ηταν τόσο καθοριστική η επανάσταση για την χειραφέτηση της γυναίκας που σύμφωνα με την Pepetia Carpena της τοπικής επιτροπής των Mujeres Libres στην Καταλονία, *«ακόμα και αν είχα πεθάνει, δεν θα ήθελα να είχα χάσει αυτή την εμπειρία»*.

Το διαχρονικό μήνυμα του Ισπανικού εμφυλίου 70 χρόνια μετά...

Ο Ισπανικός εμφύλιος ήταν ένας πόλεμος ιδεολογιών και μια κοινωνική επανάσταση. Δεν θα μπορούσε να τελειώσει έως ότου η χώρα μετασχηματίζονταν είτε σε ένα φασιστικό καθεστώς είτε σε ένα σοσιαλιστικό κράτος, ή σε μια αναρχική κοινωνία. Το περιεχόμενο του Ισπανικού Εμφυλίου είναι η αδιάψευστη μαρτυρία μιας ανεκτίμητης κληρονομιάς, ένα σπουδαίο κοινωνικό πείραμα, μια κοινωνική επανάσταση που, όσο αυτή βρισκόταν στα χέρια του λαού, δεν προσπάθησε να διατηρήσει τα κεκτημένα, αλλά να δημιουργήσει νέους δρόμους, κοινωνικών σχέσεων, παραγωγής και λειτουργίας της κοινωνίας. Ο ισπανικός εμφύλιος ήταν πρωτίστως κοινωνική επανάσταση, διότι άλλαξε ριζικά τον τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας, αλλά και των μελών της. Απελευθέρωσε την γη και την έδωσε στους αγρότες της. Παρέδωσε τον κοινωνικό πλούτο και τα εργοστάσια στους εργάτες για να τα αυτοδιευθύνουν όπως εκείνοι καλύτερα ξέρουν, ως οι πραγματικοί παραγωγοί του πλούτου. Ασχολήθηκε με την υγιεινή και την νοσοκομειακή περίθαλψη, βελτίωσε το βιοτικό επίπεδο, την διατροφή, ανέπτυξε την ελευθεριακή εκπαίδευση και διαπαιδαγώγηση και επένδυσε στην καλλιτεχνική έκφραση καθόλη την διάρκεια του εμφυλίου.

Το πιο σημαντικό στοιχείο της ισπανικής επανάστασης είναι ότι έκανε πράξη την «ουτοπία», αποδεικνύοντας ότι η ανθρώπινη χειραφέτηση δεν είναι κάτι το μακρινό. Κατέδειξε ότι ο αναρχισμός μπορεί να επιτύχει μόνο όταν είναι κοινωνικός, πολύπλευρος και όχι εξατομικευμένος. Ότι η κοινωνική αλλαγή είναι δυνατή μόνο όταν αποτελεί μέρος ενός γενικότερου συλλογικού κοινωνικού οράματος, μέσα στην κοινωνία και από την κοινωνία και όχι όταν είναι μέρος μια πεφωτισμένης αλήθειας των λίγων ή ενός εξατομικευμένου τρόπου ζωής ή μονοσήμαντου life style. Έφερε την αναρχία και τον ελευθεριακό κομουνισμό, ως τρόπο οργάνωσης στο προσκήνιο, με ένα τρόπο καθοριστικό και αδιάψευστο για τα αποτελέσματα του. Οι εργάτες και οι εργάτριες της Ισπανίας, αγωνίσθηκαν κοινωνικοποιώντας τον πλούτο όχι για να φέρουν μια νέα κοινωνία τεμπελιάς, διακοπών ή κατανάλωσης, αλλά για την δημιουργία ενός άλλου τρόπου κοινωνικής οργάνωσης όπου όλοι θα δουλεύουν εξίσου, λιγότερο και με διαφορετικό τρόπο, μια κοινωνία που η παραγωγή ή η σοδειά είναι κορυφαία γεγονότα όχι για των πλουτισμό των λίγων, αλλά για όλους ανεξαιρέτως. Η ισπανική επανάσταση κατόρθωσε να επιτύχει το λεγόμενο οικονομικό θαύμα: Να επιτύχει πλήρη απασχόληση, εκμηδενίζοντας τον πληθωρισμό, κάτι που σήμερα, όλες οι οικονομικές θεωρίες ανεξαιρέτως αδυνατούν να επιτύχουν.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι κάθε ιδεολογία δικαιούται να έχει την κορυφαία στιγμή της, κατά την διάρκεια της ιστορικής της πορείας. Κατά τον τρόπο αυτό αρκετοί θεωρούν ότι η ισπανική επανάσταση σηματοδότησε αυτή την κορυφαία στιγμή, η οποία πέρασε ανεπιστρεπτί. Δεν είναι λίγοι που συγκαταβατικά θεωρούν ότι αυτό ήταν «το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας». Ακόμα κι αν ισχύει αυτό, 70 χρόνια μετά την ισπανική επανάσταση, η ανεκτίμητη κληρονομιά της θα παραμένει να οπλίζει συνειδήσεις, καταδεικνύωντας ότι είναι προτιμότερο έστω και ένα σύντομο καλοκαίρι ελευθερίας σε σχέση με την μακρόχρονη βαρυχειμωνιά του κάθε εξουσιαστικού συστήματος. Όπως όμως όλα δείχνουν, η ιστορία δεν θέλει να τελειώσει, ο άνθρωπος δεν θέλει να υποταχτεί. Το όνειρο αρνείται να συμβιβασθεί με την πραγματικότητα. Από την Βαρκελώνη, το Σηάτλ την Γένοβα, την Γαλλία, ως το μακρινό Μεξικό, υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που συνεχίζουν να παραμένουν ***a las baricadas*** για την κοινωνική επανάσταση και την ανθρώπινη χειραφέτηση. Αυτό είναι και το μήνυμα της ισπανικής επανάστασης: να μην πάψουμε ποτέ να ονειρευόμαστε και να αγωνιζόμαστε για την Αναρχία, για την ελευθερία και για τον άνθρωπο.

Αργύρης Αργύριαδης

ΒΕΡΟΙΑ: Υπόθεση Άλεξ Μεσχισβίλι

Κοινωνικοί Αυτουργοί-Επιστημονικοί Συνεργοί

Όταν το αινιγματικό χαμόγελο ενός παιδιού αναδεικνύει την σήψη της ελληνικής κοινωνικής πραγματικότητας: Άκου – Βλέπε – Σώπα!

Η υποκρισία των νομιμοφρόνων κοινωνικών λειτουργών, των κομφορμιστών κοινωνιολόγων και των γνωστικιζόντων ψυχολόγων κατέδειξε στην υπόθεση της Βέροιας ότι όλοι τους, απλά αποτελούν το δεκανίκι για την διατήρηση του εγκληματικού συστήματος ανισοτήτων όπου γεννάει την παραβατικότητα και επιβάλει τον σωφρονισμό, ειδικά στον μικρόκοσμο της επαρχίας.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Η ελληνική επαρχία ανέκαθεν αποτέλεσε ένα κλειστό σύστημα του οποίου τα πάθη, οι αδυναμίες και τα διάφορα εγκλήματα «τιμής» έπρεπε να παραμένουν ερμητικά κλειστά εντός αυτής. Είναι δε τόσο δυνατή η αντιφατικότητα και η αναντιστοιχία της συμπεριφοράς αυτών των «μικρών κοινωνιών» που συνολικά θα μπορούσαμε να την διαπιστώσουμε ως «συλλογική γνωστική ασυμφωνία». Η ασυμβατότητα των νοημάτων είναι πασιφανής στην περίπτωση μας: Από την μία η θρησκευτική, οικογενειακή ηθικότροπη συμπεριφορά στην επιφάνεια και ο καθωσπρεπισμός να αποτελεί την αποδεκτή κοινωνικά κορυφή του παγόβουνου. Ενώ στο υπόβαθρο οι αιμομικτικές σχέσεις και η γονική παιδεραστία, τα εγκλήματα τιμής, η οικογενειακή βία και άλλα πολλά κρυμμένα, προσδιορίζουν την γενικευμένη υποκρισία του κοινωνικού «φαίνεσθαι» της ελληνικής επαρχίας.

Κατ' αυτόν τον τρόπο η περίπτωση Άλεξ δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία και δεν πρέπει να εκπλήσσει κανέναν. Πρόκειται απλά για την μετεξέλιξη του φαινομένου βίαιων συμπεριφορών που μαστίζουν την απανταχού ελληνική κοινωνία, αλλά στην επαρχία είναι εντονότερη, για την νουθεσία του κάθε τι διαφορετικού. Η βίαιη συμπεριφορά των κοινωνιών υποδοχής προς τους μετανάστες, διοχετεύει τέτοια περιστατικά και εντός των «μειονοτικών» ομάδων, στην περίπτωσή μας των μεταναστών, οι οποίοι αναπαράγουν τα φαινόμενα αυτά ως αποτέλεσμα της ετεροκαθοριζόμενης μη ένταξής τους σε αυτές. Παλαιότερα για την συγκάλυψη αυτών των περιστατικών, τα θύματα χτίζονταν στους τοίχους ή θάβονταν στην πίσω αυλή, ή απλά εξαφανίζονταν ξαφνικά από τον μικρόκοσμο της τοπικής κοινωνίας ενώ παρέμεναν πολλές φορές εντός αυτού, ισόβια έγκλειστοι στο υπόγειο ή στον στάβλο ενός σπιτιού (π.χ. Κωσταλέξι).

Σήμερα η βίαιη συλλογική συμπεριφορά εκσυγχρονίζεται με την είσοδο μεταναστών, οι οποίοι αντιμετωπίζονται ως παρείσακτοι ή παραμένουν αόρατοι στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Φυσικά αυτό συμβαίνει μέχρι να έρθει η διατομική ή διομαδική σύγκρουση: Όταν δηλαδή αναδυθούν στην επιφάνεια λόγω της εξαιρετικής επίδοσής τους (π.χ. Οδ. Τσενάι) η μιας παραβατικής συμπεριφοράς (π.χ. «ο Αλβανός κλέφτης»). Το φαινόμενο αυτό ως ερμηνεία της κοινωνικής αναπαράστασης, είναι αποτέλεσμα μιας ιδιότυπης διαπολιτισμικής απόρριψης από την τοπική κοινωνία, η οποία υποχρεωτικά πρέπει να συμβιώσει με το διαφορετικό και «αλλότριο» ξένο, ενώ στην συνέχεια αποτελεί αντικείμενο ψυχολογιοποίησης και γενίκευσης των πράξεων (π.χ. όλες οι Ρωσίδες εκδίδονται) ώστε να απαξιωθούν ως μειονοτική συμπεριφορά οι ξεχωριστές δεξιότητες του ατόμου, ειδικά αν ξεπερνούν αυτές των μελών της τοπικής κοινωνίας. Με τον τρόπο αυτό μπορεί να εκλογικευτεί η άρνηση της αφομοίωσης των μεταναστών από την τοπική κοινωνία ή οποία υποχρεωτικά πρέπει να συμβιώσει μαζί τους, όταν ακόμα δεν έχει αποβάλει το επαρχιωτισμό της και τα παρελκόμενα κόμπλεξ δεκαετιών προς την ταυτότητά της.

Στην περίπτωση του Άλεξ έχουμε μια διττή, ιδιότυπη περίπτωση κοινωνικού ρατσισμού, τόσο από την κοινωνία υποδοχής (την Βέροια), η οποία γνώριζε αλλά σιώπησε, όσο και από τη ίδια την «μειονότητα» των μεταναστών συνομηλίκων του, η οποία δεν μπόρεσε να δεχτεί τις ξεχωριστές ικανότητές του αλλά αντίθετα προτίμησε να αποδεχτεί τον δοτό ρόλο που της έχουν δώσει δηλαδή να παραμένει στο κοινωνικό περιθώριο –αναφέρομαι στα περιστατικά βίας που είχε δεχτεί το παιδί στο παρελθόν. Ο Άλεξ αποτελεί μια διακριτή περίπτωση παιδιού με ξεχωριστές ικανότητες κοινωνικοποίησης και ένταξης στην ελληνική κοινωνία, αφού κατόρθωσε να ξεπεράσει τον χωρισμό των γονιών του, την μετανάστευση σε μια ξένη χώρα, την εκμάθηση της γλώσσας της και να αριστεύσει στο σχολείο, στον αθλητισμό και στην μουσική. Όλα αυτά προκάλεσαν και **πιστεύω ότι συνεχίζουν να προκαλούν υποσυνείδητα την ζήλια και την οργή** τόσο των ντόπιων παιδιών γιατί τους ξεπέρασε, όσο και αυτών ξένης προέλευσης που οι επιδόσεις του Άλεξ για αυτούς θα παραμείνουν ένα άπιαστο όνειρο. Ας μην ξεχνάμε ότι ζούμε σε μια κοινωνία και μια εποχή στην οποία ενώ επικαλείται την αξιοκρατία, στην πραγματικότητα δεν την επιβραβεύει.

Δεν θα αναφερθώ το «εγκληματολογικό» μέρος της υπόθεσης και αυτό γιατί αρνούμαι να δεχτώ ως τετελεσμένο γεγονός τον θάνατο του Άλεξ αφήνοντας πολύ ανθρώπινα ως την τελευταία στιγμή μια σπίθα ελπίδας προς την μητέρα του, η οποία το δικαιούται. Αυτή γυναίκα ζει το δικό της προσωπικό δράμα, που κανένας μας δεν μπορεί να καταλάβει, δεν δικαιούται να ερμηνεύσει, πόσο μάλλον να διαχειριστεί. Στην υπόθεση αυτή η μόνη συμβουλευτική βοήθεια, είναι να αφήσουμε την ελπίδα να «πεθάνει» τελευταία, ή καλύτερα να μην πεθάνει ποτέ! Αυτό είναι η μόνη δυνατή και έμπρακτη πράξη αλληλεγγύης που μας αναλογεί: **Να μην πεθάνουμε αυτό το ξεχωριστό παιδί πριν την ώρα του, όπως πολύ εύκολα προαναγγείλαν τα νεκρολατρικά ΜΜΕ και αποφάνθηκαν οι ιατροδικαστές δημοσιογράφοι τους, όταν μάταια περίμεναν σε ζωντανή μετάδοση την ανεύρεση ενός πτώματος για να κλείσει ο κύκλος της εκ των προτέρων κατασκευασμένης αποκλειστικής είδησης.** Και τώρα που αυτό δεν ήρθε, η μεγάλη σιωπή.

Ένας ακόμα λόγος, που αρνούμαι να σχολιάσω την υποτιθέμενη παραβατική συμπεριφορά των 5 ανηλίκων είναι, διότι δεν γνωρίζουμε αν υπάρχει έγκλημα, άρα και παραβατική συμπεριφορά ή ότι το έκαναν αυτοί. Δικαιούνται λοιπόν να είναι αθώοι, άσχετα αν είχαν προηγούμενη μικροπαραβατική συμπεριφορά. Και αυτό γιατί άλλο η κλοπή ενός κινητού και άλλο η διάπραξη ενός φόνου, το ένα δεν είναι απαραίτητα προθάλαμος του άλλου. Διότι αν αποδεχτούμε ως δεδομένο την ενοχή τους σε αυτή την υπόθεση, εκτός του ότι καταπατούμε το τεκμήριο της αθωότητας το οποίο και αυτοί δικαιούνται έως την τελευταία στιγμή, επιπλέον τους το οφείλει αυτοδίκαια η «ευνομούμενη» κοινωνία «μας». Συν τοις άλλοις κανείς δεν δικαιούται να προσδιορίσει ταυτολογικά τα παιδιά αυτά και να τα στιγματίσει εφόρου ζωής, εφόσον είναι το οδυνηρό αποτέλεσμα ενός κόσμου υποκριτικού και αδιάφορου στις ανάγκες των διαφορετικών ατόμων, και των μεταναστών.

Η υπόθεση του μικρού Άλεξ από την Γεωργία έφερε στο προσκήνιο την παταγώδη αποτυχία των κοινωνικών επιστημών, να προασπίσουν όσα επικαλούνται ότι πρεσβεύουν.

Ας είμαστε ειλικρινείς ως άνθρωποι και, για όσους ισχύει, ως κοινωνικοί επιστήμονες, αν έχει απομείνει έστω και ίχνος αυτοκριτικής και ας παραδεχτούμε την καθολική αποτυχία των κοινωνικών επιστημών σε αυτή την υπόθεση. Η εφαρμογή των κοινωνικών επιστημών και ιδιαίτερα της ψυχολογίας, αποδείχτηκε περίτρανα ότι είναι δεκανίκι του εν λόγω συστήματος. Για μια ακόμα φορά ζήσαμε την κορύφωση του –σε απευθείας μετάδοση– δράματος, μιας επιστημονικίζουσας τηλεψυχοδιάγνωσης, η οποία κράτησε λίγα δευτερόλεπτα, ήταν από μόνη της μέσα σε ένα μεθοδολογικό σφάλμα που έδρασε θεαματικά, με τα νούμερα της AGB να ανεβαίνουν στα ύψη, ενώ στο κάτω μέρος του παραθύρου η ιδιότητα του ειδικού ψυχολόγου, ψυχιάτρου, κλινικού, καθηγητή, επίκουρου κλπ να προσδίδει το ανάλογο κύρος.

Κανένας φυσικά δεν μίλησε για την καταπάτηση της περίφημης «ηθικής και δεοντολογίας» που υποτίθεται ότι διέπει τα εν λόγω επαγγέλματα… **Γιατί η αλήθεια είναι ότι τα επαγγέλματα τα οποία υποτίθεται «αυτορυθμίζονται» το κάνουν μόνο για λόγους εντυπωσιασμού!** Διότι πως αλλιώς να εξηγηθεί –ειδικά στον κλάδο της ψυχολογίας– η οποία μάχεται ενάντια στην «αντιποίηση του επαγγέλματος της» όταν η ίδια αντιποιεί την πραγματικότητα; Γιατί με την στάση τους οι εν λόγω «έγκριτοι ειδικοί» που εμφανίστηκαν από παράθυρο σε παράθυρο, πως μπορούν να πουν ότι *«διαφύλαξαν το κύρος του επαγγέλματός και της επιστήμης της ψυχολογίας»;* Όταν συνειδητά στράφηκαν χωρίς *«σεβασμό προς τον άνθρωπο και τα δικαιώματα του, χωρίς αντικειμενικότητα, αξιοπρέπεια, ευσυνειδησία και συναίσθηση ευθύνης»*. Επιπλέον κατά την τηλεοπτική παρουσία τους εκτός από το show *«άσκησαν επαγγελματική πράξη χωρίς να βασίζονται σε μεθόδους και τεχνικές που έχουν κατοχυρωθεί ως όργανα επιστημονικής ψυχολογικής εξέτασης»* εκτός αν η τηλεδιάγνωση αποτελεί έγκυρη μέθοδο. Τέλος, ας σκεφτούνε αν ο *«σεβασμός και ανάπτυξη των δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας των ατόμων, η υπευθυνότητα, η επάρκεια και η ακεραιότητα»* βασικές αξίες του ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΧΑΡΤΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΨΥΧΟΛΟΓΟΥΣ που εγκρίθηκε στη Γ.Σ. της EFFPA στην Αθήνα τον Ιούλιο του 1995 τους θυμίζει τίποτα. Σίγουρα όχι!

Με την στάση τους απέδειξαν για μια ακόμα φορά την υποκρισία που διέπει το κλειστό club της Ελληνικής ψυχολογίας που ως επαγγελματικός κλάδος προτιμά, αντί να έρθει σε ρήξη με το σύστημα για να βοηθήσει τον άνθρωπο, αντίθετα να υιοθετεί έναν επιστημονικοφανή κομφορμισμό, ταυτολογώντας και ερμηνεύοντας ως «αποκλίνον» ό,τι δεν βρίσκεται εκτός του ορθού ιδεολογικού πλαισίου. **Είναι πασιφανές ότι η παρουσία αυτών των διάσημων τηλεψυχολόγων οι οποίοι είναι περισσότερο γνωστοί –όχι για το ακαδημαϊκό ή θεραπευτικό τους έργο– αλλά από την συμμετοχή τους στην τηλεόραση ότι αποτελούν μέρος ενός κοινού ιδεολογικού λόγου, όχι προς όφελος της κοινωνίας ή του ανθρώπου, αλλά του συστήματος!** Ας το σκεφτούνε καλά όλοι αυτοί οι τηλεοπτικοί δικαστές και οι επιστημονικοί τους συνεργοί, πόσο τους αναλογεί όταν ερμηνεύουν ως αλήθεια την ψευδή πραγματικότητα και πόσο συμμετέχουν ως πραγματικοί εγκληματίες σε αυτό το εικονικό έγκλημα. Γιατί μπροστά στα γενικότερα απάνθρωπα, ψυχωτικά κα αντικοινωνικά δρώμενα της καθημερινότητας του εξουσιαστικού κόσμου, προτιμούν να μην βλέπουν, να μην ακούνε αλλά εκ των υστέρων να φωνάζουν εκκωφαντικά από την τηλεόραση, προσφέροντας άλλοθι και αποενοχοποίηση των γενεσιουργών αιτιών.

Είναι καιρός οι ψυχολόγοι και γενικότερα, οι κοινωνικοί επιστήμονες να στρέψουν την πλάτη τους στο κατεστημένο και να πάψουν να αποτελούν μέρος αυτού. Να ασχοληθούν με τα προβλήματα του ανθρώπου και της κοινωνίας του και όχι με τον προσωπικό τους πλουτισμό, ή την επαγγελματική τους αναρρίχηση. Η περίπτωση του Άλεξ είναι κατά την γνώμη μου σταθμός για να αλλάξουν αρκετά πράγματα στον γενικότερο κλάδο της ψυχολογίας, αρκεί να το θέλουν οι φοιτητές ψυχολογίας που θα αποτελέσουν τις μελλοντικές γενιές συμβούλων, θεραπευτών, ερευνητών και ακαδημαϊκών, και φυσικά όχι μόνο γι' αυτό στον αγώνα τους ενάντια στο νόμο πλαίσιο τους συμπαραστεκόμαστε. Δεν αρκεί όμως μόνο αυτό, θα πρέπει να έρθει ολική ρήξη με την υπάρχουσα κατάσταση και προς αυτό θεωρώ ότι η κριτική ψυχολογία ως τάση έχει να συνεισφέρει πολλά, ενώ η ριζοσπαστικοποίηση της ψυχολογίας είναι ο μόνος δρόμος προς αυτή την κατεύθυνση.

Αργύρης Αργυριάδης

Εκπρόσωποι του λόμπι της βιοτεχνολογίας

Τις περισσότερες φορές όταν γίνεται αναφορά στη παρουσία των γενετικά τροποποιημένων τροφίμων περισσότερο λόγος γίνεται για τσουβάλια με μεταλλαγμένους σπόρους, επιμολύνσεις σε χωράφια και κοινοτικές οδηγίες. Ωστόσο τελευταία υπάρχει ένας φορέας που απροκάλυπτα έχει επωμιστεί τον ρόλο του υπεύθυνου εκπροσώπου των εταιρειών βιοτεχνολογίας. Ο φορέας αυτός δεν είναι παρά η εταιρεία **Bionova**, εκπρόσωπος του Ευρωπαϊκού λόμπι βιοτεχνολογίας EuropaBio στην Ελλάδα, που προπαγανδίζει και υποβοηθά με ποικίλα μέσα την εισαγωγή και εδραίωση της βιοτεχνολογίας και των "μεταλλαγμένων" στην Ελλάδα, με τη βαρβαρότητα που αυτά συνεπάγονται

Το λόμπι της βιοτεχνολογίας σε Αμερική και Ευρώπη

Το κυριότερο λόμπι γκρουπ της Βιοτεχνολογίας στην Αμερικάνικη ήπειρο είναι ο *Οργανισμός Βιομηχανιών της Βιοτεχνολογίας* (BIO) ο οποίος κάθε χρόνο διοργανώνει συνέδριο με σκοπό την προώθηση των επενδυτικών ευκαιριών και των δημοσίων σχέσεων των εταιρειών που συμμετέχουν. Το συνέδριο συναντά πάμπολλες αντιδράσεις, με αντι-συνέδρια και διαδηλώσεις να πραγματοποιούνται.
Αντίστοιχο λόμπι στην Ευρώπη είναι η EuropaBio που αυτό-προσδιορίζεται ως μη κερδοσκοπικός οργανισμός και η δράση της περιλαμβάνει "την προώθηση ενεργειών (lobbying) στα ανώτερα κέντρα λήψης αποφάσεων για τη δημιουργία ευνοϊκών νομοθετικών πλαισίων, την αφομοίωση της Βιοτεχνολογίας από τους Ευρωπαίους πολίτες και τη δημιουργία πλαισίου προβολής της στα Μ.Μ.Ε.
Αποκαλυπτικό για τον τρόπο δράσης της EuropaBio είναι το σκάνδαλο που είχε ξεσπάσει το 1997 όταν διέρρευσε η αναφορά της εταιρείας συμβούλων δημοσίων σχέσεων Burson Marsteller, που είχε αναλάβει να σχεδιάσει την στρατηγική δημιουργίας μιας αρεστής εικόνας για τα γ.τ. τρόφιμα στην Ευρώπη και περιελάμβανε μια σειρά πλαγίων τρόπων προώθησης που αν μη τι άλλο καταδείκνυαν και την επικινδυνότητα τους.

Οι εκπρόσωποι του λόμπι της Βιοτεχνολογίας στην Ελλάδα

Μέχρι και το 2002, οπότε και δημιουργήθηκε η Bionova (www.bionova.gr), δεν είχε υπάρξει στην Ελλάδα κάποια θεσμοθετημένη προσπάθεια επιρροής με τη μορφή λόμπι και οργανωμένης δημόσιας προπαγάνδας υπέρ της Βιοτεχνολογίας όπως υφίστανται στο εξωτερικό. Έτσι, τα τελευταία χρόνια η εταιρεία ανέπτυξε πολύπλευρη δράση ενεργώντας ως φερέφωνο της EuropaBio εκδίδοντας βιβλία και το περιοδικό BIO, προπαγανδίζοντας για θέματα βιοτεχνολογίας, την πραγματοποίηση του ετήσιου διεθνούς συνεδρίου Βιοτεχνολογίας και σεμιναρίων (www.igbf.gr) με καλεσμένους εντυπωσιακά πρόσωπα της επιστήμης και κυβερνητικούς εκπροσώπους, καθώς και την παροχή νομικών υπηρεσιών για την εξασφάλιση πατέντας και τον εντοπισμό υποψηφίων χρηματοδοτών.
Η ατζέντα της Bionova περιλαμβάνει συνοπτικά την προώθηση των "μεταλλαγμένων", τις βιοτεχνολογικές καινοτομίες σε ιατρική και βιολογία, το πατεντάρισμα γονιδιακού υλικού και συνεργασίες του επιχειρηματικού με τον ακαδημαϊκό κόσμο. Επιδιώκει έτσι, με προφάσεις επιστημονικής και κοινωνικής ανάπτυξης, να δημιουργήσει το κατάλληλο έδαφος για την αποδοχή των παραπάνω θεμάτων από την Πολιτεία, τον ακαδημαϊκό χώρο και τους πολίτες ανοίγοντας τον δρόμο για την αμετάκλητη επιβολή των βιοτεχνολογικών εταιρειών.

Οι στρατηγικές που ακολουθούν οι υπέρμαχοι της βιοτεχνολογίας εξελίσσονται πια με οξυδέρκεια, γι' αυτό ανάλογη πρέπει να είναι και η αντιμετώπισή τους. Στις 5-7 Οκτώβρη 2006 η Bionova συνεδριάζει και πάλι, στην Ελλάδα. Αυτό το γεγονός μπορεί να γίνει μια παραίνεση για την ανασύνταξη των κινημάτων που διαβλέπουν το πως η Βιοτεχνολογία δεν είναι παρά μια εξελιγμένη έκφανση της κυριαρχίας και του κέρδους. Η σημασία που αυτές οι έννοιες εμπεριέχουν κάνουν τους λόγους αντίστασης ακόμη πιο ουσιαστικούς.

Order 81

Διακίνηση και εμπορία γυναικών

Trafficking: big sales

Η παράνομη διακίνηση και εμπορία γυναικών (trafficking) συνδέεται άμεσα με τη σεξουαλική εκμετάλλευση. Εκτιμάται ότι είναι η μεγαλύτερη οικονομική επιχείρηση μετά το εμπόριο ναρκωτικών και όπλων.
Ο σύγχρονος καπιταλισμός έχει δημιουργήσει μικρομεσαίες επιχειρήσεις εκμετάλλευσης γυναικών που αναμφίβολα είναι μια σύγχρονη μορφή δουλεμπορίας που εξαπλώνεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Αναπαράγει κοινωνικά φαινόμενα όπως είναι η αναγκαστική πορνεία, το trafficking, η παιδοφιλία που όμως θέλει να μας τα παρουσιάζει ως βίαιες συμπεριφορές.
Το trafficking συνδέεται άμεσα με την οικονομική ανισότητα, τις μεταναστευτικές πολιτικές, την αναζήτηση σεξουαλικών υπηρεσιών, παράλληλα με την ανάπτυξη του σεξ.
Τα κυκλώματα του trafficking προτιμούν γυναίκες λόγω του ότι τα κέρδη από τη σεξουαλική εκμετάλλευση είναι μεγάλα και τα κυκλώματα δεν αφήνουν φυσικά εκτός πεδίου τα παιδιά.

Οι βασικοί άξονες στο ζήτημα του trafficking είναι:
1ον Το υπάρχον νομικό πλαίσιο το οποίο είναι ανεπαρκές και ελάχιστα εφαρμόζεται στην πράξη. Οι ποινές στις οποίες καταδικάζονται οι αυτουργοί είναι πολύ μικρές και μάλιστα εξαγοράσιμες τις περισσότερες φορές.

2ον Η ανάγκη κάλυψης ιατρικής και ψυχολογικής βοήθειας στα θύματα που έχουν υποστεί σωματική και ψυχολογική βία αλλά και εξάρτηση από διάφορες ουσίες.

3ον Ο ρόλος των ΜΜΕ. Οι υπηρεσίες της καταναγκαστικής πορνείας διαφημίζονται μέσω των ροζ αγγελιών, κέντρων μασάζ στα τηλεοπτικά μέσα και στα έντυπα. Η υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο. Από την μια μάχονται για τα ανθρώπινο δικαιώματα και ταυτόχρονα τα καταπατούν αφού μέσω των σποτ και των σελίδων τους εκμεταλλεύονται την εικόνα, το σώμα, τη φωνή της γυναίκας και την παρουσιάζουν ως αντικείμενο πόθου. Ταυτόχρονα εξοικειώνουν την κοινωνία και νομιμοποιούν στη συνείδηση των πολιτών την καταναγκαστική πορνεία.

4ον Η διεθνής κατάσταση. Σοβαρή αιτία του trafficking, και ως επέκταση της αναγκαστικής πορνείας, είναι το μοντέλο του καπιταλιστικού συστήματος (και όχι μόνο) που στηρίζεται στην οικονομική ανισότητα, τη φτώχεια, τη βία, τους πολέμους. Κύρια χαρακτηριστικά του είναι οι φυλετικές και ταξικές αντιθέσεις καθώς και ο ρόλος των γυναικών. Στα κυκλώματα trafficking έχουμε δει πολλές φορές να εμπλέκονται θεσμοθετημένα όργανα όπως συνοριοφύλακες, κρατικοί υπάλληλοι, αστυνομικοί που ενώ εμφανίζονται ως κυνηγοί παραβατικότητας φέρονται να εμπλέκονται και να κατηγορούνται ως προστάτες-μαστροποί.
Θεωρώ αναγκαίο να αναφερθώ στο άρθρο 13 που προβλέπει τη δυνατότητα αναστολής απέλασης αλλοδαπής, μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης, όταν καταγγέλλει ως θύμα κάποιο κύκλωμα. Κάτι για το οποίο οι αστυνομικές αρχές επιμελώς "ξεχνούν" να ενημερώνουν τα θύματα του trafficking.

Μουντιάλ στη Γερμανία

Όπως έχουν αναφέρει οι ειδικοί στο ποδόσφαιρο, αυτό είναι κατ' εξοχήν "πολιτικό άθλημα" όπου διακυβεύονται τεράστια οικονομικά ποσά αλλά και η ανθρώπινη αξιοπρέπεια.
Με την έναρξη του γερμανικού Μουντιάλ χιλιάδες γυναίκες ασκούν το επάγγελμα της πορνείας παρά τη θέλησή τους. «Εύκολο χρήμα με γρήγορο σεξ» είναι η επιδίωξη των σωματεμπόρων που επωφελούνται από τη μαζική παρουσία αντρών. Μετά από μια "αγχωτική ημέρα" μπορούν οι φίλαθλοι να ανακουφιστούν μέσω της βιομηχανίας του σεξ.
Εκατοντάδες σπίτια νοικιάστηκαν από τους μαστροπούς και χρησιμοποιούνται ως οίκοι ανοχής. Και όλα αυτά με τη σύμφωνη γνώμη του γερμανικού κράτους (όπως έγινε και στην Αθήνα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004), αφού έχουν οριοθετηθεί οι χώροι στους οποίους λειτουργούν.
Ενημερωτικά φυλλάδια που μοιράζονται στη Γερμανία από γυναικείες οργανώσεις αναφέρουν ότι οι γυναίκες της καταναγκαστικής πορνείας είναι φοβισμένες, κλαίνε, δεν απαιτούν τη χρήση προφυλακτικού όπως κάνουν οι επαγγελματίες ιερόδουλες, δεν εισπράττουν οι ίδιες το ποσό της αμοιβής τους.
Θύμα trafficking αλλά και βιασμού από τα δώδεκά της υπήρξε 16χρονή που σε ένα ποίημά της λέει:

«...Κατέληξα σε σάουνες και λέσχες
ένα παιχνίδι στα χέρια αχρείων.
Είμαι ζωντανή και ακόμα υποφέρω
νοιώθω τα χρόνια επάνω μου να βαραίνουν.
Τα θυμάμαι σαν βάσανο, τα κορμιά
που με έχουν αγγίξει.
Όταν ξυπνάω από τους εφιάλτες μου
νοιώθω σα να μ' έχουν στοιχειώσει...»

Όσο η εξαθλίωση κι η παντελής απουσία προοπτικής για τους ανθρώπους θα βασιλεύει, το εμπόριο εκμετάλλευσης των ανθρώπων θα κάνει χρυσές δουλειές.

Μάγδα Μάντζου

San Salvador Attenco, Oaxaca και εκλογές

Η Άλλη Καμπάνια –Ιούνης 2006

Αποσπάσματα ανταπόκρισης από συντρόφους που βρίσκονται στο Μεξικό για τα όσα συμβαίνουν εκεί στα πλαίσια της ΑΛΛΗΣ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ αλλά και του κινήματος γενικότερα. Το κείμενο επεξεργάστηκαν οι σύντροφοι/ες από το περιοδικό TERMINAL119 και μπορεί να το βρει κανείς μαζί με άλλα κείμενα για τους Ζαπατίστας στο δικτυακό τόπο www.terminal119.gr/zapatistas

Η «**επιχείρηση εκκαθάρισης**» της αστυνομίας από τα ανατρεπτικά στοιχεία που ρεζιλεύουν τόσα χρόνια το κράτος και την κυβέρνηση ματαιώνοντας τα σχέδια των ευρωπαίων και Αμερικανών μεγαλο-επενδυτών στο San Salvador Attenco ήταν από τις πιο άγριες που είχε γνωρίσει το Μεξικό και ο κόσμος. Σεξουαλικά βασανιστήρια, βιασμοί, σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια, ξυλοδαρμοί, συλλήψεις, καταπάτηση των δικαιωμάτων των συλληφθέντων (έλλειψη επικοινωνίας, προκλητικές παρενοχλήσεις από φύλακες και κυρίως πλήρης απουσία ιατρο-φαρμακευτικής μέριμνας στους τραυματίες κρατούμενους).

Από τις πιο παράλογες συλλήψεις ήταν αυτή του Arnulfo Pacheco Cervantes, 55 ετών, παραπληγικού, που βρίσκεται στη φυλακή του Santiaguito κατηγορούμενος για απαγωγή. Αστυνομικός τον υπέδειξε ως έναν από τους αρχηγούς της επίθεσης εναντίον των αστυνομικών, που *«έδινε διαταγές και έκανε υποδείξεις στους συγκεντρωμένους»*. Βέβαια, λόγω της ασθένειάς του όχι μόνο δεν μπορεί να περπατήσει, αλλά δεν μπορεί και να μιλήσει ή αρθρώνει ακατάληπτες λέξεις στην προσπάθεια του να επικοινωνήσει. Αντίστοιχη περίπτωση είναι αυτή του Jorge Armando Aguilar Ramirez, 23 ετών. Συνελήφθη κατά τη διάρκεια της εισβολής της αστυνομίας και κρατείται στη φυλακή του Santiaguito. Πάσχει από νοητική καθυστέρηση.

Στο μεταξύ οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται. Στις αρχές Ιούνη πραγματοποιήθηκε πορεία συγγενών κατοίκων του Atenco, του FPDT και με τη συμμετοχή 10 οργανώσεων φοιτητών, δασκάλων, μαθητών και εργαζομένων από την Oaxaca, το Michoacan και την πολιτεία του Μεξικό, η οποία ξεκίνησε από το Atenco και κατέληξε στην έδρα της πολιτειακής κυβέρνησης, στην Toluca. Φθάνοντας στο κυβερνείο οι διαδηλωτές φωνάζοντας «Δολοφόνοι, βιαστές» βρήκαν τις πόρτες κλειστές. Από τα μεγάφωνα ακούγεται η περήφανη φωνή της καταζητούμενης America del Valle να λέει *«Δε θα αφήσω να με φυλακίσουν, δεν πρόκειται να παραδοθώ. Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι με όλες μου τις δυνάμεις απ'' όπου και αν βρίσκομαι»*. Μέσα από το μαγνητοφωνημένο μήνυμα της καλεί τους συγκεντρωμένους (και όχι μόνο), να συνεχίσουν τον αγώνα για δικαιοσύνη. *«Σαν γυναίκες, με τη λέξη αξιοπρέπεια ως πρώτο μας όνομα, θέλουμε να ξέρετε ότι θα αγωνιζόμαστε αδιάκοπα ώστε αυτές οι επιθέσεις να μη μείνουν ατιμώρητες, γιατί αυτό που έκαναν δεν ήταν μόνο ταπεινωτικό· προσπάθησαν να μας ξεριζώσουν τη ζωή. Ούτε με το να θυσιάσουν 8 ή 40 αστυνομικούς πρόκειται να πληρώσουν για την ατιμία τους. Δε θα σταματήσουμε μέχρι να πέσουν οι πραγματικοί υπεύθυνοι που ισοπέδωσαν σπίτια ή πραγματοποίησαν βιασμούς, ξυλοδαρμούς και χτυπήματα»*.

Στις 4 Ιουνίου, με τη συμπλήρωση ενός μήνα από την αστυνομική εισβολή, κάτοικοι του δήμου, κυρίως γυναίκες , παιδιά και ηλικιωμένοι, πραγματοποίησαν πορεία από το Atenco προς τις γειτονικές κοινότητες. Κατά τη διάρκεια της πορείας, περνώντας από τα σπίτια αυτών που διευκόλυναν το έργο των μπάτσων υποδεικνύοντας τα σπίτια των μελών και συμπαθούντων του FPDT (ο ένας από τους οποίους μάλιστα ήταν θείος του δολοφονημένου 14χρονου Javier), οι διαδηλωτές εξοργισμένοι, κουνώντας απειλητικά τις ματσέτες, αρχίζουν να φωνάζουν *«Καταδότες! Καταδότες!»*. Παράλληλα, το FPDT πραγματοποίησε πορεία στις κοινότητες Magdalena Panoaya και San Miguel Tocuila του Texcoco με το σύνθημα *«Δεν είμαστε όλοι, λείπουν οι κρατούμενοι!»*. Και οι δύο πορείες κατέληξαν στο αμφιθέατρο Emiliano Zapata του Atenco όπου πραγματοποιήθηκε εκδήλωση και συνέλευση.

Στο μεταξύ, η συνταγματάρχης Aurora του ERPI (Επαναστατικού Στρατού του Εξεγερμένου Λαού), αντάρτικου στρατού του Guerrero που δημιουργήθηκε μετά τη διάσπαση του άλλου αντάρτικου της πολιτείας, του EPR, και μέλος της Άλλης Καμπάνιας και της Έκτης Διακήρυξης, έχει ξεκινήσει απεργία πείνας από τη φυλακή Chiconautla όπου κρατείται απαιτώντας την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων του Atenco, την ακύρωση των ενταλμάτων σύλληψης εναντίον των μελών του FPDT και την τιμωρία των υπευθύνων των βιασμών και των βασανιστηρίων. Η κατά κόσμο Gloria Arenas μαζί με το σύζυγό της, Jacobo Silva Morales, κρατούμενο στις φυλακές της La Palma, έχουν καταδικαστεί σε 51 χρόνια φυλάκισης χωρίς να έχουν κανένα δικαίωμα μείωσης της ποινής. Υιοθετώντας το σύνθημα *«Αυτό που κάνουν σε έναν, το κάνουν σε όλους»* δε διστάζει να ξεκινήσει απεργία πείνας, παρά την ευαίσθητη κατάσταση της υγείας της, *«βάζοντας το δικό της πετραδάκι»* στον αγώνα, εκφράζοντας έτσι την αλληλεγγύη της στις γυναίκες κρατούμενες που υπέστησαν σεξουαλικά βασανιστήρια και την ευγνωμοσύνη της στους κατοίκους του Atenco για την υποστήριξη που της προσέφεραν επί χρόνια. Η Gloria Aurora, σε τηλεφωνική συνέντευξη της στην εφημερίδα Jornada, χαρακτηρίζει τις φυλακές του Santiaguito και κυρίως της La Palma «φέρετρο». Η Gloria Arenas έχει γνωρίσει καλά τι σημαίνει εκδικητικότητα του κράτους. Κατά τη διάρκεια της ανάκρισής της υπέστη τέτοιας μορφής βασανιστήρια που, σύμφωνα και με το αποδεικτικό υλικό και τα στοιχεία που είχε προσκομίσει ο ΟΗΕ, κανονικά θα έπρεπε η δίκη της να κηρυχθεί άκυρη. Τα στοιχεία αυτά βέβαια αγνοήθηκαν εντελώς από τις δικαστικές αρχές. Αργότερα της απαγορεύθηκε η μεταφορά στο Εθνικό Ινστιτούτο Καρκινολογίας προκειμένου να εξεταστεί (τον προηγούμενο χρόνο είχε υποβληθεί σε εγχείρηση αφαίρεσης κακοήθη όγκου στο στήθος) ως αντίποινα για την απεργία πείνας που είχε πραγματοποιήσει. Η Gloria Arenas δηλώνει μέλος της Άλλης Εκστρατείας *«με όποιες συνέπειες μπορεί να έχει κάτι τέτοιο... Το κανάλι για τους λαϊκούς αγώνες μέσω του ειρηνικού δρόμου προσφέρεται στην Άλλη Καμπάνια»*. Συνεχίζει λέγοντας ότι αν το κράτος συνεχίσει αυτή την κατασταλτική τακτική και δεν αποδώσει δικαιοσύνη, θα οδηγήσει στη νομιμοποίηση του ένοπλου αγώνα. *«Δεν κάνω κάλεσμα για ένοπλο αγώνα. Εγώ είμαι μέλος της Άλλης Καμπάνιας και είμαι πεισμένη ότι, στις παρούσες συνθήκες, αυτό το κίνημα είναι η μοναδική εναλλακτική. Είναι πολύ σημαντικό να πούμε ότι η Ζαπατίστικη Άλλη Καμπάνια είναι μια πρωτοβουλία πολύ ευρεία που επιμένει στην ειρηνική επιλογή. Δεν έπεσε στην πρόκληση. Και μιλάω ως πρώην μαχητής μιας πολιτικο-στρατιωτικής οργάνωσης»*.

Στις 19 Ιουνίου στις αίθουσες ακρόασης των φυλακών του Santiaguito, μέλη της Άλλης Καμπάνιας, συγγενείς και σύντροφοι των κρατουμένων πραγματοποίησαν συγκέντρωση αλληλεγγύης. Καίγοντας τα εκλογικά τους βιβλιάρια έκαναν κριτική στο πολιτικό σύστημα της χώρας, τα πολιτικά κόμματα, απορρίπτοντας την *«φάρσα των εκλογών της 2ας Ιουλίου»*. *«Τα πολιτικά κόμματα και οι υποψήφιοί τους είναι συνένοχοι για την καταστολή»* λέει ένας σύντροφος που βρίσκεται εδώ και πάνω από ένα μήνα στις σκηνές που έχουν στηθεί έξω από τις φυλακές του Santiaguito. Συνθήματα όπως *«Cesar κράτα, ο λαός ξεσηκώνεται!»*, που επαναλαμβάνονται για κάθε έναν από τους κρατούμενους, δονούν τις φυλακές.

Οι συνδικαλιστές της Άλλης Καμπάνιας μετά από συνέλευση αποφάσισαν να συμμετάσχουν στις κινητοποιήσεις για την απελευθέρωση των κρατουμένων που θα πραγματοποιηθούν στις 2 Ιουλίου, ημέρα εκλογών, στην πόλη του Μεξικό. Δηλώνοντας ότι η ψήφος *«δεν είναι επιλογή για τους εργαζομένους»* αφού *«κανένας από τους υποψηφίους δεν μπορεί να δώσει λύσεις στα αιτήματα της εργατικής τάξης της χώρας»*.

Λίγα λόγια για τις κινητοποιήσεις των δασκάλων της Oaxaca

Στις 17 Ιούνη η πόλη της Oaxaca καταλήφθηκε κυριολεκτικά από εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές (πάνω από 300 χιλιάδες), απεργούς δασκάλους, εργαζομένους, ιθαγενείς, αγρότες, γονείς, καθηγητές, φοιτητές, ομάδες και οργανώσεις της Άλλης Καμπάνιας, αναρχικούς, punks, πολιτικές οργανώσεις, περιβαλλοντολογικές, ανθρωπίνων δικαιωμάτων ακόμα και μέλη βάσης του PRD (μια και οι βουλευτές του κόμματος αυτού αποφάσισαν να μη στηρίξουν τον αγώνα των δασκάλων). Μια ολόκληρη πόλη, μια ολόκληρη πολιτεία συμμετέχει στο κίνημα των δασκάλων, το οποίο έχει προχωρήσει πέρα από τη διεκδίκηση των στενών συντεχνιακών του αιτημάτων και έχει γίνει πιο πολιτικό. Η άγρια καταστολή που δέχτηκε, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που ανέμενε ο κυβερνήτης Ulises Ruiz όταν έδινε τη διαταγή για εκκένωση της πόλης από τους απεργούς. Στο αίτημα να παραιτηθεί ο κυβερνήτης ενώθηκαν ομάδες, οργανώσεις, άτομα, κοινότητες ολόκληρες που μέχρι τότε αγωνίζονταν μόνες και διασπασμένες. Όλοι έχουν γνωρίσει την καταστολή του κράτους στις κοινότητες, στα στέκια, στους χώρους που κινούνται και δουλεύουν. *«Υπάρχουν πάρα πολλοί κρατούμενοι, που κατηγορούνται, υποτίθεται, για αδικήματα κοινού ποινικού δικαίου, στην πραγματικότητα όμως είναι πολιτικοί»*. Παντού γίνονται συνελεύσεις δασκάλων, φοιτητών, αγροτών. Παρά τους φόβους πολλών για συμφωνίες κάτω από το τραπέζι μεταξύ συνδικαλιστών και κυβέρνησης, κάτι που η ηγεσία του συνδικαλιστικού οργάνου των δασκάλων συνήθιζε να κάνει τα προηγούμενα χρόνια, αυτή τη φορά κάτι τέτοιο φαίνεται αρκετά δύσκολο. *«Το κίνημα πια δεν ελέγχεται από τον γενικό γραμματέα του συνδικάτου»*, δηλώνει ένας απεργός. Στις 18 Ιουνίου ανακοινώνεται η συγκρότηση Λαϊκής Συνέλευσης και πραγματοποιείται σε ένα χώρο-σύμβολο του αγώνα των δασκάλων, τη νομική σχολή του Αυτόνομου Πανεπιστημίου Benito Juarez της Oaxaca, το οποίο τη νύχτα της αστυνομικής επίθεσης βομβαρδίστηκε κυριολεκτικά με δακρυγόνα από ελικόπτερο της αστυνομίας.

Στις 22 Ιούνη πραγματοποιείται αντι-πορεία των επιχειρηματιών της πόλης και των υψηλόβαθμων υπαλλήλων της πολιτειακής κυβέρνησης, καθώς και του PRI. Πολλοί εργαζόμενοι σε υπηρεσίες δήμων, σε δημόσιους οργανισμούς και επιχειρήσεις πιέζονται από τους προϊσταμένους τους και τα αφεντικά τους να συμμετάσχουν στην πορεία του PRI από διάφορους δήμους και κοινότητες της Oaxaca και γειτονικών πολιτειών, όπως της Veracruz, της Puebla κτλ. Οι δάσκαλοι βρίσκονται σε κόκκινο συναγερμό. Κλείνουν όλους τους δρόμους που οδηγούν στην πόλη εμποδίζοντας σε πάνω από εκατό λεωφορεία την είσοδο. Σε πολλές περιοχές γίνονται συγκρούσεις. Στο San Gabriel Mixtepec ο δήμαρχος της Nopala πυροβολεί εναντίον των απεργών ενώ στην Pochutla τραυματίζεται κατά τη διάρκεια συγκρούσεων ένας διευθυντής δημοτικού σχολείου. Στο Tuxtepec δάσκαλοι και κάτοικοι καταλαμβάνουν 2 αποθήκες του PRI με τρόφιμα και υλικά που χρησίμευαν για την εξαγορά ψήφων και τα οποία μοιράστηκαν στο λαό. Στο Atempa και το Tequisitlan οι δάσκαλοι εμπόδισαν τη διέλευση κομβόι λεωφορείων με επικεφαλής την υποψήφια βουλευτίνα Agustina Acevedo, την οποία κράτησαν για αρκετές ώρες. Η Acevedo, προηγουμένως, είχε δώσει εντολή σε αστυνομικούς με πολιτικά να επιτεθούν στους δασκάλους, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν 30 άτομα.

Συνεχίζεται...

Κίνα:
έμπορος όπλων...

Μπορεί ο Πούτιν να συναντιέται με εκπροσώπους των ΜΚΟ στη Ρωσία, στη σκιά της συνάντησης της G8, μήπως και «μακιγιάρει» λίγο το άγριο πρόσωπο της ρωσικής εξουσίας, η κινεζική όμως δεν «μασάει» από τέτοιες κινήσεις. Και δεν ιδρώνει με τις αναφορές της Διεθνούς Αμνηστίας που τη χαρακτηρίζουν ένα «από τους πλέον ανεύθυνους και μυστικοπαθείς εξαγωγείς όπλων». Σύμφωνα με τα συμπεράσματα της Αμνηστίας, οι καλύτεροι πελάτες των κινεζικών όπλων είναι αφρικανικές χώρες στις οποίες μαίνονται πόλεμοι, όπως στην επαρχία Νταρφούρ που ο «εμφύλιος» έχει κοστίσει το θάνατο σε πάνω από 250.000 ανθρώπους ενώ σε περισσότερα από 2,5 εκατομμύρια ανέρχονται οι εκτοπισμένοι από το Φεβρουάριο του 2003.

Βεβαίως μια άλλη μεγάλη τροφοδότης όπλων στην Αφρική είναι η Αγγλία, αλλά αυτό είναι άλλη παλιά ιστορία.

... και φτηνά χέρια

Μπορεί οι τρομερές βροχοπτώσεις που έπληξαν τη χώρα να έχουν προκαλέσει το θάνατο σε πάνω από100 ανθρώπους και πολύ περισσότεροι από μισό εκατομμύριο να έχουν εγκαταλείψει τα εδάφη τους, αυτό όμως απασχολεί αποκλειστικά τους ίδιους.

Αποτελεί μια από τις δύο ελκυστικότερες χώρες για τους «επενδυτές» ανά τον κόσμο, σύμφωνα με με έρευνα του γαλλικού τμήματος του «ελεγκτικού οίκου Ernst & Young», ενώ σύμφωνα με έρευνες από διάφορες εταιρίες δημοσκοπήσεων (Ίδρυμα Μπέρτελσμαν, εταιρείες Gallup και TNS Emnid) εκτιμάται ότι την επόμενη δεκαετία θα διεκδικήσει την πρωτοκαθεδρία από τις ΗΠΑ.

Πρόβλεψη εντελώς «φυσιολογική» στο βαθμό που ο κινεζικός μισθός δεν ξεπερνά τα 50 δολάρια, ενώ η ραγδαία αύξηση της ανεργίας επιβαρύνει την κατάσταση.

«…Στην πραγματικότητα όσο πιο βαθιά εισχωρεί η Κίνα στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, τόσο θα ενισχύονται η ανισότητα και θα παρεμποδίζεται η καταπολέμηση της φτώχειας. Η Κίνα επιχειρεί να φθάσει στην επιτυχία, εφαρμόζοντας συνθήκες δουλείας στα εργοστάσια εκμεταλλευόμενη φθηνά εργατικά χέρια, ανθρώπων που δεν έχουν καμία δυνατότητα εκπροσώπησης. Οι άνθρωποι πίσω από το «ρηχό» κινέζικο θαύμα εργάζονται 60-70 ώρες την εβδομάδα, ζουν σε κοιτώνες 16 ατόμων, κερδίζουν λιγότερα από 44 δολάρια το μήνα και αντιμετωπίζουν το ενδεχόμενο απόλυσης εάν τραυματιστούν κατά την ώρα εργασίας.

Και το προβλεπόμενο μέλλον δεν θα είναι καλύτερο. Ακόμη και γι' αυτούς που έχουν δουλειά, οι συνθήκες εργασίας και οι μισθοί θα κρατηθούν χαμηλά λόγω εσωτερικών πιέσεων, των ολοένα και χαμηλότερων τιμών των εξαγόμενων προϊόντων και ενός νομίσματος που θα ενισχύεται συνεχώς. Λόγω της τάσης αλυσίδων όπως το Wal Mart, που εμμένουν να πληρώνουν με τις χαμηλότερες δυνατές τιμές τούς προμηθευτές τους, η πίεση θα αυξηθεί για τους εργάτες της Κίνας. Επιπροσθέτως η Κίνα θα πρέπει να δημιουργήσει έως και 300 εκατ. νέες θέσεις εργασίας μέσα στην επόμενη δεκαετία για να εμποδίσει την άνοδο της ανεργίας. Επιγραφή-προειδοποίηση στον τοίχο εργοστασίου στη νότια Κίνα υπενθυμίζει στους εργάτες: «Εάν δεν εργαστείτε σκληρά σήμερα, αύριο θα πρέπει να ψάξετε σκληρότερα για να βρείτε νέα δουλειά»

…Οι στατιστικές για εργασιακά ζητήματα όπως η απασχόληση και οι συλλογικές διαμαρτυρίες εργαζομένων, αποτελούν κρατικά μυστικά ενώ η δράση των ανεξάρτητων εργαζομένων αντιμετωπίζεται ως απειλή για την εθνική ασφάλεια…»

Γκάι Ράιντερ (γενικός γραμματέας της Διεθνούς Ομοσπονδίας Ανεξάρτητων Εμπορικών Συνδικάτων, που εκπροσωπεί περισσότερους από 145 εκατ. εργαζόμενους σε 154 χώρες)

GLOBAL VIEWPOINT - ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Παλαιστίνη

Από τις βόμβες που έπληξαν το ισλαμικό πανεπιστήμιο (φωτό από indymedia.gr)

Σε μεγάλη έξαψη οι χώρες του αραβικού κόσμου. Στην αιματηρή επίθεση του Ισραήλ ενάντια στους παλαιστίνιους, επίθεση που έχει ξεκάθαρα τη μορφή ανοιχτού πολέμου, οι ισλαμικές οργανώσεις απαντούν με ρουκέτες και επιθέσεις, ενώ σε πάρα πολλές χώρες (Τεχεράνη, Μαυριτανία, κ.α.) γίνονται διαδηλώσεις πολλών χιλιάδων, ενάντια στη γενοκτονία των παλαιστινίων που και πάλι συντελείται.

Στο μεταξύ στο Αφγανιστάν οι επιθέσεις των ισλαμιστών έχουν πολλαπλασιαστεί και είναι πολύνεκρες.

Κούβα:
προαναγγελθείς θάνατος

Μπορεί η αμερικανική κυβέρνηση να "μην έχει χρήματα για την κοινωνική πρόνοια", αλλά για το Ιράκ, για την εξυπηρέτηση των ανά τον κόσμο συμφερόντων των πολυεθνικών, για την οικονομική στήριξη των πυρηνικών και για την κατάπνιξη κάθε αντίθετης φωνής πάντα έβρισκε. Γι' αυτό πληρώνεται άλλωστε.

80 εκατομμύρια δολάρια προετοιμάζεται να πληρώσει τα επόμενα δύο χρόνια για να "στηρίξει" (sic!) την αντιπολίτευση στην Κούβα. Ο Φιντέλ Κάστρο γέρασε πολύ και οι αμερικανοί ελπίζουν πια στο φυσικό του θάνατο, αφού δεν κατάφεραν μέχρι τώρα τον τεχνητό. Η "αλλαγή" εξουσίας μπορεί να χρειαστεί ανά πάσα στιγμή, να μη βρεθούν απροετοίμαστοι!

Το κατάλληλο πρόσωπο στην κατάλληλη θέση! Η Κοντολίζα Ράις είναι επικεφαλής της "Επιτροπής Βοήθειας προς την Ελεύθερη Κούβα" η οποία συστήθηκε στην Αμερική πριν από τρία χρόνια ακριβώς γι' αυτό το σκοπό (χάρις στους αμερικανούς ειδικούς της επικοινωνίας, οι λέξεις δεν έχουν πια κανένα νόημα κι οι πιο εγκληματικές πρακτικές μπορούν να ονομάζονται "αλληλεγγύη", "βοήθεια", "στήριξη" και άλλα θηλυκά ουσιαστικά, πλήρη νοήματος άλλοτε).

Τα χρήματα μπορεί να φανταστεί κανείς σε ποιους και για ποιό θεάρεστο σκοπό θα διατεθούν. Μπορεί επίσης να φανταστεί πως θα υπάρξουν αρκετοί καλοθελητές στη φτωχή χώρα για να τα εισπράξουν.

Κάτι πάει να χαλάσει ο Τσάβες με τη στήριξη της Κούβας από τη Βενεζουέλα, αλλά θα έρθει και η ώρα που θ' ασχοληθούν μαζί του. Στο μεταξύ, απλώς "δυσκολεύει" τα πράγματα, καθώς ενώ φαινόταν πως θα τη βγάλουν "φτηνά", τώρα απλά θα χρειαστεί να πληρώσουν περισσότερα.

Είναι και η βάση του Guadanamo δίπλα, που πρέπει πάση θυσία να προφυλαχθεί, γιατί θα τους είναι πολύ χρήσιμη κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας αλλαγής εξουσίας... Guadanamera...!

Τουρκία:
κατασκευάζοντας φυλακισμένους...

Σύμφωνα με το πρακτορείο Anadolu , με φυλάκιση έως και έξι χρόνια κινδυνεύουν τρεις τούρκοι που εξέδοσαν στην τουρκική γλώσσα το γνωστό βιβλίο του Νόαμ Τσόμσκυ *"Κατασκευάζοντας Συναίνεση: : Η Πολιτική Οικονομία των Μαζικών Μέσων Ενημέρωσης»*.

Είναι οι Φατίχ Τας, εκδότης στην Aram Publishing, ο Ομέρ Φαρούκ Κουρχάν και ο Λουτφί Ταϊλάν Τοσούν. Κατηγορούνται επίσης για «υποκίνηση διχασμού μεταξύ κοινωνικών τάξεων, φυλών, θρησκειών, δογμάτων και περιοχών».

Στο ενδεχόμενο καταδίκης τους αντιμετωπίζουν ποινές από 18 μήνες μέχρι έξι χρόνια.

«Αν στην πραγματικότητα οι άνθρωποι είναι απείρως εύπλαστοι, τελείως πλαστικά όντα, χωρίς έμφυτες νοητικές δομές και χωρίς εγγενείς ανάγκες πολιτισμικού ή κοινωνικού χαρακτήρα, τότε είναι κατάλληλα υποκείμενα για τη «διαμόρφωση της συμπεριφοράς» από την κεντρική εξουσία, από τον διευθυντή επιχειρήσεων, από τον τεχνοκράτη ή από την κεντρική επιτροπή. Όσοι έχουν κάποια εμπιστοσύνη στο ανθρώπινο είδος θα ελπίσουν ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι και θα προσπαθήσουν αν ανακαλύψουν τα εγγενή ανθρώπινα χαρακτηριστικά που παρέχουν το πλαίσιο για διανοητική ανάπτυξη, για την ανάπτυξη της ηθικής συνειδητοποίησης, για πολιτισμικά επιτεύγματα και για συμμετοχή σε μια ελεύθερη κοινότητα…Μου φαίνεται ότι πρέπει να απομακρυνθούμε με οξύ και ριζικό τρόπο από το μεγάλο κομμάτι της μοντέρνας κοινωνικής επιστήμης και της επιστήμης της συμπεριφοράς, αν είναι να κινηθούμε προς μια βαθύτερη κατανόηση αυτών των ζητημάτων…»

Από το βιβλίο του (και για τον) Νόαμ Τσόμσκυ «Κατασκευάζοντας συναίνεση» που κυκλοφόρησε στην Ελλάδα το 1997, εκδ. «Παρατηρητής»

Συνέντευξη με τον Pierre Cordelier

Το «δίκτυο για μιαν εκπαίδευση χωρίς σύνορα»

Μέρος 1ο

Αν και γι' αυτό το τεύχος είχαμε προγραμματίσει να παρουσιάσουμε τις σημαντικότερες στιγμές του κινήματος των «χωρίς χαρτιά», αποφασίσαμε, λόγω της επικαιρότητας, να παρουσιάσουμε το RESF[1] (δίκτυο για μια εκπαίδευση χωρίς σύνορα), το οποίο ασχολείται με τις απελάσεις μαθητών. Μας μιλάει ο Pierre Cordelier: συνταξιούχος καθηγητής, ελευθεριακός συνδικαλιστής, γράφει στο ανεξάρτητο αριστερό περιοδικό *Emancipation* και συμμετείχε στο RESF από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας του.

Β: *Ας ξεκινήσουμε από τη γέννηση του δικτύου: πότε, γιατί και από ποιόν δημιουργήθηκε;*

Ρ: Πότε: Η ημερομηνία γεννήσεως είναι η 26η Ιουνίου του 2004, δύο χρόνια ακριβώς από σήμερα. Γεννήθηκε μέσα από τη διαδικασία συνειδητοποίησης των ήδη δραστηριοποιημένων δασκάλων που από καιρό μέσα στην εργασία τους παρεμβαίναν στα προβλήματα της μετανάστευσης και των μαθητών τους. Για παράδειγμα, εδώ, σ' αυτή την γειτονιά, δουλέψαμε για χρόνια ολόκληρα στα θέματα της στέγασης των μεταναστών. Πολλές οικογένειες μαθητών μας κατοικούσαν σε καταλήψεις στέγης, σε κάτι τρώγλες δηλαδή, όπου ζούσαν υπό τον φόβο εξώσεων και με το πρόβλημα του σατουρνισμού[2].

Β: *Δηλαδή στη βάση του κινήματος ήταν καθηγητές;*

Ρ: Ναι, στη βάση ήταν κάποιοι καθηγητές που είχαν ήδη εμπειρία σε αυτά τα προβλήματα δουλεύοντας στα λύκεια τους. Βρισκόμασταν στις πορείες και μέσα από τις συζητήσεις μας αντιληφθήκαμε ότι κάθε φορά που υπήρχε ο κίνδυνος απέλασης ενός ενήλικα νέου, υπήρχε μια έντονη κινητοποίηση της σχολικής κοινότητας. Δηλαδή οι καθηγητές, οι γονείς και οι ίδιοι οι μαθητές υποστήριζαν τους φίλους τους. Ωστόσο, ενώ η αλληλεγγύη αυτή ήταν πολύ έντονη, περιοριζόταν στην πόλη, άντε και στην περιφέρεια. Έτσι λοιπόν, εμείς οι καθηγητές που αγωνιζόμασταν με τους μετανάστες από καιρό, αντιληφθήκαμε ότι αυτό το φαινόμενο υπήρχε σε όλη την Γαλλία. Όχι μόνο στις μεγάλες πόλεις αλλά συχνά και στις μικρές ή ακόμα και στα χωριά. Η ιδέα του δικτύου λοιπόν, είχε δύο στόχους: από τη μια να κάνει γνωστό αυτό το σκάνδαλο σε εθνικό επίπεδο και από την άλλη...

Β: *Μας είπες πως το δίκτυο γεννήθηκε εδώ από την πρωτοβουλία συνδικαλιστών που γνωρίζονταν ήδη μεταξύ τους. Αλλά τα πράγματα ήταν έτσι και στην επαρχία;*

Ρ: Ναι, έτσι ήταν. Υπάρχουν παντού μικρές ομάδες ανθρώπων που ήταν σε διάφορες συλλογικότητες και συνδικάτα και που γνωρίζονται γιατί δουλεύουν μαζί σε αυτά τα προβλήματα. Αλλά συνεχίζω. Ο στόχος ήταν από τη μια να φέρουμε το πρόβλημα αυτό στο προσκήνιο σε εθνικό επίπεδο και από την άλλη να εξασφαλίσουμε πρακτικά την προστασία των καταδιωκόμενων μεταναστών. Η κινητοποίηση ξεκίνησε λοιπόν, από τα λύκεια και τους ενήλικες νέους. Και μετά προστέθηκαν και οι οργανώσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όπως το Gisti[3] που κινητοποιήθηκε άμεσα σε αυτό το ζήτημα. Αντιληφθήκαμε τότε, σε ένα δεύτερο χρόνο, πως οι μικροί, οι κάτω των 18 ετών, δεν είχαν καμία προστασία. Αυτό σημαίνει ότι τα πιτσιρίκια μπορούσαν να βρεθούν σε κέντρα κράτησης και ότι οι αστυνομικοί έρχονταν να τα συλλάβουν στο σχολείο. Αυτό ήταν απαράδεκτο. Για την γαλλική κοινωνία αυτό το γεγονός θυμίζει άλλες εποχές. Θυμίζει τις μαζικές συλλήψεις της 16ης Ιουλίου του 1942, όταν η γαλλική αστυνομία ήρθε να συλλάβει και να μεταφέρει τα παιδιά των Εβραίων. Οι καταστάσεις είναι σίγουρα πολύ διαφορετικές, αλλά υπάρχουν ομοιότητες τουλάχιστον ενοχλητικές. Λοιπόν, νομίζω ότι... ! Εδώ βρισκόμαστε στα γραφεία της επιτροπής AMEJD (Οργάνωση για την Μνήμη των Μετατοπισμένων Εβραιόπουλων), οργάνωση στην οποία είμαι μέλος και που δουλεύει εδώ και 8 χρόνια πάνω στην μετατόπιση των εβραίων μαθητών. Η οργάνωση κατέγραψε τη μετατόπιση 82 μαθητών από το σχολείο όπου δούλευα και 143 από το διπλανό. Κάναμε αυτή την καταγραφή από τη μια για να υπενθυμίσουμε τα γεγονότα, να υπενθυμίσουμε σε αυτή την γειτονιά μεταναστών ποια είναι η μνήμη της, και από την άλλη για να μιλήσουμε για τα σημερινά προβλήματα του ρατσισμού και της συμβίωσης.

Β: *Αυτό που διαφοροποίησε αυτό το κίνημα ήταν η συμμετοχή των μη «στρατευμένων». Γιατί και πως υπήρξε αυτή η διεύρυνση και ποια ήταν η σχέση ανάμεσα στους «στρατευμένους» και τους μη «στρατευμένους»;*

Ρ: Αυτό ήταν η ευχάριστη έκπληξη γιατί αν συμμετείχαν μόνο τα «στρατευμένα» μέλη δεν θα είχαμε τα ίδια αποτελέσματα. Υπήρξε μια μαζική κινητοποίηση γιατί μιλάμε για νέους, για παιδιά. Είδαμε να καταφθάνουν καθηγητές που ούτε συνδικαλιστές ήταν, ούτε ενδιαφέρονταν για τους "χωρίς χαρτιά" αφού για αυτούς αυτά ήταν ιστορίες που βλέπουμε μόνο στις εφημερίδες και στην τηλεόραση. Εδώ όμως, υπήρχε μια άλλη διάσταση, γιατί επρόκειτο για τους μαθητές τους. Υπήρχε ένα πρόσωπο, ένα όνομα και αυτό αλλάζει τα πάντα. Και υπήρξαν επίσης και γονείς γιατί επρόκειτο για παιδιά, για τους φίλους των παιδιών τους. Τέλος, υπήρξε και η κινητοποίηση των μαθητών λυκείου, που είναι πολύ ευαισθητοποιημένοι σε αυτό το θέμα, γιατί έχουν ακόμα τη δύναμη της νεανικής αγανάκτησης, κάτι που πολλοί ενήλικες έχουν χάσει. Το αποτέλεσμα ήταν πολύ δυναμικές κινητοποιήσεις, κάτι που φυσικά δεν άρεσε στους νομάρχες γιατί δημιουργείται ένα γενικό μπουρδέλο.

Β: *Ποια ήταν η αντίδραση της τοπικής εξουσίας;*

Ρ: Α, η αντίδραση της τοπικής εξουσίας ήταν ο τρόμος γιατί εξαρτώνται από το υπουργείο. Είναι εδώ για να επιβάλλουν την τάξη και η αντίδραση μας προκάλεσε την αταξία. Και αυτό που είναι καταπληκτικό είναι ότι ο νομάρχης έχει μία διακριτική ευχέρεια και μπορεί να παρεκκλίνει από τον νόμο. Αυτό σημαίνει πως αν θεωρεί ότι πρέπει να μπει ένα τέλος στην κατάσταση, δίνει μια άδεια παραμονής για οικογενειακούς λόγους, κάτι που επιτρέπει μια κανονική ζωή. Υπήρξαν ένα σωρό νομιμοποιήσεις με αυτόν τον τρόπο.

Β: *Για την επιτυχία αυτών των τοπικών κινητοποιήσεων χρησιμοποιήθηκαν τα γνωστά μέσα ή νέες μορφές δράσης;*

Ρ: Χρησιμοποιήθηκαν τα ίδια "παραδοσιακά" μέσα. Οι άνθρωποι έκαναν συνελεύσεις, διαμαρτυρίες, υπέγραφαν εκκλήσεις, μοίραζαν προκηρύξεις, κάνανε γιορτές και στο τέλος κάνανε πορείες μπροστά στην νομαρχία και τα κάνανε μπουρδέλο. Υπήρξαν όμως και πρωτόγνωρες μορφές κινητοποίησης, όπως το παράδειγμα πριν από ενάμιση χρόνο στο Μαν, όπου 500 παιδιά κάνανε ένα ανθρώπινο τοίχος, κύκλωσαν το σχολείο για να προστατεύσουν τον Μαντσούρα, ο οποίος, ενάμιση χρόνο μετά, ακόμα δεν έχει νομιμοποιηθεί.

Β: *Και υπάρχει και η πρακτική της «υιοθεσίας»*[4].

Ρ: Ναι, βρισκόμαστε σε έντονη περίοδο «υιοθεσιών». Μάλιστα πριν λίγες μέρες είχαμε μία κάπως ξεχωριστή. Στην κοινότητα που είχαμε πάει για την «υιοθεσία», η δημαρχεία ήταν δεξιά και δεν μας επέτρεψε να χρησιμοποιήσουμε το δημαρχείο. Βγήκαμε λοιπόν να την κάνουμε στο δρόμο κι εκεί συναντήσαμε κατά τύχη δυο φίλους. Ο ένας ήταν παλαιός εξόριστος και ο άλλος είναι ένα από τα εβραιόπουλα που γλίτωσαν την εκτόπιση γιατί τα έκρυψαν. Πήγαμε λοιπόν και κάναμε την «υιοθεσία» μπροστά στο μνημείο του σχολείου για τα εβραιόπουλα που εκτοπίστηκαν και με «κηδεμόνες» αυτούς τους δυο φίλους. Ήταν μια τυχαία συνάντηση του παρόντος με το παρελθόν, όπως ακριβώς σας εξήγησα πως την επιχειρούμε και στην AMEZD, και σας ομολογώ πως ήταν μια συνάντηση πραγματικά συγκινητική.

(Το δεύτερο μέρος της συνέντευξης στο φύλλο του Σεπτεμβρίου).

Για τη συνέντευξη:
Παπαντωνίου Κωνσταντίνος, Σιαμανδούρας Σωτήρης

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) Για περισσότερες πληροφορίες και επικοινωνία: http://www.educationsansfrontieres.org. Θα βρείτε εκεί το βιβλίο τους και μια προσπάθεια για συλλογή υπογραφών την οποία μπορείτε να υπογράψετε.
2) Ασθένεια η οποία οφείλεται στην παρουσία μολύβδου στην κατασκευή των κτιρίων. Προκαλεί διάφορα προβλήματα υγείας και κυρίως νευρολογικά και γνωστικά προβλήματα στα παιδιά. Περισσότερες πληροφορίες στο http://afvs.net, το σάιτ της οργάνωσης των οικογενειών θυμάτων του σατουρνισμού.
3) Νομική ομάδα υποστήριξης και ενημέρωσης των μεταναστών.
4) *Parrainages:* πρόκειται για μια πρακτική χωρίς αναγνώριση σε νομικό επίπεδο, όπου ένας Γάλλος παίρνει στην προστασία του έναν μετανάστη. Αν και αυτή η πρακτική έχει αξιοποιηθεί μιντιακά από διάφορες προσωπικότητες (πολιτικές και μη), μπορούμε ίσως να βρούμε εδώ στοιχεία πολιτικής ανυπακοής και ενεργής αλληλεγγύης. Ειδικά όταν η προστασία παύει να είναι απλώς συμβολική και ο «κηδεμόνας» παίρνει την ευθύνη να κρύψει ένα παιδί για να μην απελαθεί (προστατεύοντας έτσι και τους γονείς, οι οποίοι δε γίνεται να απελαθούν χωρίς το παιδί τους). Η ποινή για αυτό το «αδίκημα» δεν είναι καθόλου αμελητέα: πέντε χρόνια φυλακή και 30000 ευρώ πρόστιμο.

Woodie Guthrie

Could this machine kill fascists;

Εδώ και κάποια χρόνια, μετά την έκρηξη της world και ethnic μουσικής, έχει ξεκινήσει μια μεγάλης κλίμακας επανεκτίμηση της κάντρυ και φολκ μουσικής στις ΗΠΑ. Ο Μπρους Σπρίνγκστην, ο "Νταλάρας της Αμερικής", ο οποίος παρεξηγήθηκε όταν το "Born in the USA" είχε δοξαστεί από τους Ρεπουμπλικάνους, αποφάσισε το 2006 να ηχογραφήσει τραγούδια που καθιέρωσαν παραδοσιακού ύφους μουσικοί όπως ο Woody Guthrie και ο Pete Seeger... Μπορεί ένα μαζικό νοσταλγικό φαινόμενο να έχει και πραγματική κοινωνική αξία; Τι σημαίνει η περίπτωση του λαϊκού τραγουδοποιού Woodie Guthrie;

Βλέποντας ότι παρέρχεται η "άνοιξη του πετρελαίου" στη γενέτειρά του Όκεμα της Οκλαχόμα, με τη μεγάλη του αδελφή νεκρή και τη μητέρα του στο ψυχιατρείο, το 1931 ο Γκάθρυ έφυγε για το Τέξας. Εκεί έφτιαξε το Τρίο Corn Cob με τον αδελφό της γυναίκας του Matt Jennings και τον Cluster Baker. Ό,τι όμως είχε αφήσει όρθιο η οικονομική κρίση του 1929 το αποτελείωσε η Μεγάλη Καταιγίδα της Σκόνης που έπληξε τις πεδιάδες το 1935. Όταν έφτασε στην Καλιφόρνια το 1937, ακολουθώντας το μαζικό κύμα εσωτερικής μετανάστευσης –πάνω από 650.000 ανθρώπους– από την Οκλαχόμα, το Κάνσας, το Τενεσί και την Τζόρτζια προς τα δυτικά, ο Γούντι είχε ήδη δεχτεί την έντονη αποδοκιμασία, το μίσος και το ρατσισμό των ντόπιων καλιφορνέζων. Ήταν παρείσακτος ανάμεσα σε πολλούς παρείσακτους –κι αυτό στιγμάτισε και τα τραγούδια του.

Ο πρώτος κύκλος των τραγουδιών του, The Dust Bowl Ballads, γράφτηκε μεταξύ 1937 και 1940. Μιλά κυρίως για μια γενιά περήφανων φτωχών –για τη σκληρή δουλειά και τη μαύρη μοίρα όποιου "δεν έχει πού να μείνει", "περπατά και νιώθει χάλια", για τη "μελαγχολία στο λεκανοπέδιο της Σκόνης" –τραγούδια όπως το I Ain't Got No Home, Goin' Down the Road Feelin' Bad, Talking Dust Bowl Blues είναι από κείνη την εποχή.

Οι ηχογραφήσεις του του 1937 χάρισαν σε αυτόν και τον Maxine Crossman (Lefty Lou) μεγάλη αποδοχή και σιγά-σιγά άρχισε να ξεδιπλώνει το ταλέντο του για την έμμετρη κοινωνική κριτική. Ποτέ δεν δέχτηκε το στερεότυπο του τραγουδοποιού καουμπόυ που είχε γνωρίσει μεγάλη διάδοση τη δεκαετία του '30. Τα τραγούδια του μιλούν για διεφθαρμένους πολιτικούς, δικηγόρους και επιχειρηματίες, για τον Ιησού Χριστό, τον Pretty Boy Floyd και τους συνδικαλιστές εργάτες. Το '38 μετακόμισε στο Λος Άντζελες. Στις κατασκηνώσεις-στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών στην Πεδιάδα του San Joaquin είδε *"παιδιά να κοιμούνται νηστικά κάτω από τις γέφυρες και να μην μπορούν να πλησιάσουν τα περιβόλια και τα εύφορα λιβάδια λίγα μέτρα πιο κάτω"*.

Το 1939 ο Γούντι, που αισθανόταν κάπως άβολα με την επιτυχία, πήγε προς τη Νέα Υόρκη, όπου αμέσως τον αγκάλιασαν αριστερές οργανώσεις, καλλιτέχνες και συγγραφείς. *"Έπαιξα σε εκατό στέκια διεθνιστών εργατών και συνάντησα ανθρώπους κάθε χρώματος και είδους"*, έλεγε ο ίδιος για την εποχή του δεύτερου κύκλου των τραγουδιών του. Με συνεργάτες του κατά καιρούς τους Leadbelly (Huddie Ledbetter), Cisco Houston, Burl Ives, Pete Seeger, Will Geer, Sony Terry, Brownie McGhee, Josh White, Millard Lampell, Bess Hawes, Sis Cunningham, τραγουδούσε για τον αντιφασιστικό αγώνα και το ριζοσπαστικό κίνημα.

Τη δεκαετία του 1940 έκανε ηχογραφήσεις για τον Alan Lomax Βιβλιοθήκη του Κογκρέσσου. Από την ίδια εποχή προέρχεται ένας τρίτος κύκλος τραγουδιών του κατά παραγγελία του Moses Asch της Folkways. Ο Asch του ανέθεσε τις "μπαλάντες του Σάκο και του Βανζέτι". Κάποιοι βέβαια λένε ότι το αποτέλεσμα ήταν τραγούδια σαν στεγνές προκηρύξεις, ένας μελοποιημένος ξύλινος λόγος και τα αντιπαραθέτουν στα παιδικά τραγούδια που συνέθεσε ο Γκάθρι στην ίδια διετία 1946-7 με αφορμή το μεγάλωμα των δικών του παιδιών.

Το 1941 τον προσέλαβε η εταιρεία Bonnerville Power Administration να συνθέσει μια σειρά τραγούδια για ένα ντοκυμαντέρ με θέμα την κατασκευή φραγμάτων στον ποταμό Columbia. Για την εταιρεία υδροηλεκτρικής ενέργειας ο Γούντι έγραψε γύρω στα 26 τραγούδια σε ένα μήνα. Μερικά αποδείχτηκαν αθάνατα, όπως το Talking Columbia και το Biggest Thing Man Has Ever Done. Ιδιαίτερη σημασία έχει ότι σε αυτόν τον κύκλο ανήκει και το πιο πατριωτικό του τραγούδι, το Pastures of Plenty.

Στα τέλη της δεκαετίας του '40 συνέχισε να γράφει και να παίζει με τους Almanac Brothers Singers. Ο Γούντι φαίνεται ότι είχε κληρονομήσει την εκφυλιστική ασθένεια που είχε στείλει τη μητέρα του στο ψυχιατρείο τριάντα χρόνια πριν. Πέθανε σε ένα κρατικό νοσοκομείο στο Queens της Νέας Υόρκης.

Ποτέ δεν αμφισβητήθηκε η εθνική προσφορά του Γούντι Γκάθρυ στις ΗΠΑ, κάθε άλλο μάλιστα. Το 1971 εντάχθηκε στο Hall of Fame των τραγουδοποιών, το 1977 στο Hall of Fame των τραγουδοποιών του Νάσβιλ (1977). Το 1999, τον έβαλαν στο Rock and Roll Hall of Fame, που περιλαμβάνει μουσείο κέρινων ομοιωμάτων με ροκ σταρς –πρόσφατα ο Τζον Λάιντον των Sex Pistols αρνήθηκε τη διάκριση αυτή ως υποτιμητική.

Όσο ακόμη ζούσε, σε προχωρημένο στάδιο της ασθένειάς του, "τιμήθηκε" με το το Βραβείο διατήρησης της εθνικής κληρονομιάς του Υπουργείου Εσωτερικών των ΗΠΑ (1966). Δικά του τραγούδια είναι οι επίσημοι "πολιτειακοί ύμνοι" της Ουάσινγκτον και της Οκλαχόμα, καθώς και ο ανεπίσημος εθνικός ύμνος της Αμερικής "This Land Is Your Land" που φαίνεται να ενέπνευσε και το ελληνικό αριστερό-πατριωτικό "αυτό το χώμα είναι δικό σου και δικό μας".

Ο Γούντι Γκάθρι άφησε πίσω του γύρω στα τετρακόσια μελοποιημένα τραγούδια. Θα πρέπει να είχε γράψει πάνω από 1400 και να τραγούδησε πάνω από 3.000 –ο ίδιος επέμενε ότι και τα δικά του τραγούδια, όχι μόνο τα παραδοσιακά που διασκεύαζε, ήταν ουσιαστικά "τραγούδια του λαού". Με την εντυπωσιακή ποσότητα και ποικιλία στο έργο του, καθώς και με τη συναίσθηση της τραγικότητας της ζωής που έχουν οι πραγματικοί καλλιτέχνες συμπυκνώνει όλες τις αντιφάσεις του λαϊκού ινδάλματος: Συμβολίζει την επιρροή της μπλουζ και της φολκ παράδοσης στα κινήματα αντίστασης του '60 και ταυτόχρονα την πατριωτική ηθικοπλαστική στόχευση της παιδαγωγικής –τα παιδικά του τραγούδια είναι ακόμη και σήμερα κανόνας σε κάθε αμερικανικό νηπιαγωγείο. Αξιώνει το σεβασμό για τον τρόπο που εξέφρασε τη φτώχεια και την περιπλάνηση με αξιοπρέπεια και αντιεξουσιαστικό πνεύμα, αποτελεί ωστόσο εθνικό ήρωα για τους σημερινούς οπλοφορούντες οικογενειάρχες πατριώτες της χώρας της αφθονίας.

Είναι οι ευάλωτοι στίχοι του "Pastures of Plenty" που επιτρέπουν το "χώμα" και η "γη" της "χώρας" να γίνονται η επιθετική "πατρίδα" στα χέρια του κάθε πατριώτη;

> *Θα υπερασπιστώ αυτό το χώμα με τη ζωή μου αν χρειαστεί*
> *Γιατί τα λειβάδια της αφθονίας πρέπει να είναι πάντα ελεύθερα*

Είναι ο γενικόλογος αντιφασισμός του –ενός ανθρώπου που άλλωστε πολέμησε και στον αμερικανικό στρατό κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο;

> *Τρεις ναύτες Ο Σίσκο [ο μουσικός Cisco Houston] ο Τζίμυ κι εγώ*
> *Κινήσαμε να χτυπήσουμε τους φασίστες σε στεριά και θάλασσα*

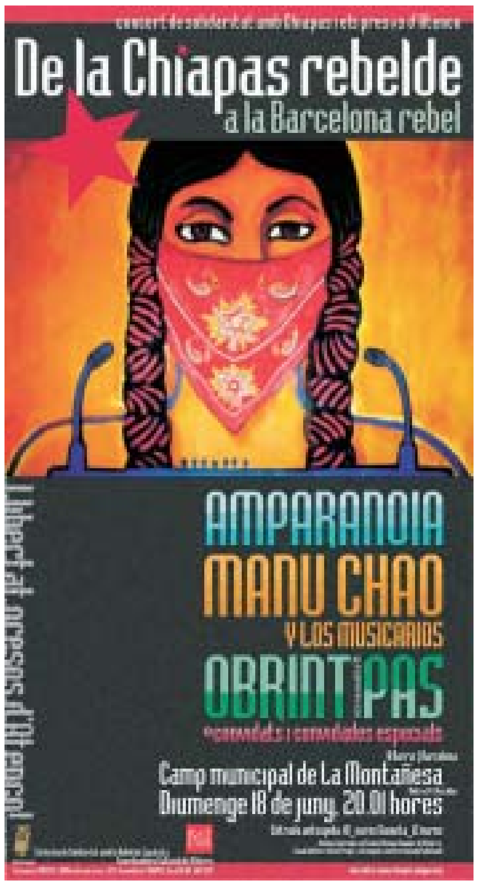
Είναι η αφηρημένη υπεράσπιση της φτώχειας που τον έκαναν τόσο εύκολα αφομοιώσιμο; Ή μήπως ήταν τόσο αφοπλιστική και έξυπνη η απλότητα με την οποία έγραφε και συνέθετε που ξεπέρασε τα ταξικά και φυλετικά και πολιτικά χάσματα της Αμερικής; Η ιστορία πολλές φορές το έχει αποδείξει: Η έμπνευση βρίσκεται στον πόνο και την αντίσταση. Συχνά τα τραγούδια παίρνουν το δρόμο τους (στο συλλογικό ασυνείδητο και κατόπιν στο εργοστάσιο μνήμης των μμε), αφομοιώνονται, επισημοποιούνται και παίρνουν εθνικά παράσημα. Αγνώριστα, σε αυθεντικές εκτελέσεις, διανέμονται σε νοσταλγικές κασετίνες των τριών CD με εξώφυλλο μια φωτογραφία του Γκάθρυ που πάνω στην Γκίμπσον έχει ένα αυτοκόλλητο που λέει: *"This Machine Kills Fascists"* (Αυτή η μηχανή σκοτώνει φασίστες).

Με άλλα λόγια, η Αμερική θεωρεί νούμερο ένα λαϊκό της καλλιτέχνη έναν άνθρωπο που έδωσε τις καλύτερες στιγμές του στο κομμουνιστικό κίνημα των ΗΠΑ (χωρίς ο ίδιος ποτέ να γραφτεί στο Κόμμα), στις απεργίες και τις πολιτικές εκδηλώσεις των ριζοσπαστών εργατών και που τραγουδούσε "δεν μ' αρέσει πώς μου φέρεται το FBI". Ο άνθρωπος που για τις κυβερνητικές υπηρεσίες του μακαρθισμού ήταν στη μαύρη λίστα της εθνικής "επιτροπής ελέγχου των αντιαμερικανικών δραστηριοτήτων" έγραψε το κομμάτι που το κανάλι CNN Entertainment καταχώρησε τρίτο στα πιο δημοφιλή τραγούδια του εικοστού αιώνα. Ο ίδιος άνθρωπος για τον οποίο οι παραγωγοί ερίζουν πάνω από τα αρχεία στο Ινστιτούτο Smithsonian είναι ο άνθρωπος που ήδη από τη δεκαετία του τριάντα αψηφούσε συνειδητά τα πνευματικά δικαιώματα, γράφοντας πάνω σε έντυπα με τους στίχους του: *"Όποιος συλληφθεί να τραγουδά χωρίς την άδειά μας αυτό το κομμάτι, που έχει αριθμό κοπυράιτ #154085, θα γίνει φίλος μας και δεν δίνουμε δεκάρα τσακιστή (...) Εμείς το γράψαμε, αυτό ήταν όλο..."*

Λ. Γ.

Από το ρεμπέτικο στο Manu Chao

Πολιτική της μουσικής

Μουσική είναι εκείνη η μορφή τέχνης που τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει την διάδοσή της: Διαπερνά τα όποια σύνορα, συρματοπλέγματα, όπως ο αέρας. Είναι μια τέχνη ελεύθερη, ριζοσπαστική, άναρχη με την έννοια ότι δεν εξουσιάζεται, τιθασεύεται η περιορίζεται. Μιλάμε εδώ για εκείνη την μουσική που δεν υποτάσσεται στους κανόνες τις αγοράς, ούτε είναι στρατευμένη ως υποχείριο οιωνδήποτε ιδεολόγων, εντολοδόχων. Με βάση τα παραπάνω μπορούμε να πούμε ότι το τραγούδι της φυλακής ή του τεκέ, η ωδή του "λούμπεν" υποπρολεταριάτου "δραπέτευσε" από τα στενά όρια του κελιού ή της παράγκας και διαδόθηκε από στόμα σε στόμα εν είδει παράδοσης, πέρα από τους δημιουργούς του και το μικρόκοσμό τους, έξω στην πλατιά μάζα.

Αυτή η δυναμική διάδοσης με δεδομένη αρχικά τη δυσκολία αναπαραγωγής του υλικού αλλά και την αδυναμία αγοράς του (οι δίσκοι φωνογράφου ήταν ακριβοί για τους φτωχούς) παρήγαγε κάτι αξιοθαύμαστο: Η εμπειρική διαδικασία (οπτικο-ακουστική) όπου ένας έπαιζε κάποιο μοτίβο και το τραγούδαγε, ακούγοντάς το ο διπλανός του το μετέφερε σε άλλους κ.ο.κ. παρότι υπήρξε παραλλαγή από το αρχικό σε φόρμα και περιεχόμενο εμπλουτιζόταν με συνεχή διαμόρφωση, κάτι που πρόσθετε στον πειραματισμό και τον αυθορμητισμό φτάνοντας σωσμένο ως εμάς σήμερα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το τραγούδι *"Προσευχή"* ή *"Θέ μου μεγαλοδύναμε"*, μουρμούρικο του τεκέ που χωρίς να έχει ποτέ ηχογραφηθεί ούτε να διασώζεται συλλεκτική κόπια του έφτασε ως εμάς σήμερα. Πρόκειται για αριστούργημα αγνώστου, με άγνωστη χρονολογία.

Αυτή η δυναμική της μουσικής υπερτονίζεται αναφορικά με την λειτουργικότητά της σε σχέση με άλλες μορφές τέχνης: Σε αυτές υπάρχει μια "στατικότητα" σε σχέση με ότι "περιμένει" τον επισκέπτη να πάει σε συγκεκριμένο χώρο και χρόνο να δει και να ακούσει ένα θεατρικό δρώμενο ή μια έκθεση ζωγραφικής. Φυσικά δεν αμφισβητείται σε καμία περίπτωση η δυναμική των ιδεών μέσα από το θέατρο ή τα εικαστικά, αλλά ο περιορισμός είναι εγγενής. Ακόμα και σε αυτό όμως, εξαιρέσεις πάντα υπήρχαν: Το θέατρο του δρόμου (δρώμενο έξω), οι παραστάσεις της Comedia del' arte –ενοχλητικές για την άρχουσα τάξη, όσο και οι περιπλανώμενοι τροβαδούροι του Μεσαίωνα– μέχρι το **Living Theatre** των ταραγμένων 60's που έβγαζε το "μέσα-έξω" και το "έξω-μέσα".

Χρησιμοποιούμε εδώ τον όρο "πολιτική της μουσικής" όχι με την έννοια της εκφυλισμένης πολιτικής των πολιτικάντηδων αλλά για το πώς συμπεριφέρεται η μουσική, πώς λειτουργεί σύμφωνα με τη δυναμική της αλλά και πώς πρέπει να ενεργεί με βάση τη δυναμική των φορέων της: Είναι μία γλώσσα της πολιτικής πράξης, εκφρασμένη με μουσικούς φθόγγους. Αυτή η πολιτική της πράξης, η πολιτική της μουσικής –και όχι η μουσική της πολιτικής, ή για την πολιτική– είναι η φωνή που (εξ)εγείρεται από τα κάτω, είναι χειραφετημένη και συνειδητοποιημένη καθεαυτή, απαλλαγμένη από ταμπού και προκαταλήψεις ή ό,τι προσπαθεί να την περιορίσει (λογοκρισία και διώξεις), βγαίνει προς τα έξω με σκοπό να επηρεάσει, να εκτρέψει από το ομαλό, να συγκρουστεί με τα κατεστημένα, να πραγματοποιήσει τέλος ό,τι φαντάζει ουτοπικό. Μα πιο πολύ από όλα, να συνειδητοποιήσει και όχι να κατασκευάσει μυαλά. Η μουσική από τα κάτω, βαθύτατα ταξική δε θα μπορούσε παρά να γίνει ο ύμνος των κολασμένων που "καθάρονται" μέσα από τον αναστεναγμό τους. Από αυτή την άποψη, η ψυχαγωγία και η απόλαυσή τους εμπεριέχουν κάτι το "τραγικό". Το περιθωριακό τραγούδι –από το ρεμπέτικο μέχρι τα εργατικά τραγούδια της **IWW** έως τα κρεσέντα των **"Ex"** και του **Manu Chao**– υπήρξε συνεπές και υπηρέτησε με αξιοπρέπεια αυτό που οφείλει κάθε τέχνη ζωντανή και ελεύθερη να πράττει (act): να καταγράφει ιστορικά ενάντια στην ιστορική λήθη, τους παλμούς των εξεγερμένων, να ενώνεται μαζί τους δρώντας αμφίδρομα για την ανατροπή των καθιερωμένων. Όμοια ο δημιουργός αυτής της τέχνης, προερχόμενος από τα κάτω, οφείλει να διαχέει την ατομικότητά του, κατακερματίζοντας το εγώ του προς όφελος του συνόλου. Σε αντιδιαστολή με τον δημιουργό που "επιβάλλεται" από τα πάνω –από μηχανισμούς του κέρδους είτε κομματικούς– η δημιουργία από τα κάτω (φορέας και έργο) αντιτίθεται στην πάντα υπαρκτή πιθανότητα αλλοτρίωσης του εκφραστικού μέσου και της ιδέας. Όμως μοιάζει να περπατάει πάνω σε λεπτό στρώμα πάγου: οι σειρήνες της δόξας και του χρήματος είναι το δέλεαρ του καπιταλιστικού Μολλώχ.

Η λογική των πολυεθνικών του θεάματος υπακούει μόνο στο κέρδος. Δεν αφήνει τίποτα να πάει χαμένο, ακόμα και όψεις που φαινομενικά αντιτίθενται σ' αυτό. Ο καπιταλισμός αγκαλιάζει σαν την αμοιβάδα ακόμα και εκείνο που είναι εναντίον του. Πόσοι καλλιτέχνες πουλώντας επαναστατιλίκι δεν απεκδύθηκαν τον παλιό τους ρόλο και ξεπουλήθηκαν περνώντας στην πλευρά που βρίζανε; Για όλα υπάρχουν τα κατάλληλα φίλτρα ενσωμάτωσης: το ρεμπέτικο γίνεται φολκλόρ αφού πρώτα αποφλοιωθεί από την κοινωνική του καταγωγή και παραδοθεί ανακυκλωμένο και αμπαλαρισμένο κατάλληλα ως ακίνδυνο προϊόν μιμητικής. Όμοια, οι μπλούζες με τη φιγούρα του Τσε ή ακόμα το αντιπολεμικό μένος καλλιτεχνών κατά του Μπους μετατρέπονται σε μόδα mainstream, μια διαδικασία που από ενοχλητική εγκολπώνεται στο σύστημα που τη διαστρεβλώνει και την εκτονώνει. Αυτό που στο τέλος μένει είναι η μυρωδιά του χρήματος.

Σ' αυτό το σκηνικό κομβικό σημείο είναι η στάση των δημιουργών: αυτοί είναι ο ευαίσθητος κρίκος επηρεασμού του κοινού λόγω της συμβολικής ισχύος που κατέχουν και της ενδιάμεσης θέσης στην αλυσίδα παραγωγής. Η εικόνα τους –είδωλα– είναι αποτέλεσμα και κατασκευή της μουσικής τους δυναμικής, τεχνητά διογκωμένη από τους image makers. Η πολιτική της μουσικής τους συνίσταται στο πώς ακριβώς θα συμπεριφερθούν: αναφορικά με τους ρεμπέτες, ακόμα και όταν αυτοί έγιναν μέρος της μουσικής βιομηχανίας, κράτησαν τους δικούς τους κανόνες της Φάρας, έναν άτυπο κώδικα τιμής και αξιοπρέπειας. Παρόμοια σήμερα αναφέρουμε την περίπτωση του **Manu Chao** που αφήνοντας την πολυεθνική έφτιαξε συνεργατική κολεκτίβα βοηθώντας άλλους καλλιτέχνες πέρα και έξω από οποιαδήποτε κυκλώματα.

Ξεκάθαρη στάση συνιστά και η τοποθέτηση για την πειρατεία της μουσικής: αρκετοί καλλιτέχνες προς τιμήν τους και σε πείσμα των εταιρειών το λένε ξεκάθαρα: "η εταιρεία σκοτώνει τη μουσική και όχι η πειρατεία". Πρέπει να γίνει αντιληπτό από τον κόσμο ποιος αβαντάρει τις πολυεθνικές, τι λέει, πως δρα πολιτικά. Ακόμα και έτσι οι διαχωριστικές γραμμές είναι λεπτές. Στους υποψιασμένους μόνο θυμηδία αλλά και αηδία μπορεί να προκαλέσει η εικόνα του Bono των U2 με τον Πάπα ή τον Bush. *"Πες μου με ποιανού το μέρος είσαι;"* λέει το ομότιτλο work song του 1931 προτού γίνει υπόκρουση σε διαφημιστική καμπάνια το 2005 !!!!

Σε μια πλήρως μεταλλαγμένη και μεταμοντέρνα εποχή δεν πρέπει να περνούν απαρατήρητες τέτοιες συμπεριφορές καλλιτεχνών που ύστερα από τις επαναστατικές τους κορώνες στέκονται κλαρίνα μπροστά στα αφεντικά των πολυεθνικών. Ο υποψιασμένος θεατής-ακροατής πρέπει "να διαβάζει πίσω από τις γραμμές", να μην μένει απαθής, να έχει μια στάση ζωής διακρίνοντας "ποιος-είναι τι-γιατί", να αντιστέκεται μποϊκοτάροντας καταναλωτικά πρότυπα αλλά και δημιουργώντας μαζί με άλλους τη δική του αντιπρόταση. Αλλά και αυτό θα είναι ελλιπές αν δεν βγει στο δρόμο. Κόντρα στην πολιτιστική χαβούζα που μας περιβάλλει, η πολιτική της μουσικής με τους προαναφερόμενους όρους θα μπορούσε να μορφοποιηθεί μέσα από την ενεργό συμμετοχή στα στέκια πόλης, οάσεις ελεύθερου πολιτισμού και αντικουλτούρας που παράγουν προϊόντα αντιαλλοτρίωσης από τα κάτω και εξώστρεφα. *"Σε τόσο δύσκολους καιρούς, η μόνη πραγματική διαμαρτυρία είναι η ομορφιά"* τραγουδούσε ο **Phil Ochs** το 1960. Η ομορφιά του διαφορετικού του διακριτού, η αξιοπρέπεια θα προσθέταμε. Έτσι η μουσική γίνεται υπόκρουση προετοιμασίας πριν και κατά την μάχη. Οι εξεγέρσεις από τον ισπανικό εμφύλιο μέχρι τις πρόσφατες των παρισινών γκέτο είχαν τέτοια υπόκρουση. Η μουσική είναι ένα πολιτικό αλφάβητο διαμαρτυρίας στην καταπίεση, έγινε μια εξέγερση και η ίδια.

Σε έναν εχθρικό πλανήτη που έχουν "απελευθερωθεί" πολλά τέρατα ας αφήσουμε τη μουσική να παίξει τον ρόλο της: **we will meet at the baricades** - THE EX.

Τάκης Άκος (μουσικός)

Μαξ Στίρνερ ή Η εμπειρία του μηδενός

Βιβλιοπαρουσίαση

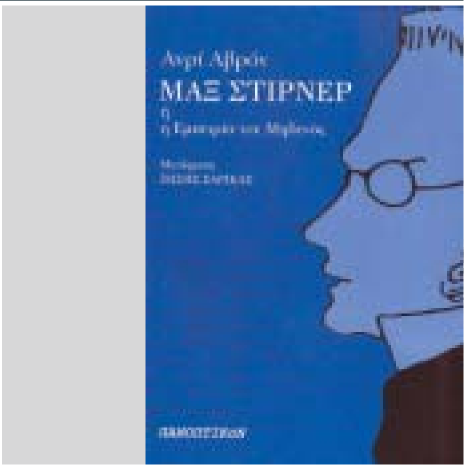
του Ανρί Αβρόν

(μτφρ. Ζήσης Σαρίκας, εκδ. Πανοπτικόν 2006)

Πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Πανοπτικόν, σε μετάφραση Ζήση Σαρίκα, το βιβλίο του Ανρί Αβρόν, Μαξ Στίρνερ ή η εμπειρία του μηδενός. Πρόκειται για μια αρκετά περιεκτική μονογραφία στην οποία ο συγγραφέας πραγματεύεται, μεταξύ άλλων, τη σχέση του Στίρνερ με τον (ατομικιστικό) αναρχισμό, τις διαφορές του από τους άλλους αναρχικούς (π.χ. Προυντόν), την επιρροή που άσκησε σε σπουδαία πνεύματα όπως ο Νίτσε, την έντονη διαμάχη του με τον Μαρξ, που ανάγκασε τον τελευταίο να αφιερώσει στην Γερμανική Ιδεολογία 450 σελίδες για να επιτεθεί στον Στίρνερ· περιγράφει, επίσης, το γενικότερο πνευματικό κλίμα των αριστερών εγελιανών, μέσα απ' το οποίο ξεπηδά η σκέψη του Στίρνερ, αλλά και τις διαφορές του με τους υπόλοιπους εγελιανούς (π.χ. με τον Μπάουερ ή με τον Φόυερμπαχ), ενώ παράλληλα κάνει μια σύντομη παρουσίαση των βασικών κειμένων του Στίρνερ: *«Η λανθασμένη αρχή της εκπαίδευσής μας»* –κυκλοφορεί στα ελληνικά από τον Ελεύθερο Τύπο– και *«Τέχνη και Θρησκεία»* –είχε δημοσιευτεί στο 2ο τεύχος του περιοδικού Πανοπτικόν– και φυσικά σχολιάζει κάπως εκτενέστερα το opus magnum του Στίρνερ, το περιβόητο *«Ο μοναδικός και η ιδιοκτησία του»*, που επιτέλους κυκλοφόρησε ολόκληρο πριν από μερικούς μήνες και στα ελληνικά (εκδ. Θύραθεν, μτφρ. Ζ. Σαρίκας).

Μετά την ολοκληρωμένη έκδοση του «Μοναδικού» και με αφορμή την παρούσα μελέτη του Ανρί Αβρόν, μπορεί –και κατά τη γνώμη μας είναι χρήσιμο– να αρχίσει στην Ελλάδα μια ψύχραιμη και ουσιαστική συζήτηση γι' αυτόν τον ιδιόρρυθμο στοχαστή που τόσους και τόσους έχει επηρεάσει, αλλά και τόσο πολύ έχει κατηγορηθεί, μακριά από δαιμονοποιήσεις και αγιοποιήσεις όπως μέχρι τώρα συνέβαινε, από ανθρώπους οι οποίοι τις περισσότερες φορές δεν είχαν διαβάσει τίποτα δικό του.

Μ. Σωτηρίου

Ισπανία '36 και κινηματογράφος

Από τον Ιούλη του 1936 μέχρι το Μάη του 1937, μεγάλο μέρος της ισπανικής κινηματογραφικής βιομηχανίας πέρασε στα χέρια των εργατών, χάρη στο επαναστατικό έργο των CNT-FAI που κατάργησαν την ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η κινηματογραφική παραγωγή παρουσίασε μεγάλη άνοδο: σχεδόν ενενήντα ταινίες μικρού και μεγάλου μήκους σε λιγότερο από ένα χρόνο. Οι περισσότερες ήταν ντοκυμαντέρ για διάφορες όψεις της επανάστασης *(«Το επαναστατικό κίνημα στη Βαρκελώνη», «Οι κολεκτίβες της Αραγωνίας»...)* και για τον αγώνα στο μέτωπο *(«Οι αντιφασιστικές πολιτοφυλακές της Αραγωνίας», «Τα αετόπουλα της FAI», «Μαδρίτη: τάφος του φασισμού»...)*, αλλά γυρίστηκαν επίσης κωμωδίες, ταινίες δραματικές και φαντασίας, αντίστοιχες στο πνεύμα με δημιουργίες γάλλων σκηνοθετών (Vigo, Carné Clair, Renoir...) της εποχής. Ορισμένες, όπως η *«Αυγή της Ελπίδας»* (Aurora de Esperanza), μπορούν να θεωρηθούν πρόαγγελοι του ιταλικού νεορεαλισμού.

Στις **23 Ιούλη 1936** οι εργαζόμενοι στη βιομηχανία του θεάματος της Βαρκελώνης πραγματοποιούν συνελεύσεις για να οργανωθούν στο πλαίσιο της κολεκτιβοποίησης των κλάδων της (κινηματογράφος, θέατρο, μουσική...). Υιοθετούν τις αρχές της Συνομοσπονδιακής Θεώρησης του Ελευθεριακού Κομμουνισμού του Συνεδρίου της Ζαραγόσα της CNT (Μάης 1936): καταργούνται η ατομική ιδιοκτησία, οι οικονομικές και εξουσιαστικές διακρίσεις, η εκμετάλλευση και ο διαχωρισμός.

Καρπός της γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης είναι νέες θεατρικές και μουσικές παραγωγές που από τις 15 Αυγούστου αρχίζουν να ανακοινώνονται με αφίσες, αλλά, σταδιακά, και κινηματογραφικές παραγωγές. Καλλιτέχνες και τεχνικοί συναποφασίζουν το περιεχόμενο των παραγωγών και ελέγχουν τη διανομή και τη δημοσιοποίηση. Για πρώτη φορά δίνεται η δυνατότητα για ελεύθερη έκφραση, και μάλιστα σε συνθήκες οικονομικής ισότητας. Οι εργαζόμενοι στον κολλεκτιβοποιημένο τομέα των δημόσιων θεαμάτων στη Βαρκελώνη φθάνουν τις δέκα χιλιάδες! Η κινηματογραφική παραγωγή στην πόλη οργανώνεται στα πλαίσια της SIE Films *(SIE: Συνδικάτο Βιομηχανίας Θεάματος)*. Παράλληλα, η CNT και η FAI φτιάχνουν δικές τους εταιρείες παραγωγής. Στη Μαδρίτη, η CNT συγκροτεί τις εταιρείες παραγωγής FRIEP *(Τοπική Ομοσπονδία Βιομηχανίας Δημόσιων Θεαμάτων)* και «Spartacus». Η CNT της Βαρκελώνης, τις «Estudios Orphea» και «Trilla». Μέσα σε δέκα μήνες, από τον Αύγουστο του 1936 μέχρι το Μάη του 1937, τα στούντιο των αναρχοσυνδικαλιστών κυκλοφορούν 84 τίτλους (οι 60 στη Βαρκελώνη και οι 24 στη Μαδρίτη): το ένα τρίτο της συνολικής κινηματογραφικής παραγωγής ολόκληρου του στρατοπέδου των δημοκρατικών στα τρία χρόνια του πολέμου.

Η μεγάλου μήκους ταινία «Αυγή της Ελπίδας» (Aurora de Esperanza) του Antonio Sau μπορεί να θεωρηθεί πρόαγγελος του ιταλικού νεορεαλισμού. Γυρίστηκε το 1937 από τη SIE Films και σύμφωνα με τους κριτικούς κινηματογράφου συγκαταλέγεται στις σημαντικότερες ταινίες των 100 χρόνων του ισπανικού κινηματογράφου. Αφηγείται τη ζωή ενός εργάτη στη Βαρκελώνη που βρίσκεται άνεργος όταν κλείνει το εργοστάσιο στο οποίο δουλεύει. Ξεπερνά τις δυσκολίες φτιάχνοντας σχέσεις αλληλεγγύης με άλλους εργαζόμενους. Όλοι μαζί, οργανώνουν την «πορεία της πείνας» προς την πρωτεύουσα.

Στις 8 Ιούλη του 1937, στη Βαρκελώνη, συγκροτείται η FNIEP *–Εθνική Ομοσπονδία Βιομηχανίας Δημόσιων Θεαμάτων–*, με σκοπό το συντονισμό της δράσης σε εθνικό επίπεδο. Στα πλαίσια της FNIEP συγκροτείται η Επιτροπή Κινηματογραφικής Παραγωγής στην οποία συμμετέχουν η SIE Films της Βαρκελώνης και η Spartacus της Μαδρίτης. Το Συνδικάτο διαθέτει δύο μεγάλα στούντιο με τρία πλατώ για γυρίσματα, καθώς και χώρους στο φρούριο Montjuic για εξωτερικά γυρίσματα. Φτιάχνονται εργαστήρια για κατασκευή και επισκευή μηχανών εικονοληψίας και ηχοληψίας, στούντιο για ντουμπλάρισμα, ξυλουργεία, ηλεκτρολογία, ειδικοί θάλαμοι ηχοληψίας, αίθουσες προβολών, ομάδες για τα σενάρια και τους διαλόγους, διάφορα εργαστήρια κλπ. *«Θέλουμε η συνδικαλιστική παραγωγή να είναι ανάλογη με την αμερικάνικη ως προς τις τεχνικές δυνατότητες και ανώτερη από τη ρώσικη ως προς το περιεχόμενο...».*

Η κινηματογραφική παραγωγή θα ακολουθήσει φθίνουσα πορεία μετά τη σταλινική αντεπανάσταση το Μάη του 1937 και τη συνολική οπισθοχώρηση του επαναστατικού προτάγματος. Αλλά αυτό είναι θέμα για ένα άλλο άρθρο...

Ο κινηματογραφιστής Armand Guerra

Σημαντική μορφή της ισπανικής κινηματογραφικής παραγωγής της εποχής ήταν ο αναρχικός σκηνοθέτης Armand Guerra, ο οποίος, όταν εκδηλώθηκε το πραξικόπημα του Φράνκο, βρισκόταν στη Μαδρίτη γυρίζοντας την ταινία Carne de Fieras. Μαχητικός αγωνιστής, εγκατέλειψε τα γυρίσματα για να συμμετάσχει στον επαναστατικό ξεσηκωμό, αργότερα όμως, με την προτροπή και την υποστήριξη της CNT, επέστρεψε στα γυρίσματα και τα ολοκλήρωσε. Ο Armand Guerra (το πραγματικό του όνομα ήταν José Calvo), είχε γεννηθεί στη Βαλένσια το 1886. Δουλεύει ως ηθοποιός και σκηνοθέτης από το 1913 στο Παρίσι, όπου πρωτοστατεί στην ίδρυση της Κινηματογραφικής Κοοπερατίβας του Λαού (U.C.C.E.) που μέχρι την έκρηξη του 1ου παγκόσμιου πόλεμου είχε παράγει τις ταινίες *Les misères de l'aiguille, Le vieux docker* και το πρώτο μέρος μιας παραγωγής για την Κομμούνα. Το δεύτερο μέρος δε γυρίστηκε ποτέ: κατά τη διάρκεια του πολέμου οι εθνικιστές κατέστρεψαν τα αρνητικά των ταινιών της U.C.C.E. και η Κοοπερατίβα διαλύθηκε. Από το 1923 ως το 1932 ο Armand Guerra δουλεύει στο Βερολίνο, στα στούντιο της UFA. Στη συνέχεια επιστρέφει στην Ισπανία, όπου συμμετέχει στο «Λαϊκό Ισπανικό Κινηματογράφο». Επιχειρεί χωρίς επιτυχία να ανοίξει στούντιο στη Μαδρίτη και τη Βαλένσια. Μετά το ξέσπασμα της επανάστασης, παράλληλα με την ολοκλήρωση της ταινίας του Carne de Fieras, κινηματογραφεί στο μέτωπο ντοκυμαντέρ για τις CNT-FAI. Ο Armand Guerra, καταπτοημένος σωματικά και ψυχικά, πεθαίνει το 1939. Η τελευταία του ταινία, Carne de Fieras, που είχε χαθεί κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Φράνκο, αποκαταστάθηκε και επανακυκλοφόρησε το 1992 από τον Ferran Alberich.

Τα στοιχεία αντλήθηκαν από σχετικό αφιέρωμα στην ιστοσελίδα της Coordinadora Nacional de Artes Graficas, Comunicacion y Espectaculos της CNT.
http://www.cnt.es/latiradepapel/

Ταινίες και ντοκυμαντέρ που γυρίστηκαν από τις αναρχοσυνδικαλιστικές κολεκτίβες 1936-1938

1936

Ταινίες:

– NOSOTROS SOMOS ASÍ
– CARNE DE FIERAS

Ντοκυμαντέρ:

– AGUILUCHOS DE LA FAI POR TIERRAS DE ARAGÓN (Nº 1) – AGUILUCHOS DE LA FAI POR TIERRAS DE ARAGÓN (Nº 2) – AGUILUCHOS DE LA FAI POR TIERRAS DE ARAGÓN (Nº 3) – ALERTA – ARAGÓN TRABAJA Y LUCHA – CNT/FAI AYUDA MADRID – BAJO EL SIGNO LIBERTARIO – BARCELONA TRABAJA PARA EL FRENTE – LA BATALLA DE FARLETE – EL BOMBARDEO DE APIÉS – CASTILLA LIBERTARIA – CASTILLA SE LIBERTA – LA CONQUISTA DE CARRASCAL DE CHIMILLAS – EL ENTIERRO DE DURRUTI – ESPAÑA GRÁFICA *(σειρά ντοκυμαντέρ)* – GESTAS PROLETARIAS – EL INSTITURO REGIONAL AGROPECUARIO – INTELECTUALES – MADRID TUMBA DEL FASCIO (Documental Nº 1-7) – MILICIAS ANTIFASCISTAS EN ARAGÓN – PROSTITUCIÓN – MOVIMIENTO REVOLUCIONARIO EN BARCELONA – SIÉTAMO – ESPAÑA – SOLIDARIDAD DEL PUEBLO HACIA LAS VÍCTIMAS DEL FASCISMO – EL ÚTLIMO MINUTO

1937

Ταινίες:

– AURORA DE ESPERANZA – CAÍN – CATALUÑA – EN LA BRECHA – LIBERACIÓN – NUESTRO CULPABLE – PAQUETE, EL FOTÓGRAFO PÚBLICO NÚMERO UNO – REMEMBER – LA ÚTLIMA – ¿Y TÚ QUÉ HACES?

Ντοκυμαντέρ::

– EL ACERO LIBERTARIO – ALAS NEGRAS – ASÍ VENCEREMOS – A CALL TO ARMS – CARBÓN VEGETAL – EL CERCO DE HUESCA – LA COLUMNA DE HIERRO (HACIA TERUEL) – COMO FIERAS – CONGRESO DE ACTIVISTAS INTERNACIONALES – CRIME AGAINST MADRID – ¡CRIMINALES! (BOMBARDEO DE BARCELONA) – 19 DE JULIO – DIVISIÓN HEROÍCA (EN EL FRENTE DE HUESCA) – LAS DOCE PALABRAS DE LA VICTORIA/ HOMENAJE A PESTAÑA – EL EJÉRCITO DE LA VICTORIA. UN EPISODIO: CASA AMBROSIO – ESPAÑA GRÁFICA *(σειρά ντοκυμαντέρ)* – EVACUACIÓN – FORJANDO LA VICTORIA – FRENTE DE TERUEL – EL FRENTE Y LA RETAGUARDIA – FURY OVER SPAIN – GANADERÍA – EL GENERAL POZAS VISITA EL FRENTE DE ARAGÓN – HAMBRIENTOS DEL MUNDO – HECHOS – HIJOS DEL PUEBLO – FORTIFICADORES DE MADRID – MADERA – MADRID HEROICO – MADRID SUFRIDO Y HEROICO – MADRID TUMBA DEL FASCIO (Documental Nº 8-9) – MARIMBA – MOMENTOS DE ESPAÑA – MOTORES DE AVIACIÓN – NATURALEZA – NUESTRO VÉRTICE – OLIVOS Y ACEITE – RESURGIMIENTO – SALVAGUARDA DEL MILICIANO – LA SILLA VACÍA– SOLIDARIDAD VALENCIANA – TERUEL HA CAÍDO – TERUEL POR LA REPÚBLICA – LA TOMA DE TERUEL – TRES PUNTOS DE LUCHA – VALENCIA Y SUS NARANJOS – 20 DE NOVIEMBRE – 20 DE NOVIEMBRE DE 1936 ¿TE ACUERDAS DE ESTA FECHA COMPAÑERO?

1938

Ταινίες:

– BARRIOS BAJOS
– ¡NO QUIERO... NO QUIERO!

Ντοκυμαντέρ:

– SPAIN FIGHTS ON – AQUELLAS MILICIAS – ASÍ NACIÓ UNA INDUSTRIA – ASÍ VIVE CATALUÑA (Vida y moral de la retaguardia) – BAJO LAS BOMBAS FASCISTAS – BOMBAS SOBRE EL EBRO – ESPAÑA GRÁFICA *(σειρά ντοκυμαντέρ)* – FRENTE LIBERTARIO – IMÁGENES DE RETAGUARDIA – 1937: TRES FECHAS GLORIOSAS – VOLUNTARIOS DE LA LIBERTAD

Rosa del Fuego

Οι αναφορές στην ισπανική επανάσταση συνήθως εστιάζουν στα τρία χρόνια του πολέμου και στο ζήτημα της "ενδοτικότητας" των αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων, τη συμμετοχή μελών των CNT/FAI στην κυβέρνηση, στο αν τελικά οι αναρχοσυνδικαλιστές θα έπρεπε να είχαν καταλάβει την εξουσία ή ποια στάση θα έπρεπε να είχαν κρατήσει απέναντι στους σταλινικούς. Αναμφίβολα, οι τρείς μήνες του καλοκαιριού του '36 αποτελούν το ανώτερο παράδειγμα οργανωμένης ανθρώπινης κοινωνίας. Μια από τις λίγες αιτίες που σε κάνουν να μην ντρέπεσαι που αποτελείς μέλος του ανθρώπινου είδους…

Με αυτή την έννοια, ίσως να έχει μικρή τελικά σημασία η συζήτηση για ζητήματα τακτικής. Έτσι κι αλλιώς, μια πιο ακραία στάση από τη μεριά των αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων δεν θα επέφερε καμμία διαφορά στο τελικό αποτέλεσμα, στο βαθμό που ο επαναστατικός ξεσηκωμός δεν κατάφερε να διασχίσει τα ισπανικά σύνορα και να εξαπλωθεί πέρα από αυτά (όσο για την εκδοχή της κατάληψης της εξουσίας και της επιβολής μιας αναρχικής δικτατορίας, αυτό πραγματικά θα ήταν απόλυτη προδοσία των ιδανικών). Μπορούσε να γίνει παγκόσμια επανάσταση; Ίσως κάποια από τα σχέδια της FAI για συνεργασία με βεδουίνους στη Βόρεια Αφρική και έναρξη αντιαποικιοκρατικού πολέμου στις ισπανικές κτήσεις, με ταυτόχρονη εξαγωγή της επανάστασης στη Λατινική Αμερική να οδηγούσαν σε αυτή την κατεύθυνση. Ίσως και όχι. Ας μην ξεχνάμε ότι τον καιρό που οι αναρχικές πολιτοφυλακές μάχονταν στην Αραγωνία, οι γάλλοι εργαζόμενοι απολάμβαναν τις πρώτες διακοπές μετ' αποδοχών που τους παραχώρησε το Λαϊκό Μέτωπο ενώ σε Γερμανία, Ιταλία και Σοβιετική Ένωση τα εργατικά και κοινωνικά κινήματα είχαν συντριβεί κάτω από τους φαιοκόκκινους φασισμούς. Μήπως λοιπόν οι καιροί δεν ήταν ώριμοι για επανάσταση; Ένα αγριολούλουδο που ανθίζει ξέρει ότι η ζωή του θα 'ναι σύντομη. Για ν' ανθίσει ξανά, πρέπει να διαφυλαχθούν οι ρίζες κι οι καρποί του.

Απομακρυσμένοι από την οπτική που μένει στη στιγμή, στο στιγμιότυπο και όχι στην Ιστορία, που αναζητά ήρωες και προδότες, ας ανακαλύψουμε τον πλούτο που γέννησε η υλοποιημένη στην πράξη αναρχία, όχι μόνο κατά το σύντομο καλοκαίρι, αλλά και στις δεκαετίες που προηγήθηκαν και στα σκληρά χρόνια καταστολής που ακολούθησαν. Ας δούμε τις μυριάδες πτυχές του μεγαλύτερου επαναστατικού εγχειρήματος στην Ιστορία. Ένα σωρό πτυχές που παραμένουν άγνωστες… Όπως η ελευθεριακή εκπαίδευση: πριν δέκα χρόνια, ηλικιωμένος ισπανός σύντροφος έλεγε χαριτολογώντας πως η πλειονότητα όσων ήταν τότε ακαδημαϊκοί στην ισπανία, εκτός από ελάχιστους που τελείωσαν καθολικά κολλέγια, μαθήτευσαν στα «ορθολογικά» σχολεία των αναρχικών. Όπως η αλληλεγγύη (όχι η αλληλεγγύη σε φυλακισμένους συντρόφους ή σε «αγωνιζόμενα κομμάτια») αλλά η αλληλεγγύη ως ανθρώπινη αξία που απαντά στον ανταγωνισμό και τον εγωισμό. Όπως το συνομοσπονδιακό μοντέλο ενάντια στο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και στην οργανωμένη ανοργανωσιά. Ένα σωρό πτυχές που παραμένουν εσκεμμένα άγνωστες…

Όπως τα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε ευρωπαϊκό εδαφος όπου εξοντώθηκαν όσοι σύντροφοι κατέφυγαν στη Γαλλία και όπου οι σταλινικοί φρόντισαν ώστε οι διεθνείς ταξιαρχίες να παραδοθούν στους ναζί και να σφαγιασθούν μέχρις ενός (για να μη μεταδοθεί η διεθνιστική τους εμπειρία στο αντιναζιστικό αντάρτικο). Όπως οι συνθήκες κάτω από τις οποίες η CNT συνέχισε να δρα κάτω από το καθεστώς του Φράνκο, οργανώνοντας απεργίες(!) και συγκροτώντας ένα τεράστιο δίκτυο αλληλοβοήθειας μέσα από τις επιτροπές γειτονιάς. Στην πράξη, τέσσερις δεκαετίας φρανκικής δικτατορίας κατάφεραν απείρως λιγότερα πλήγματα από ό,τι η λήθη και η απομόνωση μερικών χρόνων εμπορευματικής-καταναλωτικής δημοκρατίας.

Ακόμα και αν κρίνουμε τον ισπανικό αναρχοσυνδικαλισμό όχι από τα μεγαλύτερα επιτεύγματά του αλλά από το κατώτατο σημείο του, την «κυβερνητική» του περίοδο, αυτή υπήρξε το ανώτερο αυτού που ευαγγελίζεται η αστική δημοκρατία. Αν κοιτάξουμε έστω και για λίγο τις χειρότερες στιγμές του εξουσιαστικού κομμουνισμού ή της αστικής δημοκρατίας, η σελίδα θα γεμίζει από αίμα, αχρειότητα και βούρκο…

Η επαναστατημένη Ισπανία παραμένει το απόρθητο φρούριο της Ουτοπίας. Τι είναι η Ουτοπία; Είναι αυτό που όσο το πλησιάζεις, τόσο απομακρύνεται…–Μα τότε, σε τι χρησιμεύει η Ουτοπία; –Σε κάνει να προχωράς…